MARŞUL REGILOR

CARTEA NR. 2 DIN INELUL VRĂJITORULUI

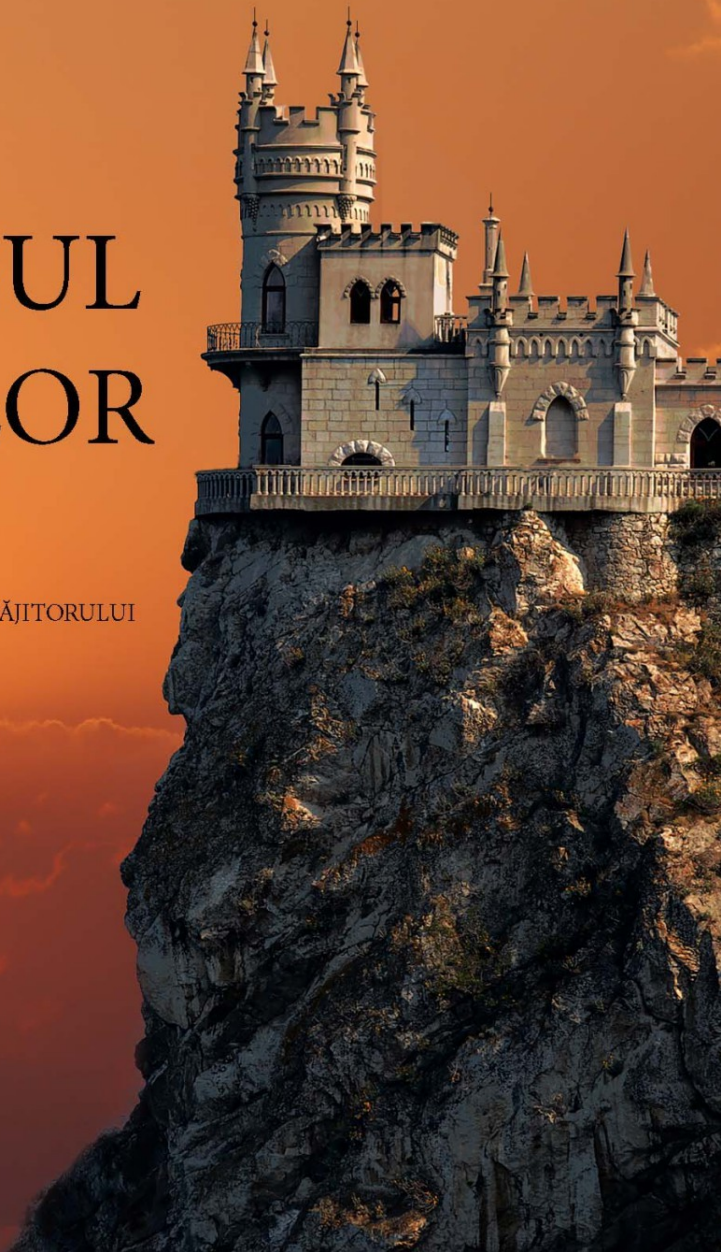

MORGAN RICE

MARŞUL REGILOR

[INELUL VRĂJITORULUI] 02

Morgan Rice

"Pumnal o fi ceea ce văd în faţă-mi
Şi-ntors spre mîna mea minerul său ?
O, vino să te strîng în pumnul meu !
Eu nu te am, deşi mereu te văd."

-William Shakespeare*Macbeth*

CAPITOLUL UNU

Regele MacGil intră împleticindu-se în camera lui, după ce băuse prea mult, iar camera se rotea și capul îi pulsa după festivitățile din noaptea aceea. O femeie al cărei nume nu îl ştia era agăţată de el pe o parte, un braţ cuprinzându-i talia, cămaşa ei pe jumătate dezbrăcată, conducând-l chicotind spre pat. Doi servitori au închis ușa în urma lor și au dispărut discret.

MacGil nu știa unde era regina lui, iar în această seară nu-i păsa. Acum ei împărțeau rareori patul - ea retrăgându-se deseori în propria cameră, mai ales în nopțile de sărbători, când mesele durau prea mult timp. Știa de distracțiile soțului ei, și nu părea să îi pese. La urma urmei, el era regele, iar regii MacGil au domnit întotdeauna absolut.

Dar pe când MacGil se îndrepta spre pat, camera se răsucea prea tare, iar el a îndepărtat-o brusc pe femeie. Nu mai avea chef de asta.

„Lasă-mă!”, a poruncit, și a împins-o de lângă el.

Femeia stătea acolo, uimită și rănită, iar ușa s-a deschis și servitorii au revenit, fiecare prinzând-o de un braț și conducând-o afară. Ea a protestat, dar țipetele ei au fost înăbușite când au închis ușa în urma ei.

MacGil se așează pe marginea patului și își odihni capul în mâini, încercând să oprească durerea de cap. Era neobișnuit pentru el să aibă o durere de cap așa de devreme, înainte ca efectele băuturii să aibă timp să se risipească, dar seara asta fusese diferită. Totul se schimbase atât de repede. Ospățul se desfășura așa de bine; el se așezase cu o bucată frumoasă de friptură și un vin puternic, atunci când acel băiat, Thor, a trebuit să apară și să strice totul. Mai întâi a fost intruziunea lui, cu visul lui prostesc; apoi a avut îndrăzneala să îi dea cupa jos din mână.

Apoi, a trebuit să apară câinele ăla și să lingă vinul și să cadă mort în fața tuturor. De atunci MacGil a fost șocat. Realizarea îl lovise ca un ciocan: cineva a încercat să-l otrăvească. Să-l asasineze. Abia putea sa proceseze situația. Cineva s-a strecurat pe lângă gărzile sale, trecând și de degustătorii lui de

vin și de mâncare. Fusese la un pas de a muri, iar asta încă îl zguduia.

Și-a amintit că Thor a fost luat și dus în temnita, şi s-a întrebat din nou dacă aceasta a fost porunca dreaptă. Pe de o parte, desigur, nu se putea ca băiatul să fi știut că pocalul a fost otrăvit, decât dacă el însuşi pusese otrava, sau fusese oarecum complice la crimă. Pe de altă parte, el știa că Thor avea puteri profunde și misterioase - prea misterioase - și, probabil, chiar spusese adevărul: poate că într-adevăr văzuse asta într-un vis. Poate că Thor chiar îi salvase viaţa, şi poate că MacGil trimisese în temniță singura persoană cu adevărat loială.

Capul lui MacGil pulsă de durere la acel gând, cum stătea acolo masându-și fruntea prea ridată, încearcând să înțeleagă toată situația. Dar el băuse prea mult în seara aceasta, mintea lui era prea încețoșată, gândurile i se învârteau nebunește şi nu reușea să-i dea de cap. Era prea cald aici, o noapte de vară sufocantă, corpul său supraîncălzit de ore întregi de exagerat cu mâncarea şi băutura, şi se simțea transpirând.

S-a întins și și-a aruncat mantia, apoi cămaşa de afară, dezbrăcându-se până a rămas doar cu cămașa de corp. Și-a sters sudoarea de pe frunte, apoi de pe barbă. S-a lăsat pe spate şi și-a scos cizmele enorme și grele, una câte una, şi și-a mișcat degetele de la picioare când au ajuns la aer. Stătu acolo și suflă din greu, încercând să-și recapete echilibrul. Burta lui crescuse azi şi era o povară. A dat din picioare și s-a întins pe spate, odihnindu-și capul pe pernă. Oftă și privi în sus, dincolo de cei patru stâlpi ai baldachinului, către tavan, şi își dori ca acesta să nu se mai învârtă.

Cine ar vrea să mă omoare? se întrebă din nou. El îl iubise pe Thor ca pe un fiu, şi o parte din el simţea că nu ar putea fi el. Se întreba cine altcineva ar putea fi, ce motiv ar putea avea — şi cel mai important, dacă ei vor încerca din nou. Oare era în siguranţă? Fuseseră oare corecte declaraţiile lui Argon?

MacGil simți cum ochii lui se îngreunează, tocmai când simţea răspunsul aproape de a i se cristaliza în minte. Dacă mintea lui ar fi fost doar un pic mai clară, poate ar fi putut să-și dea seama de toate. Dar va trebui să aştepte lumina dimineții

pentru a-și convoca consilierii, pentru a porni o anchetă. Întrebare din mintea lui nu era cine l-a vrut mort — ci cine *nu-l* vroia mort. Curtea sa era plină de oameni care-i râvneau tronul. Generali ambiţioși; membri intriganți ai consiliului; nobili şi lorzi lacomi de putere; spioni; vechi rivali; asasini de la clanul McCloud — şi poate chiar de la Sălbatici. Poate chiar mai aproape de atât.

Ochii lui MacGil aproape se închiseră pe măsură ce adormea; dar ceva i-a atras atenţia și i-a ţinut deschiși. El a detectat mişcare şi s-a uitat într-acolo, observând că servitorii lui nu erau acolo. Clipi confuz. Servitorii lui nu-l lăsau niciodată singur. De fapt, nu-și putea aminti când fusese ultima dată singur în această cameră, doar el. Nu-și amintea să le fi poruncit să plece. Chiar şi mai ciudat: uşa lui era larg deschisă.

În acelaşi moment, MacGil auzi un zgomot din partea îndepărtată a camerei, şi se întoarse să se uite. Acolo, strecurându-se de-a lungul peretelui, venind din umbre în lumina torțelor, era un bărbat înalt, subțire, purtand o mantie neagră și cu gluga trasă pe față. MacGil clipi de mai multe ori, întrebându-se dacă avea vedenii. La început era sigur că au fost doar umbre, lumina pâlpâitoare a torţelor care juca feste ochilor lui.

Dar un moment mai târziu figura era cu câțiva paşi mai aproape si se apropia rapid de patul lui. MacGil a încercat să se concentreze în lumina slabă, să vadă cine era; începu instinctiv să se ridice, şi fiind războinicul experimentat care era, și-a dus mâna la talie, căutând o sabie, sau cel puţin un pumnal. Dar se dezbrăcase şi nu avea nicio armă acolo. Stătu, neînarmat, pe patul său.

Figura se mișca repede acum, ca un şarpe în noapte, apropiindu-se tot mai mult, iar pe măsură ce MacGil se ridică, reuși să-i vadă fața. Camera încă se rotea, iar beţia l-a împiedicat să înţeleagă clar, dar pentru un moment, el ar fi putut jurat că era fața fiului său.

Gareth?

Inima lui MacGil s-a umplut brusc de panică, pe când se întreba ce ar putea să facă el aici, neanunțat, atât de târziu în noapte.

„Fiul meu?”, strigă el.

MacGil văzu intenţia ucigașă în ochii lui, şi era tot ce-i trebuia să vadă — a început să sară jos din pat.

Dar figura se mișcă prea repede. El sări în acţiune, şi înainte ca MacGil să poată ridica mâna ca să se apere, era strălucirea metalului în lumina torțelor, şi, rapid, prea rapid, o lamă străpungea aerul — şi se cufunda în inima lui.

MacGil țipă, un strigăt adânc și întunecat de suferinţă, şi fu surprins de sunetul propriului strigăt. Era un strigăt de luptă, unul pe care îl auzise de prea multe ori. Era strigătul unui războinic rănit de moarte.

MacGil simți metalul rece trecând printre coastele sale, împingând prin mușchi, amestecându-se cu sângele lui, apoi împingând mai adânc, tot mai adânc, durerea mai intensă decât orice și-a imaginat el vreodată, pe când părea să nu se mai oprească niciodată din drum. Cu un icnet adânc, simţi sânge fierbinte, sarat, umplându-i gura, simți cum respiraţia îi devine dificilă. Se forţă să privească în sus, la fața ascunsă în glugă. Fu surprins: se înșelase. Nu era fața fiului său. Era altcineva. Cineva cunoscut. Nu-și putea aminti cine, dar era cineva apropiat de el. Cineva care semăna cu fiul său.

Creierul lui era ravășit de confuzie, pe când încerca să dea un nume feței.

Cum figura stătea deasupra lui, ținând cuţitul, MacGil cumva a reuşi să ridice o mână şi s-o împingă în umărul bărbatului, încearcând să-l facă să se oprească. Simți o explozie de putere a vechiului războinic ridicându-se în el, simți puterea strămoșilor săi, simți o parte profundă a sa, cea care-l făcea rege, care nu se dădea bătută. Cu un singur brânci gigant, el reuşi să-l împingă înapoi pe asasin cu toată forța.

Omul era mai subtire, mai fragil decat se gândise MacGil, şi s-a poticnit înapoi cu un strigăt, împiedicându-se de partea cealaltă a camerei. MacGil reuşi să se ridice în picioare și, cu un efort suprem, duse mâna și îşi scoase cuţitul din piept. Îl aruncă

de-a curmezișul camerei şi acesta lovi podeaua de piatră zdrăngănind, alunecând pe ea, şi se ciocni de peretele opus.

Bărbatul, a cărui glugă îi căzuse înapoi pe umeri, se dădu înapoi împleticindu-se şi se uită înapoi, cu ochii larg deschiși de frică, pe când MacGil începu să se apropie de el. Omul se întoarse şi fugi prin cameră, oprindu-se doar suficient de mult ca să-și ridice pumnalul înainte de a fugi.

MacGil încercă să-l urmărească, dar bărbatul era prea rapid, şi brusc durerea reveni, străpungându-i pieptul. El simţi cum își pierde puterile.

MacGil stătu acolo, singur în cameră, şi se uită în jos la sângele care-i curgea din piept, în palmele întinse. Se prăbuși în genunchi.

Își simţi trupul răcindu-se și se lăsă pe spate încercând să strige după ajutor.

„Gardă”, a sunat țipătul său slab.

Respiră adânc, şi într-o agonie supremă, reuşi să-și mobilizeze vocea adâncă. Vocea unui care a fost odată rege.

„GĂRZI!” a strigat el.

Auzi paşi pe un hol îndepărtat, apropiindu-se încet. Auzi deschizându-se o uşă îndepărtată, simți corpuri apropiindu-se de el. Dar camera se rotea din nou, şi de această dată nu de la băutură.

Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost podea rece de piatră, ridicându-se să-i întâlnească fața.

CAPITOLUL DOI

Thor apucă mânerul de fier al ușii imense de lemn din fața sa şi trase cu toată puterea. Se deschise încet, scârţâind, şi revelă în faţa lui camera regelui. Făcu un pas înăuntru, simțind cum i se ridică firele de păr pe mâini când trecu pragul. Simțea aici o mare întunecime, zăbovind în aer ca o ceaţă.

Thor făcu mai mulți pași în camera, auzind trosnetul torţelor pe pereţi pe măsură ce mergea către corpul care zăcea grămadă pe podea. Simţise deja că era regele, că fusese ucis — că el, Thor, a ajuns prea târziu. Thor nu putea decât să se întrebe unde erau toate gărzile, de ce nu fusese nimeni aici să-l salveze.

Genunchii lui Thor se înmuiară pe când făcea ultimii pași către cadavru; el îngenunche pe piatră, apucă umărul, deja rece, și îl întoarse pe rege cu fața în sus.

Acesta era MacGil, fostul său rege, zăcând acolo, cu ochii larg deschişi, mort...

Thor se uită în sus și brusc îl văzu pe servitorul regelui stând deasupra lor. El ține un pocal mare, bătut cu pietre scumpe, pe care Thor îl recunoscu de la ospăț, făcut din aur masiv şi acoperit cu rânduri de rubine şi safire. În timp ce se holba la Thor, servitorul îl vărsă încet pe pieptul regelui. Vinul îl stropi pe Thor pe toată fața.

Thor auzit un țipăt și se întoarse să-și vadă șoimița, pe Estopheles, așezată pe umărul regelui; ea linse vinul de pe obrazul lui.

Thor auzi un zgomot şi se întoarse și-l văzu pe Argon, stând în picioare lângă el, privind în jos cu asprime. Într-o mână ținea coroana care strălucea. Într-alta își ținea toiagul.

Argon veni și așeză coroana ferm pe capul lui Thor. Thor o putea simți, greutatea ei apăsându-l, potrivindu-se perfect, metalul ei îmbrăţişându-i tâmplele. El se uită mirat la Argon.

„Tu eşti Rege acum”, declară Argon.

Thor clipi, iar când deschise ochii, înaintea lui stăteau toți membrii Legiunii, Legiunii de Argint, sute de bărbați și băieți

înghesuiți împreună în cameră, toți cu fața spre el. Ca unul, toți au îngenuncheat, apoi s-au închinat către el, cu fața până la pământ.

„Regele nostru”, a venit un cor de voci.

Thor s-a trezit brusc. Se ridică în șezut, respirând greu, uitându-se în jur. Era întuneric aici, și umed, iar el și-a dat seama că stătea pe o podea de piatră, cu spatele la perete. Se chinui să vadă pe întuneric, văzu la distanță bare de fier şi, dincolo de ele, o torţă care pâlpâia. Apoi și-a amintit: temnița. Fusese târât aici jos, după ospăț.

Își aminti de acel soldat care-i dăduse un pumn în față și-și dădu seama că trebuie să fi fost inconştient; nu ştia pentru cât timp. Se ridică în picioare, respirând mai adânc, încercând să facă să dispară visul cumplit. Păruse atât de real. Se rugă să nu fie adevărat, ca regele să nu fie mort. Imaginea regelui mort era bine înfiptă în mintea lui. Thor văzuse cu adevărat ceva? Sau totul fusese doar imaginatia lui?

Thor simți cum cineva-l lovi cu piciorul în talpă şi privi în sus să vadă o figură stând în picioare deasupra lui.

„Era și vremea să te trezești”, se auzi vocea. „Astept de ore întregi”.

În lumina slabă Thor desluși fața unui adolescent, cam de vârsta lui. Era subţire, scund, cu obrajii scobiți şi pielea ciupită de vărsat — și totuși ceva bun şi inteligent părea să existe în spatele ochiilor lui verzi.

„Eu sunt Merek”, spuse el. „Colegul tău de celulă. Pentru ce ești aici?”

Thor stătu drept, încercând să-și adune cumpătul. Se sprijini cu spatele de perete, își trecu mîinile prin păr şi încercă să-şi amintească, să pună toate lucrurile cap la cap.

„Ei spun că ai încercat să-l omori pe rege”, a continuat Merek.

„El chiar a încercat să-l omoare, şi o să-l rupem în bucăţi dacă iese vreodată din spatele acestor gratii”, mârâi o voce.

Izbucni un cor de zornăituri, cupe de cositor lovite de barele de metal, și Thor se uită să vadă întregul coridor plin cu celule, deținuții cu aspect grotesc lipindu-și capul de gratii și, în lumina

pâlpâitoare a torțelor, rânjind la el. Cei mai mulți erau nerași, cu dinți lipsă, iar unii arătau ca și cum ar fi fost aici de ani de zile. Era o privelişte înfricoşătoare şi Thor se forţă să se uite în altă parte. Chiar se afla cu adevărat aici jos? Va rămâne oare prizonier aici, cu oamenii ăștia, pentru totdeauna?

„Nu-ți face griji de ei”, spuse Merek. Suntem doar noi doi în celula asta. Ei nu pot intra. Și mie nu-mi pasă deloc dacă l-ai otrăvit pe rege. Aş dori să-l otrăvesc chiar eu.

„Nu l-am otrăvit pe Rege”, spuse Thor indignat. „Nu am otrăvit pe nimeni. Am încercat să-l salvez. Tot ce am făcut a fost să-i răstorn pocalul.”

„Şi cum ai știut că pocalul a fost otrăvit?” ţipă o voce din josul culoarului, care trăgea cu urechea. „Magie, presupun?”

Un cor de rasete cinice veni din susul şi din josul coridorului de celule.

"E vrăjitor!" a strigat unul dintre ei, batjocoritor.

Ceilalți au râs.

"Nu, era doar o presupunere norocoasă!" urlă altul, spre încântarea celorlalți.

Thor se încruntă, urând acuzaţiile, vrând să-i convingă pe toti de adevăr. Dar ştia că ar fi o pierdere de timp. În plus, nu trebuia să se apere în fața acestor criminali.

Merek îl studie, cu o privire care nu era la fel de sceptică precum a celorlalți. Se uita ca și cum delibera.

"Eu te cred," spuse el calm.

"Mă crezi?" întrebă Thor.

Merek ridică din umeri.

"La urma urmei, dacă ai de gând să-l otrăvești pe rege, ai fi chiar atât de prost să-i spui?"

Merek se întoarse şi se îndepărtă câţiva paşi în partea sa de celul şi se lăsă pe spate sprijinit de perete şi se aşează cu fața spre Thor.

Acum Thor era curios.

"Pentru ce *ești* tu aici? " întrebă el.

"Sunt un hoţ", răspunse Merek, oarecum cu mândrie.

Thor a fost luat prin surprindere; el nu fusese niciodată înainte în prezența unui hoț, unui *adevărat* hoț. El nu se gândise

niciodată să fure şi a fost mereu uimit să realizeze că unii oameni o făceau.

"De ce faci asta?" întrebă Thor.

Merek ridică din umeri.

"Familia mea nu are niciun pic de mâncare. Ei trebuie să mănânce. Nu am niciun pic de şcoală, sau orice aptitudini de orice fel. Furtul este ceea ce ştiu. Nimic important. Mai mult mâncare, în general. Orice altceva îi ajută de pe azi pe mâine. Am scăpat cu asta de ani de zile. Apoi am fost prins. De fapt acum m-au prins a treia oară. A treia oară e cel mai rău."

"De ce?" întrebă Thor.

Merek tăcu, apoi clătină încet din cap. Thor putea vedea cum ochii i se umplu de lacrimi.

"Legea regelui este strictă. Nicio excepţie. A treia abatere, îți taie mâna."

Thor era îngrozit. Privi în jos la mâinile lui Merek ; ambele erau acolo.

"Nu au venit încă după mine ", spuse Merek. "Dar vor veni."

Thor se simți groaznic. Merek privi în depărtare, ca și cum s-ar fi ruşinat, şi Thor făcu la fel, nedorind să se mai gândească la asta.

Thor își puse capul în mîini, capul care îl omora, încercând să-și adune gândurile. Ultimele câteva zile păreau un vârtej; atât de multe se întâmplaseră atât de repede. Pe de o parte, simţi un sentiment de succes, de răzbunare: el a văzut viitorul, a prevăzut otrăvirea lui MacGil și l-a salvat de ea. Poate că, până la urmă, soarta putea fi schimbată, — probabil că destinul putea fi modificat. Thor simţi un sentiment de mândrie: el și-a salvat regele.

Pe de altă parte, era aici, în temniță, neputând să-ți curățe reputația. Toate speranţele şi visele lui erau spulberate, orice şansă de a se alătura Legiunii pierdută. Acum, era norocos daca nu-și petrecea aici restul zilelor. Îl durea să se gândească că MacGil, care îl primise pe Thor ca un tată, singurul părinte adevărat pe care l-a avut vreodată, chiar credea că Thor a încercat să-l omoare. Îl durea să știe că Reece, cel mai bun prieten al său, ar putea crede că el a încercat să-i omoare tatăl.

Sau chiar mai rău, Gwendolyn. El se gândi la ultima lor întâlnire — cum ea a crezut că el se ducea la bordeluri — şi simţi ca și cum tot ce era bun în viaţa lui i-a fost tras de sub picioare. Se întreba de ce i se întâmplau toate astea lui. Până la urmă, el a vrut doar să facă bine.

Thor nu știa ce se va întâmpla cu el; nici nu-i păsa. Tot ce vroia acum era să-și curăţe numele, ca oamenii să ştie că el nu a încercat să-l rănească pe rege; că el avea puteri reale, că el a văzut într-adevăr viitorul. Nu ştia ce se va întâmpla cu el, dar ştia un lucru: trebuia să iasă de aici. Într-un fel.

Înainte ca Thor să-și poată termina gândul, auzi paşi, cizme grele topăind în drumul lor în jos pe coridoarele de piatră; se auzea un zdrăngănit de chei, şi, câteva momente mai târziu, apăru în vedere un temnicer voinic, omul care-l târâse pe Thor aici şi-l îi dăduse un pumn în faţă. La vederea lui Thor simţi durerea crescându-i în obraz, deveni pentru prima dată conştient de ea şi simți o repulsie fizică.

"Ei bine, dacă nu este piaza rea care a încercat să-l omoare pe rege," se încruntă temnicerul, răsucind cheia de fier în broască. După mai multe clinchete care reverberau, se întinse și făcu uşa celulei să alunece înapoi. Purta cătușe într-o mână, și avea atârnat la brâu un topor mic.

"O să-ți primești partea", a mârâit la Thor, apoi se întoarse spre Merek "dar acum e rândul tău, hoț mic. A treia oară,"a spus el cu un zâmbet răutăcios,"fără excepţii."

Se aruncă spre Merek, apucându-l cu duritate, îi trase braţ la spate, închise una dintre cătușe, apoi fixă celălalt capăt într-un carlig de pe perete. Merek ţipă, trăgînd salbatic de cătușe, încearcând să se elibereze; dar era inutil. Temnicerul trecu în spatele lui şi îl apucă, îl ținu într-o îmbrăţişare de urs, îi prinse braţul liber şi îl plasă pe o margine de piatră.

"Asta o să te învețe să nu furi," mârâi el.

Își scoase securea de la brâu şi o ridică deasupra capului, cu gura deschisă larg, dinţii urâți ieșind în afară când mârâia.

"NU!" țipă Merek.

Thor stătea acolo, îngrozit, privind fascinat cum temnicerul a adus arma în jos, țintind încheietura pumnului lui Merek. Thor și-

a dat seama că în câteva secunde, mâna sărmanului băiat sărac va fi tăiată, pentru totdeauna, pentru nici un alt motiv decât niște furtișaguri de mâncare, cu care să-și ajute familia să nu moară de foame. Nedreptatea situației îl ardea pe dinăuntru, şi ştia că nu o putea permite. Pur și simplu nu era corect.

Thor își simți tot corpul cum se înfierbântă, iar apoi simți o arsură în interior, ridicându-se din picioare și curgându-i prin palme. Simți cum timpul încetinește, se simțea deplasându-se mai repede decât bărbatul, a simțit fiecare clipă din fiecare secundă, pe când toporul bărbatului atârna acolo în aer. Thor simţi o minge de energie arzândă în palma sa şi o aruncă spre temnicer.

Văzu cu uimire că sfera galbenă zbură din palma lui, prin aer, iluminând celula întunecată și lăsând o dâră luminoasă - şi merse de-a dreptul spre fața temnicerului. L-a lovit în cap, și pe când a făcut-o, el a scăpat toporul și a zburat prin celulă, lovindu-se de perete și prăbușindu-se. Thor îl salvă pe Merek cu o fracțiune de secundă înainte ca lama să ajungă la încheietura mâinii lui.

Merek se uită cu ochii mari la Thor.

Temnicerul își scutură capul şi începu să se ridice, să-l prindă pe Thor. Dar Thor simţi cum puterea arde prin el, iar când temnicerul se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre el, Thor fugi înainte, sări în aer şi-l lovi în piept. Thor simţi o putere pe care n-a cunoscut-o niciodată fulgerând prin trupul său şi auzit un trosnet când lovitura sa l-a trimis pe bărbatul masiv înapoi prin aer, zdrobindu-l de perete, şi în jos într-un morman pe podea, cu adevărat inconştient de data aceasta.

Merek stătea acolo, in stare de soc, iar Thor ştia exact ce trebuia să facă. El apucă toporul, se repezi spre el, ținu cătușele lui Merek pe piatră, şi le lovi cu toporul. O scânteie mare zbură prin aer când lanțul de legătură fu retezat. Merek a tresărit, apoi a ridicat capul şi s-a uitat la lanţul care atârna în jos până la picioarele lui, şi și-a dat seama că e liber.

Se uită înapoi spre Thor, cu gura căscată.

"Nu știu cum să-ți mulțumesc", spuse Merek. "Nu ştiu cum ai făcut asta, orice ar fi, sau cine esti, sau *ce* esti — dar tu mi-ai

salvat viaţa. Îți sunt dator. Şi asta e ceva ce nu tratez cu uşurință."

"Nu-mi datorezi nimic," spuse Thor.

"Greşit," spuse Merek, întinzând mâna și strângându-l pe Thor de antebraţ. "Esti fratele meu acum. Si eu te voi răsplăti. Într-un fel. Într-o zi."

Cu aceasta, Merek se întoarse, ieși grăbit pe ușa deschisă a celulei, și fugi pe coridor, în strigătele celorlalți prizonieri.

Thor s-a uitat în jur, l-a văzut pe temnicerul inconştient, uşa deschisă a celulei, şi şi-a dat seam că și el trebuie să acţioneze. Strigătele prizonierilor erau tot mai puternice.

Thor a ieşit, s-a uitat în ambele direcții şi a decis să alerge în sens opus față de Merek. Până la urmă, nu puteau să-i prindă pe amândoi odată.

CAPITOLUL TREI

Thor a fugit prin noapte, pe străzile haotice al Curţii Regale, uimit de agitaţia din jurul lui. Străzile erau aglomerate, grupuri de oameni se grăbeau într-o agitaţie evidentă. Mulți purtau torțe, iluminând noaptea, aruncând umbre dure pe chipuri, în timp ce clopotele castelului băteau neîncetat. Era o bătaie rară, o dată pe minut, şi Thor ştia ceea ce însemna asta: moarte. Clopotele de moarte. Şi era doar o singură persoană în regat pentru care s-ar trage clopote în această noapte: regele.

Inima lui Thor bubuia pe când se intreba. Pumnalul din visul lui îi fulgeră prin fața ochilor. Oare a fost adevărat?

Trebuia să ştie sigur. S-a întins și a apucat un trecător, un băiat care alerga în direcţia opusă.

"Unde te duci?" a întrebat Thor. Ce este cu toată agitaţia asta?"

"Nu ai auzit?" băiatul a țipat înapoi, frenetic. "Regele nostru este pe moarte! Înjunghiat! Se adună o mulțime de oameni lângă Poarta Regelui, încercând să afle ştiri. Dacă este adevărat, este groaznic pentru noi toţi. Poți să îți imaginezi? O țară fără un rege?"

Cu asta, băiatul a dat deoparte mâna lui Thor, s-a întors şi a fugit înapoi în noapte.

Thor a stat acolo, cu inima bubuind, nedorind să recunoască realitatea a tot ce era în jurul lui. Visele lui, premoniţiile lui - au fost mai mult decât doar fantezii. El a văzut viitorul. De două ori. Şi asta îl speria. Puterile sale erau mai profunde decât ştiuse, şi păreau să devină mai puternice pe zi ce trece. Unde vor duce oare toate astea?

Thor a stat acolo, încercând să-și dea seama unde sa meargă mai departe. Evadase, dar acum nu avea nicio idee încotro s-o ia. Cu siguranţă în câteva momente gărzile regale — şi, posibil, toată Curtea Regală — vor ieşi în căutarea lui. Faptul că Thor a evadat îl va face doar să pară mai vinovat. Dar apoi, din nou, faptul că MacGil a fost înjunghiat pe când Thor a fost în

închisoare, nu l-ar exonera? Sau ar face ca el să pară că face parte dintr-o conspiraţie?

Thor nu își putea asuma niciun risc. În mod evident, nimeni din regat nu era dispus audă argumente raţionale - părea că toată lumea din jurul lui vroia sânge. Şi el ar fi, probabil, ţapul ispăşitor. Trebuia să găsească adăpost, un loc unde să meargă și să aștepte să treacă furtuna și să-și curăță numele. Cel mai sigur loc unde să meargă ar fi departe de aici. Ar trebui să fugă, să se refugieze în satul său - sau chiar mai departe, la cât mai mare distanță de aici putea.

Dar Thor nu vroia să aleargă drumul cel mai sigur; asta nu era firea lui. Vroia să rămână aici, să-și curăță numele și să-și păstreze poziția în Legiune. Nu era un laş, şi nu fugea. Mai presus de toate, vroia să-l vadă pe MacGil înainte să moară - presupunând că el era încă în viaţă. El *trebuia* să-l vadă. Se simţea copleşit de vinovăţie că nu a fost capabil să oprească asasinarea. De ce a fost condamnat să vadă moartea regelui, dacă nu putea face nimic s-o împiedice? Şi de ce l-a văzut ca fiind otrăvit atunci când el a fost, de fapt, înjunghiat?

Cum Thor stătea acolo, întrebându-se, îi veni ideea: Reece. Reece era o persoană în care putea avea încredere că nu-l va da pe mâna autorităţilor, poate chiar ar putea să-l protejeze. El simţea că Reece l-ar crede. El ştia că dragostea lui Thor pentru tatăl său fusese reală, şi dacă cineva avea vreo şansă să-i curăță numele lui Thor, acel cineva ar fi Reece. El trebuia să-l găsească.

Thor porni în sprint prin aleile din spate, răsucindu-se și întorcându-se prin mulțime, pe când fugea de la Poarta Regelui spre castel. El ştia unde era camera lui Reece — pe aripa de Est, aproape de zidul exterior — şi spera doar ca Reece să fie acolo. Dacă era, poate îi putea atrage atenția, ajutandu-l să găsească o modalitate de a intra în castel. Thor avea senzația înspăimântătoare că dacă ar fi rămas aici, în stradă, ar fi fost recunoscut în curând. Şi atunci când această mulțime l-ar fi recunoscut, l-ar fi sfâșiat în bucăți.

Pe măsură ce Thor mergea pe o stradă după alta, picioarele alunecându-i în noroiul nopții de vară, în cele din urmă ajunse la

zidul de piatra al meterezelor exterioare. El rămase aproape, alergând alături de el, chiar sub ochii vigilenți ai soldaţilor care stăteau la fiecare câţiva metri.

Pe măsură ce se apropia de fereastra lui Reece, se aplecă şi luă o piatră netedă. Din fericire, arma pe care au uitat să i-o era vechia lui praştie de încredere. A scos-o din talie, a pus piatra la locul ei și aruncat o.

Cu ținta sa fără cusur, Thor a trimis piatra în zbor peste zidul castelului şi perfect în fereastra deschisă a camerei lui Reece. Thor o auzi trosnind în peretele interior, apoi aşteptă, stând aplecat în lungul peretelui ca să nu fie obsevat de gardienii regelui, care au tresărit la zgomot.

Nimic nu s-a întâmplat pentru câteva momente, şi stomacul lui Thor se strânse, pe când se întreba dacă Reece chiar nu era până la urmă în camera lui. Dacă nu, Thor va trebui să fugă din acest loc; nu era nicio altă cale pentru el să obţină adăpost. Își ținu respiraţia, cu inima zbătându-i-se în piept, în timp ce aştepta, privind la fereastra deschisă a lui Reece.

După ceea ce părea o eternitate, Thor era gata să se întoarcă și să plece când a văzut o figura care-și înclina capul privind pe fereastră, sprijinind ambele palme pe pervazul ei şi privind în jur cu o expresie nedumerită.

Thor se ridică în picioare, ducându-se la câțiva pași de perete, şi fluturând un braţ ridicat.

Reece s-a uitat în jos şi l-a observat. Fața lui Reece s-a luminat când l-a recunoscut, vizibil în lumina torței chiar de aici, şi, Thor era ușurat să vadă bucuria de pe fața lui. Asta i-a spus tot ce trebuia să știe: Reece nu l-ar da pe mâna gărzilor.

Reece i-a făcut semn să aștepte, iar s-a Thor grăbit înapoi la perete, ghemuindu-se jos exact când un soldat s-a întors spre el.

Thor a aşteptat nu ştia nici el cât de mult timp, gata în orice moment să fugă de soldați, până când în cele din urmă Reece a apărut, țâșnind pe o uşă din peretele exterior, respirând greu în timp ce privea în ambele sensuri şi îl văzu pe Thor.

Reece s-a grabit spre el şi l-a îmbrăţişat. Thor era nespus de bucuros. El a auzit un scheunat, şi s-a uitat în jos pentru a-l

vedea, spre încântarea sa, pe Krohn, ghemuit în cămașa lui Reece. Krohn aproape că a sărit din camașă când Reece l-a prins și i l-a predat lui Thor.

Krohn — puiul de leopard alb care tot creștea, pe care Thor îl salvase odată — sări în braţele lui Thor și Thor îl imbrățișă și el, scheunând şi chițăind şi lingându-l pe Thor pe față.

Reece a zâmbit.

"Atunci când te-au luat, el a încercat să te urmeze, şi l-am luat să mă asigur că e în siguranţă."

Thor prinse antebraţul lui Reece în semn de apreciere. Apoi el a râs, pe când Krohn continua să-l lingă.

"Și tu mi-ai lipsit băiete," râse Thor, sărutându-l înapoi. "Acum taci sau ne aud gărzile."

Krohn tăcu, ca și cum ar fi înţeles.

"Cum ai reuşit să evadezi?" întrebă Reece, surprins.

Thor ridică din umeri. Nu prea ştia ce să spună. Încă nu se simţea confortabil să vorbească despre puterile sale, pe care nu le înţelegea. Nu vroia ca altii să se gândească la el ca la un fel de ciudat.

"Am avut noroc cred", a răspuns el. "Am văzut o oportunitate și am luat-o."

"Eu sunt uimit că mulțimea nu te-a rupt în bucăți," a spus Reece.

"Este întuneric," a spus Thor. "Nu cred că cineva m-a recunoscut. Nu încă, oricum."

"Ştii că fiecare soldat din regat te caută? Ştii că tatăl meu a fost înjunghiat?"

Thor dădu din cap, serios. "El e bine?"

Lui Reece i-a căzut fața.

"Nu", a răspuns, sumbru. "E pe moarte."

Thor s-a simţit devastat, ca și cum ar fi fost propriul său tată.

“Știi că n-am avut nimic de-a face cu asta, nu-i așa?” a întrebat Thor, plin de speranţă. Lui nu-i păsa ce credea oricine altcineva, dar avea nevoie ca cel mai bun prieten al lui, fiul cel mai mic al lui MacGil, să ştie că el era nevinovat.

"Desigur", a spus Reece. "Altfel nu aș sta aici."

Thor a simțit un val de ușurare, şi l-a bătut pe Reece pe umăr cu recunoştinţă.

"Dar restul regatului nu va fi atât de încrezător ca mine", a adăugat Reece. "Locul cel mai sigur pentru tine este departe de aici. Îți voi da mai rapid cal al meu, un pachet de provizii, şi te voi trimite departe. Trebuie să te ascunzi până când toată agitația asta se liniștește, până când îl găsesc pe adevăratul criminal. Nimeni nu gândește clar acum. "

Thor clătină din cap.

"Nu pot pleca", a spus el. "Asta m-ar face să par vinovat. Am nevoie ca alții să știe că nu am făcut acest lucru. Nu pot să fug de necazurile mele. Eu trebuie să-mi curăț numele."

Reece clătină din cap.

"Dacă stai aici, te vor găsi. O să te închidă din nou - şi apoi să te execute — dacă nu te omoară mai întâi mulțimea. "

"E un risc pe care trebuie să mi-l asum", a spus Thor.

Reece se uită la el lung şi atent, şi privirea lui s-a schimbat de la una îngrijorată la una admirativă. În cele din urmă, încet, el dădu din cap.

"Ești mândru. Și prost. Foarte prost. De aceea îmi place de tine."

Reece a zâmbit. Thor a zâmbit înapoi.

"Am nevoie să-l văd pe tatăl tău", a spus Thor. "Trebuie să am o şansă să-i explic, faţă în faţă, că nu am fost eu, că nu am avut nimic de a face cu asta. În cazul în care decide să mă condamne, atunci aşa să fie. Dar am nevoie de o șansă. Vreau ca el să ştie. Asta e tot ce îți cer."

Reece se uită înapoi la el cu sinceritate, judecându-și prietenul. În cele din urmă, după ceea ce părea o eternitate, el dădu din cap.

"Eu te pot duce la el. Ştiu o cale prin spate. Duce la camera lui. Este riscant - şi odată ce ai intrat, o să fii pe cont propriu. Nu există nicio cale de ieșire. Nu o să pot face nimic pentru tine atunci. Aceasta ar putea însemna moartea ta. Sigur vrei să-ți asumi riscul ăsta? "

Thor a încuviinţat înapoi cu o seriozitate mortală.

"Foarte bine, atunci," a spus Reece, şi brusc a întins mâna şi a aruncat o mantie peste Thor.

Thor a prins-o și s-a uitat în jos surprins; și-a dat seama că Reece trebuie să fi planificat asta tot timpul.

Reece a zâmbit când Thor s-a uitat în sus.

"Ştiam că o să fii destul de prost să vrei să stai. Nu m-aș aştepta la nimic mai puţin de la prietenul meu cel mai bun."

CAPITOLUL PATRU

Gareth păşea în sus şi în jos prin camera sa, retrăind evenimentele nopţii, plin de anxietate. Nu putea să creadă ce se întâmplase la ospăţ, cum totul a ajuns atât de rău. Nu reuşea să înţeleagă cum acest baiat prost, acel nepoftit de Thor, cumva a aflat de complot lui cu otravă - şi chiar mai mult, chiar a reuşit să intercepteze pocalul. Gareth şi-a amintit acel moment când l-a văzut pe Thor sărind în sus, răsturnând pocalul, când a auzit pocalul lovind piatra, a văzut vinul vărsându-se pe podea şi şi-a văzut toate visele şi aspiraţiile vărsându-se cu el.

În acel moment, Gareth a fost distrus. Toate lucrurile pentru care trăise au fost zdrobite. Şi când acel câine a lipăit vinul şi a căzut mort — el a ştiut că e terminat. El şi-a văzut întreaga viaţa trecându-i rapid prin faţa ochilor, s-a văzut pe sine descoperit, condamnat pe viaţă la temniţă pentru că a încercat să-şi omoare tatăl. Sau mai rău, executat. Era o prostie. N-ar fi trebuit să meargă niciodată mai departe cu planul, n-ar fi trebuit s-o viziteze pe vrăjitoare.

Cel puţin Gareth a acţionat rapid, prinzând şansa şi sărind în picioare pentru a fi primul care a dat vina pe Thor. Privind înapoi, el era mândru de el însuşi, de cât de repede a reacţionat. Aceasta fusese o inspiraţie de moment, şi, spre uimirea lui, părea să fi funcţionat. Ei îl târâseră pe Thor de acolo, iar apoi sărbătoarea aproape că s-a liniştit din nou. Desigur, nimic nu a fost la fel după asta, dar cel puţin, suspiciunea părea să cadă direct pe băiat.

Gareth rugat doar ca să rămână aşa. Trecuseră zeci de ani de la o tentativă de asasinat asupra unui MacGil, iar Gareth se temea că va avea loc o anchetă, care până la urmă va privi mai adânc în faptă. Privind înapoi, fusese o prostie să încerce să-l otrăvească. Tatăl său era invincibil. Gareth ar fi trebuit să ştie asta. Se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Şi acum nu putea decât să se simtă ca şi cum era numai o chestiune de timp până când suspiciunea va cădea pe el. Va trebui să facă tot

ce putea pentru a dovedi vinovăția lui Thor și a-l face să fie executat înainte de a fi prea târziu.

Cel puțin Gareth se răscumpărase oarecum: după acea încercare eșuată, anulase asasinarea. Acum, Gareth se simțea ușurat. Dupa ce a vazut complotul eșuând, el și-a dat seama că o parte din el, ascunsă adânc, nu a vrut de fapt să-l omoare pe tatăl său, nu a vrut să aibă sângele lui pe mâini. El nu va fi rege. S-ar putea ca niciodată să nu fie rege. Dar, după evenimentele din seara asta, asta îi pica bine. Cel puţin va fi liber. Nu ar putea face față stresului de a trece din nou prin toate astea: secretele, urzelile, anxietatea constantă de a nu fi descoperit. Era prea mult pentru el.

Pe măsură ce tot pășea în sus și-n jos prin cameră, târziu în noapte, într-un final, încet, a început să se calmeze. Tocmai când începea să se simtă din nou el însuși, pregătindu-se să se culce pentru noapte, auzi un troznet brusc și se întoarse să vadă cum ușa camerei se deschise cu putere. Firth dădu buzna înăuntru, cu ochii mari, frenetic, intrând în cameră ca și cum ar fi fost urmărit.

"E mort!" țipă Firth. "El este mort! L-am omorât. El este mort!"

Firth era isteric, se jeluia, şi Gareth nu avea nicio idee despre ce era vorba. Era beat?

Firth alerga prin toată camera, ţipând, plângând, ținând mâinile ridicate — şi abia atunci Gareth i-a observat palmele, acoperite de sânge, tunica sa galbenă, pătată cu rosu.

Inima lui Gareth s-a poticnit. Firth tocmai omorâse pe cineva. Dar pe cine?

“*Cine* este mort? " întrebă Gareth. “De cine vorbești?"

Dar Firth era isteric și nu putea să se concentreze. Gareth a alergat la el, l-a prins ferm de umeri și l-a scuturat.

"Răspunde-mi!"

Firth a deschis ochii şi s-a uitat la el cu ochii unui cal sălbatic.

"Tatăl tău! Regele! El este mort!" De mâna mea! "

La cuvintele lui, Gareth a simțit ca și cum un cuțit ar fi fost înfipt în propria lui inimă.

Se uită înapoi, cu ochii mari, înțepenit, simțindu-se tot trupul amortit. A dat drumul strânsorii, a făcut un pas înapoi, şi a încercat să-și calmeze respiraţia. Putea vedea după tot acel sânge că Firth spunea adevărul. Chiar nu-și putea imagina. Firth? Băiatul de la grajduri? Cel cu cea mai puțină voință dintre toţi prietenii lui? Îl ucisese pe tatăl său?

"Dar... cum este posibil?" Gareth spuse, uimit. "Cand?"

"S-a întâmplat în camera lui," a spus Firth. "Chiar adineaori. L-am înjunghiat."

Realitatea știrii a început să se cristalizeze, iar Gareth și-a recâștigat inteligența; a observat ușa deschisă, a fugit la ea și a trântit-o să se închidă, verificând în primul rând ca să se asigure că niciunul dintre paznici nu a văzut nimic. Din fericire, coridorul era gol. El a tras zăvorul greu de fier și a închis-o.

S-a întors apoi grăbit înapoi în cameră. Firth era încă isteric, şi Gareth trebuie să-l calmeze. Avea nevoie de răspunsuri.

L-a apucat de umeri, l-a întors și l-a pălmuit suficient de tare pentru a-l opri. În cele din urmă, Firth s-a concentrat pe el.

"Spune-mi totul," a comandat Gareth cu răceală. "Spune-mi exact ce s-a întâmplat. De ce ai făcut acest lucru?"

"Ce vrei sa spui *de ce*? " a întrebat Firth, confuz. "Ai vrut să-l omori. Otrava ta nu a funcționat. M-am gândit că aș putea să te ajut. Am crezut că asta era ce vroiai."

Gareth clătină din cap. L-a apucat pe Firth de cămași și l-a scuturat, iar și iar.

"De ce ai făcut asta!?" a țipat Gareth.

Gareth și-a simţit întreaga lume cum se prăbuşeşte. A fost şocat să-și dea seama că simte remuşcări pentru tatăl său. Nu putea înţelege. Doar cu câteva ore în urmă, dorea mai mult decât orice să-l vadă otrăvit, mort la masă. Acum ideea că fusese ucis l-a lovit ca moartea celui mai bun prieten. Se simţea copleşit de remuşcări. O parte din el până la urmă nu vroia ca el să moară - mai ales nu în acest fel. Nu de mâna lui Firth. Şi nu de o lamă.

"Nu înţeleg", s-a plâns Firth. "Doar cu câteva ore în urmă ai încercat chiar tu să-l omori. Complotul tău cu pocalul. Am crezut ca o să fii recunoscător!"

Spre propria lui surpriză, Gareth s-a întins şi l-a lovit pe Firth peste faţă.

"Nu ți-am spus să faci asta!" scuipă Gareth. “Nu ți-am spus *niciodată* să faci asta. De ce l-ai omorât? Uita-te la tine. Ești plin de sânge. Acum suntem amândoi terminați. Este doar o chestiune de timp până când ne prind gărzile."

"Nimeni nu a văzut," a pledat Firth. "M-am strecurat între schimburi. Nu m-a reperat niciunul."

"Şi unde este arma?"

"Nu am lăsat-o", a spus Firth mândru. "Eu nu sunt prost. Am scăpat de ea."

"Şi ce lamă ai folosit?" A întrebat Gareth, cu mintea învârtindu-se de implicaţii. A trecut de la remuşcări la îngrijorare; mintea lui alerga cu fiecare detaliu al urmelor pe care acest prost făcut grămadă ar fi putut să le lase, fiecare detaliu care ar putea duce la el.

"Am folosit una care nu ar putea fi urmărită", a spus Firth, mândru de el însuși. "A fost o lamă obișnuită, anonimă. Am găsit-o în grajduri. Erau patru altele exact la fel. Nu ar putea fi urmărită," a repetat el.

Gareth își simţi inima oprindu-se.

“A fost un cuţit scurt, cu un mâner de culoare roşie şi cu lama curbată? Montat pe perete alaturi de calul meu?"

Firth dădu din cap, privindu-l îndoielnic.

Gareth se întunecă.

"Idiotule. Desigur că lama poate fi urmărită!"

"Dar nu erau marcaje pe ea!" a protestat Firth, sunând speriat, vocea lui tremurând.

"Nu sunt marcajele pe lamă — dar e unul pe mâner!" a țipat Gareth. "Dedesubt! Nu ai verificat cu atentie. Prostule." Gareth păşi înainte, înroşindu-se. “Emblema calului meu este sculptată dedesubt Oricine care cunoaște bine familia regală poate urmări lama respectivă înapoi la mine."

El se uită la Firth, care părea blocat. Vroia să-l omoare.

"Ce ai făcut cu ea?" insistă Gareth. "Spune-mi că o ai la tine. Spune-mi că ai adus-o înapoi cu tine. Te rog."

Firth a înghițit în sec.

"Am scăpat de ea cu grijă. Nimeni nu o va mai găsi vreodată."

Gareth se strâmbă.

"Unde, mai exact?"

"L-am aruncat pe jgheabul de piatră, în haznaua castelului. Ei o golesc în râu în fiecare oră. Nu vă îngrijorați, Sire. Este pe fundul râului acum."

Clopotele castelului bătură brusc, iar Gareth se întoarse și fugi spre fereastra deschisă, cu inima plină de panică. Se uită afară și văzut tot haosul și agitația de mai jos, o mulțime de oameni înconjurând castelul. Aceste clopote care băteau ar putea însemna doar un singur lucru: Firth nu mințea. El îl ucisese pe rege.

Gareth își simți corpul devenind rece ca gheața. Nu putea concepe că el a pus în mișcare un astfel de rău enorm. Și că Firth, dintre toți oamenii, l-a executat.

Apoi brusc s-au auzit bubuituri în ușă și ea s-a deschis violent iar mai multe gărzi regale au dat năvală înăuntru. Pentru o clipă, Gareth a fost sigur că ei îl vor aresta.

Dar, spre surprinderea lui, s-au oprit şi au luat poziția de drepți.

"Sire, tatăl vostru a fost înjunghiat. E posibil ca asasinul să fie încă liber. Asiguraţi-vă că rămâneți în siguranţă în camera dumneavoastră. El este grav rănit."

Lui Gareth i se ridică părul pe ceafă la ultimul cuvânt.

"Rănit"? Gareth spuse ca un ecou, cuvântul aproape rămânându-i în gîtlej. "Este încă în viaţă atunci?"

"Este, Domnule. Şi Dumnezeu să fie cu el, va supravieţui şi ne va spune cine a făcut această faptă atroce."

Cu o plecăciune scurtă, oșteanul plecă grăbit din cameră, trântind uşa.

Furia l-a copleşit pe Gareth şi el l-a apucat pe Firth de umeri, l-a târât de-a curmezișul camerei şi l-a dat de un perete de piatră.

Firth se holba la el, cu ochii mari, arătând îngrozit, mut.

"Ce ai făcut?" a țipat Gareth. “Acum suntem amândoi terminați.”

"Dar... dar..." se poticni Firth, "...Am fost sigur că el e mort!"

"Eşti sigur de multe lucruri", a spus Gareth, "şi sunt toate greşite!"

Lui Gareth îi trecu prin minte un gând.

"Acel pumnal," a spus el. "Trebuie să-l recuperăm, înainte de a fi prea târziu."

"Dar l-am aruncat, stăpâne,", a spus Firth. "A ajuns în râu!"

"L-ai aruncat într-o hazna. Asta nu înseamnă că este deja în râu. "

"Dar cel mai probabil este!" a spus Firth.

Gareth nu mai putea suporta neroziile acestui idiot. Ieşi în fugă pe uşă, cu Firth pe urmele lui.

"Voi merge cu tine. O să-ți arăt exact unde l-am aruncat," a spus Firth.

Gareth s-a oprit pe coridor, s-a întors şi s-a uitat la Firth. Era acoperit de sânge, şi Gareth a fost uimit că oștenii nu l-au observat. A fost norocos. Firth era o problemă, mai mult decât oricând.

"O să spun asta numai odată," a mormăit Gareth. "Treci imediat înapoi în camera mea, schimbă-ți hainele şi arde-le pe astea. Scapă de orice urme de sânge. Apoi dispari din acest castel. Stai departe de mine în noaptea asta. Mă înțelegi? "

Gareth l-a împins înapoi, apoi s-a întors şi a fugit. El a sprintat pe hol, a fugit în jos pe scara de piatră în spirală, coborând nivel după nivel, spre camerele servitorilor.

În cele din urmă, a țâșnit în pivniță, făcând mai mulți servitori să se întoarcă spre el. Ei spălau oale enorme şi fierbeau găleţi de apă. Focuri uriaşe urlau printre cuptoare de caramida, iar slujitorii, purtând şorţuri pătate, erau uzi de sudoare.

Pe partea îndepărtată a camerei Gareth a observat o enormă oală de noapte în care mizeria care curgea pe jgheab cădea cu zgomot la fiecare minut.

Gareth a alergat până la cel mai apropiat slujitor şi l-a apucat disperat de braț.

"Când a fost golită ultima dată oala?" întrebă Gareth.

"A fost dusă la râul doar cu câteva minute în urmă, Domnule."

Gareth s-a întors şi a alergat afară din cameră, sprintând în jos pe coridoarele castelului, înapoi în sus pe scara în spirală, şi tâșnind în aerul rece al nopții.

A alergat peste terenul înierbat, cu răsuflarea tăiată pe când sprinta spre râu.

Pe când se apropia de el, a găsit un loc unde să se ascundă, în spatele unui copac mare, aproape de mal. El a privit doi slujitori ridicând oala mare de fier şi înclinând-o în curentul furios al râului.

El a privit până când a fost cu susul în jos, tot conținutul său golit, până când ei s-au întors cu oala şi au mers înapoi spre castel.

În cele din urmă, Gareth era satisfăcut. Nici unul nu găsise vreo armă. Oriunde se afla, era acum pe fundul râului, dusă mai departe în anonimat. Dacă tatăl său avea să moară în această noapte, nu ar mai fi nicio dovadă rămasă pentru a-l urmări pe criminal.

Sau ar fi?

CAPITOLUL CINCI

Thor l-a urmat pe Reece, cu Krohn în spatele lui, făcându-și drum prin pasajele din spate înapoi spre camera regelui. Reece îi adusese printr-o uşă secretă, ascunsă într-unul din zidurile de piatră, şi acum ținea o torţă, conducându-i pe când mergeau unul în spatele celuilalt în spaţiul înghesuit, făcându-și drum prin măruntaiele castelului într-o gamă ameţitoare de întoarceri înainte şi înapoi. Au urcat pe o scara ingusta, de piatră, care i-a dus la un alt pasaj. S-au întors, şi înaintea lor era o altă scară. Thor s-a minunat cât de complicat era acest pasaj.

"Acest pasaj a fost construit în castel cu sute de ani în urmă," a explicat Reece în şoaptă pe când mergeau cu respiraţiea întretăiată de la urcat. "A fost construit de stră-străbunicul tatălui meu, al treilea rege MacGil. El l-a construit după un asediu — este o cale de scăpare. În mod ironic, n-am mai fost niciodată sub asediu de atunci şi aceste pasaje nu au fost folosite de secole. Erau toate închise şi le-am descoperit în copilărie. Îmi place să le folosesc din timp în timp ca să mă mișc prin castel fără ca nimeni să nu ştie unde sunt. Când eram mai mici, Gwen şi Godfrey şi cu mine ne jucam de-a v-ați ascunselea în ele. Kendrick era prea mare iar lui Gareth nu-i plăcea să se joace cu noi. Fără torțe, asta a fost regula. Întuneric beznă. Era înfricoșător pe atunci."

Thor a încercat să ţină pasul pe când Reece naviga pasajul cu o desfășurare uimitoare de virtuozitate, fiind evident că ştia fiecare pas cu ochii închiși.

"Cum poți să-ți amintești toate cotiturile astea?" a întrebat Thor cu veneraţie.

"Te simți singur atunci când ești un băiat care crește în acest castel," a continuat Reece, "mai ales atunci când toată lumea este mai mare şi eşti prea tânăr să te alături Legiunii, şi nu ai nimic altceva de făcut. Am făcut din asta misiunea mea, să descopăr tainele ascunse în fiecare colțișor al acestui loc."

S-au întors din nou, au coborît trei trepte de piatră, au trecut printr-o deschidere îngustă în perete, apoi au coborât pe o scară lungă. În cele din urmă, Reece i-a adus la o uşă groasă, de stejar, acoperită de praf. El lipi o ureche de uşă şi ascultă. Thor veni lângă de el.

"Ce uşă este aceasta?" întrebă Thor.

"Ssst," a spus Reece.

Thor tăcu şi puse propria ureche la uşă, ascultând. Krohn stătea acolo în spatele lui, privind în sus.

"Este intrarea secretă către camera tatălui meu", a şoptit Reece. "Vreau să aud cine este acolo cu el."

Thor ascultă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, vocile îndepărtate din spatele uşii.

"Sună ca şi cum camera este plină," a spus Reece.

Reece se întoarse şi-l privi pe Thor semnificativ.

"Vei intra într-o furtună. Generalii lui vor fi acolo, consiliul, sfătuitorii, familia, toată lumea va fi acolo. Şi sunt sigur că fiecare dintre ei va fi în căutarea ta, presupusul criminal. Va fi ca şi cum ai intra într-o gloată pusă pe linşaj. Dacă tatăl meu încă mai crede că ai încercat să-l omori, vei fi terminat. Sigur vrei să faci asta? "

Thor a înghiţit cu greu. Era acum ori niciodată. Gâtul lui s-a uscat, pe măsură ce el şi-a dat seama că aceste era unul din momentele de cotitură ale vieţii sale. Ar fi uşor să se întoarcă acum, să fugă. Ar putea trăi o viaţă în siguranţă undeva, departe de Curtea Regală. Sau ar putea trece prin acea uşă şi potenţial să-şi petreacă restul vieţii în temniţă, cu acei cretini - sau chiar să fie executat.

El a respirat adânc şi a decis. Trebuia să-şi confrunte cu demonii faţă în faţă. Nu putea să dea înapoi.

Thor dădu din cap. Îi era frică să deschidă gura, de teamă că, dacă o făcea, s-ar putea răzgândi.

Reece dădu din cap cu o privire aprobatoare, apoi împinse mânerul de fier şi împinse cu umărul în uşă.

Thor miji ochii în lumina puternică a torţelor pe când uşa se deschise. S-a văzut stând în centrul camerei private a regelui, cu Krohn şi Reece lângă el.

Erau cel puțin două duzini de oameni înghesuiți în jurul regelui, care zăcea în patul lui; unii stăteau în picioare, alții erau îngenuncheați. În jurul regelui erau consilieri și generalii săi, împreună cu Argon, Regina, Kendrick, Godfrey - chiar și Gwendolyn. Era veghea morții, iar Thor era un intrus la această afacere privată de familie.

Atmosfera din camera era sumbră, fețele grave. MacGil zăcea proptit pe perne, iar Thor a fost ușurat să vadă că era încă în viață, cel puțin pentru moment.

Toate fețele s-au întors în același timp, surprinse de intrarea bruscă a lui Thor și Reece. Thor și-a dat seama ce șoc trebuie să fi fost, cu apariția lor bruscă în mijlocul camerei, venind printr-o ușă secretă în peretele de piatră.

"Asta-i băiatul!" a strigat cineva din mulțime, sărind în picioare și arătând cu ură la Thor. "El e cel care a încercat să-l otrăvească pe rege!"

Gărzile veneau spre el din toate colțurile camerei. Thor nu prea știa ce să facă. O parte din el a vrut să se întoarcă și să fugă, dar știa că trebuia să se confrunte cu această mulțime furioasă, trebuia să facă pace cu regele. Deci, el se pregăti, pe când mai mulți oșteni alergară spre el, să-l prindă. Krohn, lângă el, mârâi, avertizându-i pe atacatori.

Cum Thor stătea acolo, a simțit cum se ridica brusc o căldură în sus în el, o putere care țâșnea prin el; a ridicat o mână, involuntar, și a întins palma și direcționat energia către ei.

Thor a fost uimit să vadă că toți s-au oprit la jumătatea pasului, la câțiva metri depărtare, ca și cum ar fi înghețat. Puterea lui, orice ar fi fost, adunându-se în el, i-a ținut la distanță.

"Cum îndrăznești să intri aici și să-ți folosești vrăjitoria, băiete!" a strigat Brom - cel mai mare general al regelui, scoțându-și sabia. "Oare nu a fost de ajuns că ai încercat o dată să-l ucizi pe regele nostru?"

Brom veni la Thor cu sabia scoasă din teacă; pe când venea, Thor simțit cum ceva îl învinge, un sentiment mai puternic decât a avut vreodată. El pur și simplu a închis ochii și s-a concentrat. A simțit energia din sabia lui Brom, forma ei, metalul ei, și, într-

un fel, a devenit una cu ea. I-a comandat să se oprească în ochiul minții lui.

Brom a înghețat în mișcare, cu ochii mari.

"Argon!" Brom s-a întors și a strigat. "Oprește imediat aceasta vrăjitorie! Oprește-l pe băiatul ăsta! "

Argon a pășit afară din mulțime, și încet și-a coborât gluga. Se uită din nou la Thor cu ochi intenși, care ardeau.

"Nu văd nici un motiv să-l opresc", a spus Argon. "El nu a venit aici pentru a face rău."

"Ești nebun? Aproape l-a omorât pe Regele nostru! "

"Asta este ceea ce presupui tu", a spus Argon. "Asta nu e ceea ce văd."

"Lasă-l în pace", a venit o voce profundă, gravă.

Toată lumea se întoarse pe când MacGil se ridica în șezut. Se uită spre ei, foarte slăbit. Era clar că se chinuia să vorbească.

"Vreau să văd băiatul. El nu este cel care m-a înjunghiat. Am văzut fața bărbatului, și nu a fost el. Thor este nevinovat. "

Încet, ceilalți și-au lăsat garda jos, iar Thor și-a relaxat mintea, permițându-le să plece. Oștenii s-au dat înapoi, uitându-se precauți la Thor, ca și cum ar fi fost de pe un alt tărâm, și încet și-au pus săbiile înapoi în teci.

"Vreau să-l văd", a spus MacGil. "Singur. Voi toți. Lăsați-ne singuri. "

"Regele meu", a spus Brom. "Chiar crezi că e sigur? Doar tu și acest băiat, singuri? "

"Thor nu trebuie să fie atins", a spus MacGil. "Acum, lăsați-ne. Voi toți. Inclusiv familia mea. "

O tăcere grea a căzut peste cameră pe când toți se uitau unul la altul, în mod clar nesiguri ce să facă. Thor stătea acolo, înțepenit de podea, neputând să înțeleagă totul.

Unul câte unul, ceilalți, inclusiv familia regelui, ieșiră din cameră, iar Krohn a plecat cu Reece. Camera, atât de plină de oameni cu doar câteva momente înainte, brusc a devenit goală.

Ușa a fost închisă. Erau doar Thor și regele, singuri în tăcere. Abia putea să creadă asta. Văzându-l pe MacGil zăcând acolo, atât de palid, cu astfel de dureri, l-a rănit pe Thor mai mult decât ar fi putut spune. Nu știa de ce, dar era aproape ca și cum

o parte din el murea acolo, de asemenea, pe pat. El dorea mai mult decât orice ca regele să fie bine.

"Vino aici, băiete", a spus MacGil încet, cu vocea răgușită, abia mai tare decât o șoaptă.

Thor și-a coborât capul și s-a grăbit lângă patul regelui, îngenunchind în fața lui. Regele i-a întins o încheietura moale; Thor a luat mâna și a sărutat-o.

Thor s-a uitat în sus și l-a văzut pe MacGil zâmbind slab în jos. Thor a fost surprins să simtă lacrimi fierbinți inundându-i proprii obraji.

"Stăpâne," început Thor, toate într-o grabă, neputând să le țină în interior "te rog crede-mă. Nu te-am otrăvit. Știam de complot numai din visul meu. De la o putere pe care nu o cunosc. Am vrut doar să te avertizez. Te rog crede-mă- "

MacGil ridică o palmă și Thor tăcu.

"M-am înșelat în privința ta", a spus MacGil. "A fost nevoie să fiu înjunghiat de un alt om ca să-mi dau seama că nu ai fost tu. Tu doar ai încercat să mă salvezi. Iartă-mă. Ai fost loial. Poate singurul membru loial al curții mele."

"Cum îmi doresc să mă fi înselat," a spus Thor. "Îmi doresc așa de mult să fi fost în siguranţă. Ca visele mele să fi fost doar iluzii; ca niciodată să nu fi fost asasinat. Poate că m-am înșelat. Poate veți supraviețui. "

MacGil clătină din cap.

"Mi-a venit vremea", i-a spus el lui Thor.

Thor înghiți greu, sperând că nu era adevărat, dar simțind că era.

"Știi cine a făcut acest act teribil, Domnia Ta?" Thor a pus întrebarea care îi ardea în minte de când avusese visul. El nu-și putea imagina cine ar vrea să-l omoare pe rege, sau de ce.

MacGil s-a uitat la tavan, clipind cu efort.

"Am văzut fața lui. Este un chip pe care-l știu bine. Dar pentru un motiv oarecare, nu pot să-mi amintesc. "

Se întoarse și se uită la Thor.

"Nu contează acum. Mi-a venit vremea. Fie că a fost de mâna lui, sau de alta, sfârșitul este la fel. Ceea ce contează acum ", a spus el, și a întins mâna și a apucat încheietura lui Thor cu o

forță care l-a surprins," este ceea ce se întâmplă după ce eu nu mai sunt. Al nostru va fi un regat fără rege. "

MacGil s-a uitat la Thor cu o intensitate pe care Thor nu o înțelegea. Thor nu știa exact ce spune - ce îi cerea, dacă o făcea. Thor a vrut să întrebe, dar putea vedea cât de greu era pentru MacGil să respire și nu a vrut să riște întrerupându-l.

"Argon avut dreptate despre tine", a spus el, eliberând încet strânsoarea. "Destinul tău este mult mai măreț decât al meu."

Thor a simțit un șoc electric prin corp la cuvintele regelui. Destinul lui? Mai măreț decât al Regelui? Însăși ideea că regele s-ar deranja să discute despre Thor cu Argon era mai mult decât putea Thor înțelege. Iar faptul că el ar spune că destinul lui Thor era mai măreț decât al Regelui - ce-ar putea să vrea să spună? Oare Regele MacGil doar delira în ultimele sale clipe?

"Te-am ales ... te-am adus în familia mea cu un motiv. Știi care este acest motiv? "

Thor clătină din cap, dorind cu disperare să știe.

"Nu știi de ce te-am vrut aici, numai pe tine, în ultimele mele clipe?"

"Îmi pare rău, stăpâne", a spus el, clătinând din cap. "Nu știu."

MacGil zâmbi vag, iar ochii lui au început să se închidă.

"Există un ținut mare, departe de aici. Dincolo de Sălbăticie. Dincolo chiar de țara dragonilor. Este țara Druizilor. De acolo este mama ta. Trebuie să mergi acolo să cauți răspunsuri. "

Ochii lui MacGil s-au deschis larg și el se uita la Thor, cu o intensitate pe care Thor nu o putea înțelege.

"Împărăția noastră depinde de asta", a adăugat el. "Nu ești ca ceilalți. Ești special. Până când nu înțelegi cine ești, regatul nostru nu va fi deloc liniștit. "

Ochii lui MacGil s-au închis și respirația lui a devenit superficială, fiecare suflare ieșind cu un icnet. Mâna lui a slăbit încet pe încheietura lui Thor, iar Thor și-a simțit propriile lacrimile izvorând. Mintea lui se învârtea cu tot ce spusese regele,în timp ce încerca să dea un sens la toate. Abia se putea concentra. Oare auzise corect?

MacGil a început să-i șoptească ceva, dar era atât de încet, că Thor abia putea pricepe. Thor se aplecă mai aproape, aducându-și urechea la buzele lui MacGil.

Regele și-a ridicat capul pentru ultima cap o dată, și cu un ultim efort, a spus:

"Răzbună-mă."

Apoi, brusc, MacGil a înțepenit. Zăcu acolo pentru câteva momente, apoi capul lui s-a rostogolit într-o parte iar ochii i s-au deschis larg, nemișcați.

Mort.

"NU!" se jeli Thor.

Bocetul lui trebuie să fi fost destul de tare pentru a alerta garda, pentru că o clipă mai târziu, a auzit o ușă deschizându-se în spatele lui, a auzit agitația a zeci de oameni intrând grăbiți în cameră. Într-un colț al conștiinței, el a înțeles că era mișcare în jurul lui. El a auzit vag clopotele castelului bătând afară, iar și iar. Clopotele sunau în ritm cu sângele din tâmplele lui. Dar totul a devenit o ceață, iar după câteva momente camera se învârtea.

Thor leșina, îndreptându-se spre podeaua de piatră într-un mare colaps.

CAPITOLUL ȘASE

O rafală de vânt l-a lovit pe Gareth în față și s-a uitat în sus, clipind printre lacrimi, în lumina palidă a primului soare care răsărea. Ziua abia începea, și totuși în acest loc îndepărtat, aici, pe marginea Vîrfurilor lui Kolvian, se adunaseră deja sute de persoane - familia regelui, prietenii și supușii regali apropiați, stând aproape, în speranța că vor participa la înmormântare. Chiar dincolo de ei, ținuți înapoi de o armată de soldați, Gareth putea vedea masele adunându-se, mii de oameni privind funeraliile de la distanță. Durerea pe fețele lor era autentică. Tatăl său fusese iubit, asta era sigur.

Gareth stătea împreună cu restul familiei apropiate, într-un semi-cerc în jurul corpului tatălui său, care stătea suspendat pe scânduri peste o groapă în pământ, cu frânghii în jur, așteaptă să fie coborât. Argon stătea în fața mulțimii, purtând hainele stacojiu-aprins pe care le folosea numai pentru funeralii, cu fața enigmatică în timp ce se uita în jos, la corpul regelui, gluga acoperindu-i fața. Gareth a încercat cu disperare să analizeze acea față, să descifreze cât de multe știa Argon. Oare Argon știa că și-a ucis tatăl? Și dacă da, le-ar spune celorlalți, sau ar lăsa destinul să-și urmeze cursul?

Spre ghinionul lui Gareth, acel băiat enervant, Thor, a fost exonerat de orice vinovăție; evident, el nu ar fi putut să-l înjunghie pe rege în timp ce era în temniță. Ca să nu mai vorbim de faptul că chiar tatăl său le spusese tuturor că Thor era nevinovat. Ceea ce doar a înrăutățit lucrurile pentru Gareth. Un consiliu fusese deja format să ancheteze situația, să controleze fiecare detaliu al crimei. Inima lui Gareth bătea să-i spargă pieptul în timp ce stătea acolo cu ceilalți, cu ochii ațintiți la cadavrul pe cale de a fi coborât în pământ; el ar fi vrut să meargă în groapă cu el.

Era doar o chestiune de timp până când urmele duceau la Firth - și când o făceau, Gareth va fi tras în jos cu el. El trebuia să acționeze rapid pentru a distrage atenția, să dea vina pe

altcineva. Gareth s-a întrebat dacă cei din jurul lui îl suspectau. Probabil că era doar paranoic, iar pe când se uita la chipurile lor, nu a văzut pe nimeni uitându-se la el. Acolo stăteau frații lui: Reece, Godfrey, și Kendrick; sora lui Gwendolyn; și mama sa, fata ei schimbată de durere, arătând catatonică; într-adevăr, de la moartea tatălui său, ea era o persoană diferită, abia capabilă să vorbească. El a auzit că, atunci când a primit știrile, ceva s-a întâmplat în ea, un fel de paralizie. Jumătate din fața ei era înțepenită; atunci când deschidea gura, cuvintele ieșeau prea lent.

Gareth a examinat fețele consilierilor regelui din spatele ei - generalul principal, Brom, și capul Legiunii, Kolk, stăteau în față, în spatele lor stând nenumărații consilieri ai tatălui său. Toți simulau durerea, dar Gareth știa mai bine. Știa că tuturoracestor oameni, tuturor membrilor consiliului și sfătuitorilor și generalilor - și tuturor nobililor și seniorilor din spatele lor - abia le păsa. El a recunoscut pe fețele lor ambiția. Dorința de putere. Pe măsură ce fiecare se uita în jos la cadavrul regelui, el a simțit că fiecare se întreba cine va fi următorul care va apuca tronul.

Era exact gândul pe care-l avea Gareth. Ce s-ar putea întâmpla în urma unui astfel de asasinat haotic? Dacă ar fi fost curat și simplu, iar vina dată pe altcineva, atunci planul lui Gareth ar fi fost perfect - tronul i-ar reveni lui. La urma urmei, el era primul născut, fiul legitim. Tatăl său îi cedase puterea lui Gwendolyn, dar nimeni nu fusese prezent la acea reuniune, cu excepția fraților lui, și dorințele sale nu fuseseră niciodată ratificate. Gareth cunoștea consiliul, și știa cât de în serios luau ei legea. Fără o ratificare, sora lui nu putea domni.

Ceea ce, din nou, ducea la el. Dacă lucrurile își urmau cursul — şi Gareth era hotărât să se asigure că o vor face — atunci tronul ar trebui să-i revină lui. Asta era legea.

Frații săi i se vor opune, nu avea nicio îndoială. Ei își vor aminti întâlnirea cu tatăl lor, şi, probabil, vor insistă ca Gwendolyn să domnească. Kendrick nu ar încerca să preia puterea pentru el însuși - era prea curat la suflet. Godfrey era apatic. Reece era prea tânăr. Gwendolyn era singura

ameninţare reală. Dar Gareth era optimist: nu credea că Consiliul era gata ca o femeie - cu atât mai puţin o adolescentă — să conducă Inelul. Şi fără o ratificare de la rege, aveau scuza perfecta pentru a trece peste ea.

Singurul pericol real rămas în mintea lui Gareth era Kendrick. Până la urmă, el, Gareth, era urât de toată lumea, în timp ce Kendrick era iubit de oamenii de rând, de soldaţi. Având în vedere situația, exista întotdeauna şansa ca Consiliul să dea tronul lui Kendrick. Cu cât Gareth putea prelua puterea mai repede, cu atât ar putea-o folosi pentru a-l strivi pe Kendrick.

Gareth a simţit ceva trăgându-l de mână, şi s-a uitat în jos și a văzut cum frânghia îi ardea palma. El și-a dat seama că începuseră să coboare sicriul tatălui său; s-a uitat şi i-a văzut pe ceilalți frați ai sai, fiecare ținând de asemenea o funie, lăsându-l încet în jos. Capătul lui Gareth s-a înclinat, pentrun că el întârziase coborârea, şi el s-a întins şi a apucat frânghia cu cealaltă mâna până când în cele din urmă a ajuns la același nivel. Era o ironie: chiar şi în moarte, nu-și putea mulțumi tatăl.

Clopotele îndepărtate băteau, de la castel, şi Argon a păşit înainte şi a ridicat o mână.

“Itso ominus domi ko resepia...”

Limba pierdută a Inelului, limba regală, folosită de strămoşii săi timp de o mie de ani. Era o limbă pe care profesorii privați ai lui Gareth i-au băgat-o în cap pe când era mic — şi una de care avea nevoie pentru a-și asuma puterile regale.

Argon s-a oprit brusc, s-a uitat în sus, şi apoi direct la Gareth. Un fior rece a trecut pe coloana vertebrală a lui Gareth atunci când ochii translucizi ai lui Argon au părut să ardă prin el. Fața lui Gareth s-a înroșit, şi s-a întrebat dacă întreg Regatul îl privea, şi dacă toți ştiau ce însemna. În această privire fixă, el a simţit că Argon ştia de implicarea lui. Şi totuşi Argon era misterios, refuzând întotdeauna să se implice în urcușurile şi coborâșurile soartei oamenilor. Oare va păstra tăcerea?

"Regele MacGil a fost un rege bun, un rege drept," a spus încet Argon, vocea lui adâncă şi nepământeană. "El a adus mandrie si onoare strămoşilor săi, şi bogăţie şi pace cum acest regat n-a mai cunoscut vreodată. Viaţa lui a fost

luată prematur, după cum a vrut Dumnezeu. Dar a lăsat în urmă o moştenire profundă şi bogată. Acum depinde de noi să ne îndeplinim această moştenire."

Argon se întrerupse.

"Regatul nostru al Inelului este înconjurat de ameninţări profunde şi de rău augur pe toate laturile. Dincolo de Canionul nostru, protejat doar de scutul nostru de energie, se află un popor de salbatici şi creaturi care ne-ar putea rupe în bucăți. În interiorul Inelului nostru, de cealaltă parte a ținuturilor noastre înalte, se află un clan care ne-ar face rău. Trăim într-o prosperitate şi pace de neegalat; dar siguranța noastră este efemeră.

"De ce iau zeii pe cineva dintre noi în în floarea vârstei - un rege bun şi înţelept şi corect? De ce a fost destinul său să fie ucis în acest fel? Suntem toți doar pioni, marionete în mâna sorții. Chiar şi la apogeul puterii noastre, putem ajunge sub pământ. Întrebarea cu care trebuie să ne confruntăm nu este către ce ne străduim — ci cine ne străduim să fim. "

Argon și-a coborât capul, iar Gareth și-a simţit palmele arzând pe când coborau sicriul până la capăt; în cele din urmă a lovit pământul cu o bufnitură.

"Nu!" a venit un țipăt.

Era Gwendolyn. Isteric, ea a fugit spre marginea gropii, ca şi cum ar fi vrut să se arunce ea însăşi înăuntru; Reece a alergat şi a prins-o, a tras-o înapoi. Kendrick s-a dus să-l ajute.

Dar Gareth n-a simţit niciun pic de simpatie pentru ea; mai degrabă, el s-a simţit amenințat. Dacă ea vroia să fie sub pământ, el ar putea aranja asta.

Da, într-adevăr, el ar putea.

*

Thor stătea doar la câțiva metri distanță de cadavrul regelui MacGil și privea cum e coborât în pământ, şi se simţea copleşit de imagine. Cocoţat pe marginea celui mai înalt pisc din regat, regele alesese un loc spectaculos unde să fie îngropat, un loc măreţ, care părea să ajungă chiar la nori. Norii aveau o nuanţă de portocaliu şi verde şi galben şi roz, pe măsură ce primul soare la răsărit se târa în sus pe cer. Dar ziua era acoperită cu o

ceata care nu se ridica, ca și cum însuși Regatul era în doliu. Krohn, alături de el, a scheunat.

Thor a auzit un ţipăt, şi a privit în sus pentru a o vedea pe Estopheles, zburând în cercuri mari deasupra lor, privind în jos la ei. Thor era încă amortit; cu greu putea crede evenimentele din ultimele zile, că el stătea acum acolo, în mijlocul familiei regelui, uitându-se cum acest om pe care el a ajuns atât de repede să-l iubească era coborât în pământ. Părea imposibil. Abia începuse să-l cunoască, primul om care i-a fost vreodată ca un tată adevărat, iar acum el îi era luat. Mai mult decât orice, Thor nu se putea opri să se gândească la ultimele cuvinte ale regelui:

Tu nu ești ca ceilalți. Ești special. Și până când nu înțelegi cine ești, regatul nostru nu va fi deloc liniștit. "

Ce a vrut regele să spună cu asta? Cine era el, mai exact? Cum era el special? Cum de știa regele? Ce avea soarta regatului de-a face cu Thor? Oare regele doar delira?

Există un ținut mare, departe de aici. Dincolo de Imperiu. Dincolo chiar de țara dragonilor. Este țara Druizilor. De acolo este mama ta. Trebuie să mergi acolo să cauți răspunsuri. "

Cum a știut MacGil despre mama lui? Cum a ştiut unde a trăit ea? Şi ce fel de răspunsuri avea ea? Thor a presupus întotdeauna că ea a murit — ideea că ea ar putea fi în viaţă îl electrifica. El era hotărât, mai mult ca oricând, să o caute, să o găsească. Pentru a găsi răspunsuri, pentru a descoperi cine era şi de ce era special.

Clopotul bătea şi, când cadavrul lui MacGil a început să fie coborât, Thor s-a întrebat despre răsturnările crude ale soartei; de ce i- a fost permis să vadă în viitor, să-l vadă pe acest mare om ucis — dar a fost făcut neputincios în a face ceva în legătură cu asta? În unele moduri, își dorea să nu fi văzut niciodată acest lucru, să nu fi știut niciodată dinainte ce se va întâmpla; își dorea ca el să fi fost doar un spectator nevinovat ca şi restul, doar să se fi trezit într-o zi și să fi aflat că regele era mort. Acum, el se simţea ca fiind parte din asta. Într-un fel, se simţea vinovat, ca și cum ar fi trebuit să fi făcut mai mult.

Thor s-a întrebat ce se va întâmpla acum cu Regatul. Era un regat fără rege. Cine va domni? Va fi, cum specula toată lumea, Gareth? Thor nu-și putea imagina nimic mai rău.

Thor a scanat mulţimea şi a văzut feţele dure ale nobililor şi seniorilor, adunați aici din toate colțurile Inelului; ştia că sunt bărbaţi puternici, din ce îi spusese Reece, într-un regat agitat. Nu putea să se oprească din a se întreba cine ar putea fi criminalul. În toate aceste fețe, părea ca și cum toți erau suspecți. Toţi aceşti oameni căutau puterea. Oare Regatul se va sparge în bucăți? Forţele lor se vor lupta unele cu altele? Care va fi propria lui soartă? Şi ce se va întâmpla cu Legiunea? Va fi desființată? Ar putea fi desființată armata? Oare Cavalerii de Argint s-ar revolta dacă Gareth era numit rege?

Şi după tot ce s-a întâmplat, oare ceilalți vor crede cu adevărat că Thor a fost nevinovat? Va fi el obligat să se întoarcă în satul său? Spera că nu. El a iubit tot ce a avut; vroia mai mult decât orice să rămână aici, în acest loc, în Legiune. Vroia doar ca totul să fie cum a fost, să nu se schimbe nimic. Regatul, cu doar câteva zile în urmă, părea atât de substanţial, atât de permanent; MacGil părea că va sta pe tron pentru totdeauna. Dacă ceva atât de sigur, atât de stabil se putea prăbuși dintr-o dată - ce speranța era pentru ei ceilalți? Nimic nu mai părea permanent pentru Thor.

Inima lui Thor s-a rupt privind-o pe Gwendolyn cum încearcă să sară în mormânt cu tatăl ei. Pe când Reece a tras-o înapoi, însoţitorii au venit şi au început să arunce movila de pământ în groapă, în timp ce Argon a continuat cântările ceremoniale. Un nor a trecut pe cer, acoperind pentru o clipă primul soare, iar Thor a simţit un vânt rece biciuind prin această zi de vară care se încălzea rapid. El a auzit un scâncet, şi s-a uitat în jos şi l-a văzut pe Krohn la picioarele lui, privind în sus la el.

Thor abia ştia ce se va întâmpla cu orice acum, dar ştia un singur lucru: trebuia să vorbească cu Gwen. Trebuia să-i spună cât de rău îi pare, cât de înnebunit de durere era și el din cauza morții tatălui ei, să-i spună că nu era singură. Chiar dacă ea va decide să nu-l mai vadă niciodată pe Thor, el trebuia să-i spună că a fost acuzat pe nedrept, că el nu a făcut nimic în acel

bordel. Avea nevoie de o şansă, doar o singură şansă, să pună lucrurile la punct, înainte ca ea să-l respingă pentru totdeauna.

Pe când ultima lopată de țărână a fost aruncată pe rege şi clopotele au bătut din nou şi din nou, mulţimea s-a rearanjat: rânduri de oameni se întindeau cât de departe putea vedea Thor, șerpuind pe drum de-a lungul crestei, fiecare ținând un singur trandafir negru, aliniindu-se pentru a trece pe lângă movila proaspătă de pământ care marca mormântul regelui. Thor a pășit inainte, a îngenuncheat şi a pus trandafirul pe grămada deja în creştere. Krohn a scheunat.

Pe când mulţimea a început să se disperseze, oamenii îndreptându-se în toate direcţiile, Thor a observat că Gwendolyn a scăpat din strânsoarea lui Reece şi a alergat, isteric, departe de mormânt.

"Gwen!" a strigat după ea Reece.

Dar ea era de neconsolat. S-a strecurat prin mulțime a fugit în jos pe o potecă de-a lungul marginii crestei. Thor nu putea suporta să o vadă așa; trebuia să încerce să vorbească cu ea.

Thor țâșni și el prin mulţime, cu Krohn după el, strecurându-se cum putea prin mulţime, încearcă să urmeze traseul ei şi să o prindă din urmă. În cele din urmă, a reușit să iasă pe la margine și a văzut-o alergând, departe de ceilalți.

"Gwendolyn!" a strigat.

Ea a continuat să alerge, şi Thor a urmarit-o, alergând și mai repede, cu Krohn schelălăind alături de el. Thor a fugit mai repede şi mai repede, până ce plămînii îl ardeau, şi în cele din urmă a reuşit să micșoreze distanța dintre ei.

El i-a apucat unul din braţe, oprind-o.

Ea se întoarse, cu ochii roșii, inundați de lacrimi, parul ei lung agățându-i-se de obraji, și îi dădu mâna deoparte.

"Lasă-mă în pace!" a strigat. "Nu vreau să te văd! Niciodată!"

"Gwendolyn," a pledat Thor , "nu l-am ucis pe tatăl tău. N-am avut nimic de a face cu moartea lui. A spus-o chiar el. Nu îți dai seama de asta? Am încercat să-l salvez, nu să-l rănesc. "

Ea a încercat să fugă, dar el a ținut-o de încheietura mâinii şi nu i-a dat drumul. El nu putea să o lase să plece — nu de data

asta. Ea se zbătea să scape de el, dar nu a mai încercat să fugă. Era prea ocupată să plângă.

“Știu că nu l-ai omorât,” a spus ea. “Dar asta nu te face mai bun. Cum îndrăznești să vii aici și să încerci să vorbești cu mine, după ce m-ai umilit în fața tuturor? Mai ales acum.”

"Dar tu nu înțelegi. Nu am făcut nimic în acel bordel. Au fost doar minciuni. Nimic din ele nu este adevărat. Cineva încearcă să mă calomnieze. "

Ea l-a privit cu ochii mijiți.

"Deci, atunci vrei să-mi spui că nu te-ai dus la bordel?"

Thor a ezitat, nesigur ce să spună.

"M-am dus. M-am dus cu toți ceilalți. "

"Și vrei să spui că nu ai intrat într- o cameră cu o femeie ciudată?"

Thor a privit în jos, jenat, nesigur cum să răspundă.

"Cred că am făcut-o, dar-"

"Nici un dar", îl întrerupse ea. "Recunoști atunci. Ești dezgustător. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine. "

Fața ei s-a transformat din înnebunită de durere în furioasă. Se opri din plâns, iar expresia i se schimbă într-una de furie. A devenit foarte calmă, s-a apropiat de el și a zis.

"Nu vreau să-ți văd fața. Niciodată. Mă înțelegi? Nu știu deloc de ce m-am gândit să petrec timp cu tine. Mama a avut dreptate. Esti doar un om de rând. Îmi ești inferior."

Cuvintele ei i-au pătruns în suflet ca un cuțit. Se simțea de parcă ar fi fost înjunghiat.

El i-a dat drumul încheieturii mâinii, a făcut câțiva pași înapoi. Poate că Alton a avut dreptate până la urmă. Poate că el a fost doar o altă jucărie pentru ea.

Se întoarse fără un cuvânt și se îndepărtă de ea, cu Krohn alături de el, și pentru prima oară de când ajunsese, se întrebă dacă mai era ceva pentru el aici.

CAPITOLUL ȘAPTE

Gwendolyn a stat acolo, la marginea crestei, privindu-l pe Thor plecând, și simțindu-se mai sfâșiată de durere decât fusese vreodată. Mai întâi tatăl ei; acum Thor. A fost o zi ca nicio alta. Nu putea nici măcar descrie durerea insondabilă care o rupea în bucăți la gândul că tatăl ei era mort. Mort de mâna unui asasin, findu-i luat fără o avertizare cu măcar un moment înainte. Pur și simplu nu era corect. El fusese lumina vieții ei, iar un străin i l-a luat pentru totdeauna.

Când Gwen a descoperit știrea, a vrut să se moară și ea. Noaptea trecută a fost ca un coșmar lung, iar dimineața asta ca punctul lui culminant. Pe când corpul său a intrat în pământ, ea a vrut să sară înăuntru cu el și să nu mai iasă.

Când Gwen a fugit din mulțime, chiar s-a gândit să se arunce de pe creastă. Până când a sosit Thor.

Vederea lui, într-un fel ciudat, a scos-o din el, a făcut lucrurile mai bune, i-a luat mintea ei de la tatăl ei - deși, într-un alt mod, el a făcut lucrurile mai rele. Era încă furioasă pe el, încă ardea de furie pentru a umilit-o ducându-se la acel bordel. Ea și-a asumat un risc umblând cu un om de rând, și el a demonstrat că toată lumea avea dreptate despre neglijența ei. Inclusiv mama ei. Se simțea rușinată dincolo de imaginație.

Și acum aroganța lui, să apară aici, să încerca să îndrepte lucrurile, în timp ce chiar el a recunoscut că a fost acolo, cu acea femeie. Numai gândul era suficient ca să i se facă rău.

În timp ce-l privea pe Thor coborând rapid pe cărare și îndepărtându-se de creastă, cu Krohn alături de el, în ciuda voinței simțea un sentiment de dor, de disperare; se întrebă cum s-ar putea înrăutăți lucrurile. Se uită peste întinderea nesfârșită, peste golurile și văile Vîrfurilor lui Kolvian, privind spre vest peste regat. Știa că undeva, mai departe decât putea vedea, erau Ținuturile Înalte, și dincolo de ele regatul clanului McCloud. Se întrebă dacă sora ei a era deja acolo, împreună cu

noul ei soț, dacă se bucura de viață. Era norocoasă să fie departe de aici.

Dar, din nou, sora ei nu a fost niciodată atât de apropiată de tatăl lor, iar Gwen se întrebă dacă îi va păsa când va auzi vestea morții lui. Gwen, dintre ei toți, fusese cea mai apropiată de el. Reece și Kendrick fuseseră de asemenea apropiați, și ea putea vedea cât de greu i-a lovit vestea. Godfrey l-a urât pe tatăl lor, deși acum, privindu-l, ea a fost surprinsă să-l vadă și pe el supărat.

Și apoi era Gareth. Arătase încă rece și fără emoții ca întotdeauna, chiar și la moartea tatălui lor. De asemenea, arătase preocupat, ca și cum ochii lui erau deja pe puterea pe care dorea cu disperare să o apuce.

Gândul i-a dat fiori. Și-a amintit discursul fatidic al tatălui ei, atribuindu-i ei domnia asupra regatului pentru o zi îndepărtată, pentru o zi pe care ea fusese sigură că nu o va vedea. Își aminti promisiunea pe care i-o făcuse, promisiunea că ea va domni. Și acum, ea era aici, cu regatul căzut în poală. O vor face să domnească? Spera că nu. Cum ar putea să o facă? Și totuși, i-a jurat tatălui ei că o va face. Ce va deveni?

"*Aici* erai ", a venit o voce.

Gwen s-a întors și l-a văzut pe Reece, stând la câțiva metri distanță, privind-o cu îngrijorare.

"Am fost îngrijorat din cauza ta."

"Ce, credeai că am de gând să sar?", s-a răstit la el, prea dur. Nu a vrut să iasă așa, dar era înebunită, abia putea să se controleze.

"Nu, nu, desigur că nu", a spus Reece. "Doar îmi făceam griji pentru tine, asta-i tot."

"Nu te îngrijora pentru mine", a spus ea. "Eu sunt sora ta mai mare. Pot să am grijă de mine. "

"N-am spus că nu ai putea", a spus Reece, defensiv. "Vreau doar să știi ... că nu ești singura care suferă. Și eu l-am iubit pe tata. "

Gwen s-a gândit la asta. Ea a văzut lacrimile din ochii lui și a știut că avea dreptate; era egoistă. Moartea tatălui lor i-a rănit pe toți.

"Îmi pare rău", a spus ea încet. "Știu că l-ai iubit. Și știu că și el te-a iubit. Foarte mult. De fapt, cred că s-a văzut cel mai mult pe el în tine. "

Reece s-a uitat la ea cu o privire plină de speranță, tristă. El părea atât de pierdut, inima ei s-a frânt pentru el. Cine îl va crește acum? se întrebă ea. El avea paisprezece ani, nu un băiat, dar nu încă un bărbat. Acesta era momentul când un băiat avea cel mai mult nevoie de tatăl său, avea nevoie de un bărbat după care să se modeleze. De la moartea regelui, mama lor a fost aproape catatonică, retrasă, nu a fost acolo pentru niciunul dintre ei. Sora ei mai mare plecase; Gareth nu a fost niciodată prezent; Godfrey trăia în cârciumă; iar Kendrick trăia pe câmpul de luptă. Gwen trebuia să fie mama și tatăl lui Reece.

"O să fii bine", a spus ea, câștigând ea însăși curaj pe măsură ce a spus-o. "Toți o să fim bine."

"L-am văzut pe Thor venind aici?" întrebă Reece.

Gândul la el i-a făcut rău la stomac lui Gwen.

"A venit", a răspuns plat. "Și l-am trimis pe drumul lui."

"Ce vrei sa spui?” întrebă precaut Reece. "Am crezut că voi doi erați apropiați."

Ea mormăi.

"Nu mai suntem. Nu după ce a făcut. "

"Ce a făcut?", a întrebat el, cu ochii mari.

"Ca și cum vrei să-mi spui că nu știi? Ca și cum vrei să-mi spui că tot regatul nu știe cum m-a umilit? "

"Umilit? Despre ce vorbesti?" a întrebat Reece, părând cu adevărat curios.

Ea l-a studiat și putea vedea că el nu părea să știe, ceea ce a surprins-o. Ea și-a imaginat că tot regatul știa, și se amuza pe la spate pe seama ei. Poate nu era așa de rău cum și-a imaginat ea; poate că nu a fost așa de rău cum îi spusese Alton.

"Am auzit totul despre faptele sale de la bordel. Timpul petrecut cu acele femei", a spus ea.

Fața lui Reece a căzut.

"Și de la cine ai auzit asta?"

Gwen se opri, brusc nesigură pe sine.

"De ce, de la Alton, desigur."

Reece rânji.

"Și ai crezut?"

Gwen se uită înapoi, simțind un tremor în piept, începând să se întrebe dacă a făcut vreo greșeală îngrozitoare.

"Ce vrei să spui?", a întrebat ea.

"Am fost acolo cu el în acea zi", a spus Reece. "Toți am fost. Întreaga Legiune. După vânătoare. El n-a făcut nimic greșit. Era mai mult tavernă decât bordel. De fapt, am fost alături de el atunci când au ieșit femeile. El a fost surprins să descopere că existau femei acolo. De fapt, el a încercat să fugă. Băieții l-au împins înainte. El nu a mers mai departe de bunăvoie. "

"Dar totuși, el a mers înainte", a spus Gwen, acuzator.

Reece clătină din cap categoric.

"Ai fost informată greșit. Thor nu a făcut nimic. El a ajuns în capul scărilor și a leșinat. El a lovit podeaua inainte ca vreo femeie să poată pune mâna pe el. Nu s-a atins de nicio femeie, te asigur. Alton te-a mințit. Alton te-a umilit. Mândria ta rămâne intactă. "

Gwen și-a simțit tot corpul înroșindu-se la cuvintele lui. Se simțea copleșită de ușurare, dar și de rușine. Se înșelase privitor la Thor. Se gândi la cuvintele dure pe care i le-a spus. Nu vrusese niciodată să-l numească om de rând; nu știa de ce i-a spus asta. Părea atât de arogantă, de snoabă; era dezgustată de ea însăși. Cum a putut să fie așa de crudă?

"Ce i-ai spus mai exact?" întrebă Reece.

Gwen și-a coborât bărbia.

"Ceva prostesc. Foarte, foarte prostesc. Ceva ce n-am vrut să spun. "

Gwen s-a simțit copleșită; s-a întins și l-a imbrățișat pe Reece, iar el a îmbrățișat-o înapoi. Ea i-a plâns pe umăr.

"Mi-e dor de tatăl nostru", a spus ea.

"Știu", a spus Reece peste umăr, cuvintele lui înăbușite. "Mi-e dor și mie de el."

Reece s-a tras înapoi și s-a uitat la ea.

"Voi vorbi cu Thor. Orice ai spus, voi încerca să rezolv. "

Gwen clătină încet din cap, nesigură.

"Unele lucruri nu pot fi luate înapoi", a spus ea încet.

CAPITOLUL OPT

Gareth a mers cu frații săi, Kendrick, Godfrey și Reece, precum și cu sora lui, Gwen, în sala mare a castelului, plină cu sute de oameni ai regelui, care se învârteau pe acolo agitați. Micului lor grup i s-a făcut loc prin mulțime, iar cavaleri din toate provinciile Inelului le ofereau condoleanțe pe când treceau pe lângă ei.

"L-am iubit pe tatăl tău, sire", i-a spus un cavaler lui Gareth, un om voinic pe care nu-l întâlnise niciodată. "A fost un mare rege."

Gareth nu-i cunoștea pe acești oameni - și nu vroia să-i cunoască. El nu vroia simpatia lor. Era o simpatie pe care nu o împărtășea. Acum că a avut timp să se gândească, să lase realitatea se așeze, era bucuros că tatăl său era mort. Tatăl său nu îl iubise niciodată, și deși cu o seară înainte Gareth avusese îndoieli, începea să se simtă sigur cu privire la toată problema. Simțea acum un mare sentiment de ușurare - chiar de victorie - că acest complot și asasinarea reușiseră. Deși el nu l-a ucis cu mâna lui pe rege, și cu toate că tatăl său nici măcar nu a murit în în felul în care planificase el, cel puțin el a pus planul în mișcare. Fără el, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat vreodată.

Gareth s-a uitat în jur la acești cavaleri, la această mare mulțime, atât de haotică, și a fost șocat să realizeze că el a fost responsabil pentru toate astea. El a schimbat singur viața tuturor acestor oameni, fie că ei știau asta sau nu.

Grupului de frați i s-a făcut loc prin mulțime de mai mulți servitori pe măsură ce ei s-au îndreptat spre sala îndepărtată, unde consiliul regelui aștepta să se întâlnească cu ei toți. Gareth a simțit un nod în piept pe când ei mergeau înainte, întrebându-se ce li se va întâmpla. Desigur, trebuiau să numească un succesor. Nu puteau lăsa regatul să meargă mai departe fără unul, ca o corabie fără cârmă. Gareth spera că îl vor numi pe el. Pe cine altcineva ar fi putut să numească?

Poate că vor folosi reuniunea pentru a o numi pe sora lui la conducere. Se uită la fratii lui, în jurul lui, fețele lor triste, sumbre și tăcute, și se întrebă dacă ar lupta pentru tron. Probabil că ar face-o; toți l-au urât, și la urma urmei, tatăl lor a făcut clar faptul că el a vrut ca Gwen să domnească. Acesta era un moment în viața lui când el chiar trebuia să lupte. Dacă ieșea cu succes din această întâlnire, ieșea ca rege.

Cu toate acestea, se întreba, cu un sentiment de teamă, dacă cumva intra într-o cursă. Poate l-au chemat ca să-l acuze, în fața tuturor, să prezinte probe că el și-a ucis tatăl; poate că l-ar trage afară să fie executat. Emoțiile sale oscilau de la optimism la anxietate, pe când se minuna ce rezultate drastice ar putea avea reuniunea.

În cele din urmă au trecut prin mulțimea care aștepta să audă clar hotărârile consiliului, și au fost lăsați să treacă printr-o ușă deschisă, cu arcade, închisă rapid în urma lor de patru gărzi.

Înaintea lor era masa mare, semi-circulară a consiliului, în spatele căreia stăteau consilierii regelui - în același loc în care au stat de sute de ani. Era ciudat să intre aici și să nu-l vadă pe tatăl său așezat pe acel tron. Imensul tron auriu stătea gol, pentru prima dată în viața lor. Membrii consiliului stăteau cu fața la el, ca și cum așteptau ca un conducător să pice din cer și să-i conducă.

Grupul lor a mers prin centrul camerei, inima lui Gareth bubuind, printre cele două jumătăți ale mesei semi-circulare, și s-au trezit, când s-au întors, stând în fața duzinii de membri ai consiliului. Toți se uitau la ei, sumbri, iar Gareth nu putea să nu se întrebe dacă erau o inchiziție. Așezată alături de, pe un tron fragil într-o parte, flancată de însoțitoarele ei, era mama lui. Ea privea ce se întâmpla cu o față goală și arăta înghețată, în stare de șoc.

Așezat în centrul mesei era Aberthol, cel mai în vârstă dintre ei, un savant și istoric, mentor al regilor de trei generații, arătând pur și simplu antic, brăzdat de riduri, purtand roba lui lungă, purpuriu regal, pe care purtat-o probabil dinainte ca tatăl său să se fi născut. El era cel mai în vârstă și cel mai înțelept, astfel încât ceilalți membri ai consiliului îl lăsau pe el să conducă

procedura. Era flancat de Brom, Kolk, Owen, trezorierul, Bradaigh, consilierul regal privind afacerile externe; Earnan, șeful colectorilor de taxe; Duwayne, consilierul regal asupra maselor; și Kelvin, reprezentantul nobililor. Era un grup formidabil de bărbați și Gareth i-a examinat pe toți, încercând să vadă dacă se pregăteau să-l condamne. Niciunul nu părea să se uite la el direct.

Aberthol și-a dres glasul după care a privit în jos la un pergament, apoi s-a uitat în sus în tăcere la grupul de frați.

"Consiliul nostru dorește să înceapă prin a extinde condoleanțele noastre sincere pentru moartea tatălui vostru. El a fost un om mare, și un mare rege. Vom duce dorul prezenței sale în această cameră și în acest regat. Cred că e corect să spunem că acest regat nu va mai fi niciodată la fel fără el. L-am cunoscut de pe vremea când începuse să meargă, l-am sfătuit pe tatăl său înaintea lui, iar el mi-a fost un prieten drag. Vom face tot ce e în puterea noastră pentru a-l găsi pe asasinul lui. "

Aberthol i-a privit încet, atent, iar Gareth a încercat să nu fie paranoic atunci când privirea bărbatului s-a oprit la el.

"V-am cunoscut de când v-ați născut; sunt sigur că tatăl vostru este foarte mândru de voi. Oricât de mult ne-ar plăcea să vă dăm timp să plângeți, există probleme presante ale guvernării acestui regat care trebuie să fie abordate. De aceea v-am chemat aici. "

El își drese glasul.

"Problema cea mai presantă este ancheta noastră asupra asasinării tatălui vostru. Vom aduna o comisie care să investigheze cauza și modul morții lui, și care să aducă criminalul în fața justiției. Până când o vom face, cred că este sigur să spun că nici un membru al acestui regat nu va fi liniștit. Inclusiv eu. "

Gareth fi putut jura că i-a văzut ochii cum se opresc la el, și s-a întrebat dacă îi oferea un mesaj. Se uită în altă direcție, încercând să nu-și lase mintea să se ducă acolo. Mintea lui Gareth alerga, în timp ce el se străduia să vină cu un plan care să distragă atenția de la el. Avea nevoie să însceneze cuiva crima, și trebuia să o facă repede.

"Între timp, suntem într-un regat fără rege. Este un imperiu agitat, și nu este un loc sigur. Cu cât ne lipsește mai mult timp un conducător, cu atât mai mult ceilalți pot conspira pentru a acapara puterea, pentru a răsturna curtea regală. Nu trebuie să vă spun că există mulți oameni care ar dori să aibă tronul."

El a oftat.

"Legea Inelului spune că domnia trebuie să treacă la întâiul născut al tatălui. În acest caz, mă doare să adaug, întâiul născut *legitim* fără a vrea să te jignesc, Kendrick. "

Kendrick și-a plecat capul.

"Nu sunt ofensat, sire."

"Asta ar însemna atunci", a declarat Aberthol, dregându-și vocea ", că domnia trebuie să treacă la Gareth."

Gareth a simțit un fior la cuvintele lui. El a simțit un val de putere dincolo de ceea ce ar putea descrie.

"Dar domnule, cum rămâne cu sora noastră, Gwendolyn?" a ripostat Kendrick.

"Gwendolyn?" a întrebat Aberthol, cu surpriză în voce.

"Înainte de a muri tatăl nostru," a continuat Kendrick, "ne-a spus că e dorința lui ca Gwendolyn să-i urmeze la tron."

Fața lui Gareth era roșie ca focul, pe când întregul consiliul s-a întors și s-a uitat la Gwendolyn. Ea se uită în jos, la pământ, înnebunită de durere, poate chiar jenată. El a presupus ea dădea doar un spectacol de umilință. Probabil că ea vroia să domnească chiar mai mult decât el.

"Este adevărat, Gwendolyn?" întrebă Aberthol.

"Este, domnul meu", a răspuns ea încet, încă privind în jos. "Este ceea ce dorea tatăl meu. El m-a făcut să jur că voi accepta. Și am jurat. Imi doresc sa nu o fi făcut. Nu mă pot gândi la nimic ce vreau mai puțin. "

Un icnet emoționat și tulburat s-a răspândit printre membrii consiliului, iar ei s-au întors unul către celălalt, în mod clar prinși cu garda jos.

"O femeie nu a condus niciodată regatul", a spus Brom, agitat.

"Cu atât mai puțin o tânără fată", a adăugat Kolk.

"Dacă ar fi să predăm domnia unei fete", a spus Kelvin, "cu siguranță nobilii s-ar răscula, s-ar lupta pentru putere. Aceasta ne-ar pune într-o poziție de slăbiciune. "

"Ca să nu mai vorbim de clanul McCloud", a adăugat Bradaigh. "Ei ar ataca. Ne-ar testa. "

Aberthol a ridicat o mână, și încet, toți au tăcut. Stătea acolo, privind în jos la masă, cu palma întinsă pe ea, aratand ca un copac bătrân, înrădăcinat acolo.

"Dacă regele dorea sau nu asta, nu este locul nostru să spunem. Nu asta este problema aici. Legea este problema. Și din punct de vedere juridic, alegerea neobișnuită a unui moștenitor de către fostul nostru rege nu a fost niciodată ratificată. Și fără ratificare, aceasta nu este lege. "

"Dar ar fi fost ratificată la următoarea reuniune a Consiliului!" a spus Kendrick.

"Poate că da," a răspuns Aberthol, "dar spre ghinionul său, reuniunea nu a avut încă loc. Astfel, nu avem nicio înregistrare scrisă, și nicio ratificare în lege. "

"Dar avem martori!" Kendrick a strigat, nerăbdător.

"Este adevărat!" a strigat Reece. "Am fost acolo!"

"Și eu!" a țipat Godfrey.

Gareth și-a ținut limba, chiar și când ceilalți s-au uitat la el. În interior, el ardea de furie. Se simțea ca și cum visele sale de a fi rege s-e prăbușeau în jurul lui. El și-a disprețuit frații mai mult decât oricând, când toți păreau să se adune contra lui.

"Mi-e teamă că doar martorii nu sunt suficienți atunci când vine vorba de o chestiune așa de importantă precum domnia", a spus Aberthol. "Toate decretele oficiale trebuie să fie ratificate de către consiliu. Fără acest lucru, ele nu pot deveni lege. Ceea ce înseamnă că legea trebuie să stea așa cum a fost întotdeauna, pentru secole de regi MacGil: cel mai mare, întâiul născut, trebuie să moștenească. Îmi pare rău, Gwendolyn. "

"Mamă!" a strigat Kendrick, pledând, întorcându-se spre regină. "Tu știi dorințele tatei! Trebuie să faci ceva! Spune-le! "

Dar regina stătea acolo, cu mâinile îndoite în poală, privind în gol. Era într-o stare catatonică și era inscrutabilă.

După câteva momente de tăcere, în cele din urmă Kendrick s-a întors spre consiliu.

"Dar nu este corect!", a strigat. "Fie ratificat sau nu, a fost voia regelui. Voința tatălui nostru. Voi toți l-ați servit. Ar trebui să respectați asta. Gareth nu ar trebui să conducă. Ci Gwendolyn trebuie să o facă. "

"Fratele meu drag, te rog, va fi bine", a spus Gwen încet către Kendrick, punând o mână pe încheietura mâinii lui.

"Și cine este spune că *Eu* nu ar trebui să conduc? " a strigat înapoi Gareth în cele din urmă, clocotind, incapabil să mai suporte. "Eu sunt întâiul născut al regelui, la urma urmei. Spre deosebire de *tine*"a scuipat către Kendrick.

Fața lui Gareth ardea de furie, și el a regretat imediat. Știa că ar fi trebuit să-și țină gura închisă, ar fi trebuit să aștepte și să lase să pară că domnia i-a revenit nedorită. Dar el a fost incapabil să se abțină. Putea să-și dea seama după privirea din ochii lui Kendrick că l-a rănit cu cuvintele sale. Era bucuros că a făcut-o.

"Este suficient după toate acestea să spunem," a spus încet Aberthol, "că legea este lege. Îmi pare rău. Dar Gareth, fiul Regelui MacGil, în conformitate cu legea străveche a Inelului, eu vestesc prin prezenta că tu ești al optulea rege MacGil al Regatului de Apus al Inelului. Ascultați toți cei adunați aici: auziți proclamația noastră "?

"Da!", a venit răspunsul.

Un ciocan de fier a fost lovit, iar sunetul metalic a explodat în cameră.

Gareth a tresărit, simțindu-și întregul corp tremurând. Cu acel bubuit, el s-a simțit transportat.

Cu acel sunet, el era Rege.

CAPITOLUL NOUĂ

Regele McCloud călărea în fruntea micului contingent militar, îmbrăcat în ținuta lui de luptă, purtând armura distinctivă ocru a clanului McCloud. Un bărbat înalt, voinic, de două ori mai mare ca oricare altul, nu era multă grăsime pe el; cu o barbă roșie tăiată scurt, părul lung mai mult cărunt, un nas mare, zdrobit de prea multe bătălii, precum și o falcă și mai mare, era un om care nu se temea de nimic în viață. Era deja, când își atinsese al cincizecilea an de viață, renumit ca fiind cel mai agresiv și brutal McCloud care a trăit vreodată. Era o reputație pe care o prețuia.

McCloud era un om care a stors mereu de la viață tot ce putea să-i dea. Și ceea ce nu i-ar da, el va lua. De fapt, îi plăcea să ia mai mult decât să primească; se bucura să-i chinuie pe alții, se bucura să-și conducă regatul cu un pumn de fier. Se bucura să nu arată niciun pic de milă, păstrându-și soldații la locul lor cu o disciplină deosebită de orice mai făcuse vreun McCloud vreodată. Și a funcționat. Duzina de oameni călărea acum în spatele lui în perfectă ordine, și nimeni nu ar îndrăzni vreodată să-i răspundă, sau să facă cel mai mic lucru împotriva voinței sale. Aceasta îl includea pe fiul său, prințul, care călărea aproape în spatele lui, și o duzină dintre cei mai buni arcași ai săi, care călăreau în spatele fiului său.

McCloud și oamenii lui călăriseră din greu toată ziua. Ei depășiseră Trecerea de Est a Canionului dimineața devreme, și micul său contingent armat a continuat spre est, trecând fără pauză prin câmpiile prăfuite ale Nevarilor, în gardă pentru o ambuscadă. Ei călăreau și călăreau, pe când al doilea soarele a răsărit și a scăzut. Acum, în cele din urmă, acoperit de praf din câmpii, McCloud a reperat Marea Ambrek la orizont.

Sunetul galopului cailor i-a umplut urechile și acum, mirosul aerului oceanului a ajuns la el. Era o după-amiază de vară răcoroasă, cel de-al soare lung pe cer, aruncând nuanțe de turcoaz și roz pe orizont. McCloud și-a simțit părul suflat înapoi în vânt și abia așteapta sosirea pe țărm. Trecuseră ani de când a văzut oceanul: era prea riscant să se aventureze pe aici fără

rost având în vedere că trebuie să iasă din Canion si apoi să călărească cincizeci mile pe teritoriul neprotejat. Desigur, clanul McCloud avea propria flotă de nave pe ape, așa cum cei din clanul MacGil aveau în partea lor de Inel - dar totuși, era întotdeauna o afacere riscantă, să fii dincolo de scutul energetic al Canionului. Din când în când, Imperiul distrugea una din navele lor, și nu erau multe lucuri pe care cei din clanul McCloud le puteau face. Imperiul îi depășea numeric cu mult.

Dar de data asta, era altfel. O navă McCloud a fost interceptată pe mare de Imperiu, și, de obicei, Imperiul îi lua pe cei din clanul McCloud prizonieri pentru răscumpărare. McCloud n-a plătit niciodată vreo răscumpărare, ceva de care era mândru; în schimb, el lăsa mereu Imperiul să-i ucidă pe oamenii lui. El a refuzat să-i încurajeze.

Dar ceva se schimbase, pentru că de data aceasta i-au eliberat pe oamenii lui și au trimis nava înapoi cu un mesaj: vroiau să se întâlnească cu McCloud. McCloud a presupus ar putea fi vorba doar un singur lucru: încălcarea Canionului. Invadarea Inelului. Și parteneriatul cu el ca să-l dea jos pe MacGil. De ani de zile, Imperiul a încercat să-i convingă pe cei din clanul McCloud să le permită să încalce Canionul, scutul de energie, să-i lase în interiorul inelului, astfel încât să poată cuceri și domina ultimul teritoriu rămas pe planetă. În schimb, au promis să împartă puterea.

Întrebarea care ardea în mintea lui McCloud era: și lui ce-i ieșea? Cât de mult ar fi Imperiul dispus să-i dea? De ani de zile, el le-a refuzat avansurile. Dar acum lucrurile erau diferite. Cei din clanul MacGil deveniseră prea puternici, iar McCloud a început să-și dea sema că el s-ar putea să nu-și realizeze niciodată visul de a controla Inelul fără ajutor străin.

Pe măsură ce se apropiau de plajă, McCloud se uită peste umăr la noua mireasa a fiului său care călărea cu el, soția sa trofeu de la clanul MacGil. Cât de prost a fost MacGil să-și dea fiica altora. Chiar a crezut ca acest lucru va duce la pace între ei? Oare el credea că McCloud era așa de moale, așa de prost? Desigur, McCloud a acceptat mireasa, la fel cum ar fi acceptat o turmă de vite. Era întotdeauna bine să ai posesiuni, să ai

monede de schimb. Dar asta nu-l făcea gata pentru pace. Mai degrabă îl încuraja. Îl făcea să vrea să preia partea MacGil a Inelului chiar mai mult, mai ales după acea nuntă, după ce a intrat în Curtea Regală și a văzut prada de acolo. McCloud vroia totul pentru el. El *ardea* să aibă totul pentru el.

Ei călareau pe nisip, copitele cailor scufundându-se, greutatea lui schimbându-și poziția, pe măsură ce grupul lor s-a apropiat de malul apei. Ceața rece l-a lovit pe McCloud în față, și se simțea bine să fie din nou aici, pe acest țărm pe care nu-l văzuse de ani de zile. Viața îl făcuse să fie prea ocupat ca Rege; în zile ca asta, se hotăra să renunțe la toate atribuțiilor sale și să petreacă mai mult timp trăind din nou.

Deasupra valurilor, în depărtare, McCloud putea vedea deja caravana de nave negre ale Imperiului: navigau cu un steag galben, o emblemă a unui scut negru în centrul său, două coarne ieșind din el. Cea mai apropiată era la abia o sută de metri de la mal, ancorată, așteptând sosirea lor. În spatele ei erau încă două duzini. McCloud se întreba; oare ăsta era doar un spectacol de forță? Sau Imperiul avea de gând să-i prindă într-o ambuscadă? Era riscul pe care și-l asuma. McCloud a sperat că era prima cauză. La urma urmei, să-l omoare nu le va aduce nimic: nu i-ar ajuta să treacă de Canion, ceea ce era ce vroiau de fapt. De aceea McCloud a adus doar o duzină de oameni cu el: și-a dat seama că îl va face să pară mai puternic. Totuși a adus o duzină dintre cei mai buni arcași ai săi, toți cu săgeți otrăvite pregătite, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva.

McCloud și oamenii lui s-au oprit pe malul apei, cu caii respirând greu. El a descălecat și ceilalți l-au urmat, înghesuiți aproape în jurul lui. Imperiul trebuie să-i fi văzut, pentru că McCloud a văzut o barcă mică de lemn coborâtă pe o parte, spre apă, conținând cel puțin o duzină dintre acei sălbatici. Ei se pregăteau să vină la țărm. McCloud a privit velele și și-a simțit stomacul strângându-se: ura să aibă de-a face cu acești sălbatici, aceste creaturi care l-ar trăda cu plăcere, ar încălca cu bucurie Canionul și ar trece peste ambele părți ale Inelului dacă ar putea.

Oamenii lui McCloud s-au adunat în jurul lui.

"La orice semn de necaz, aprindeți săgețile și lăsați-le să zboare. Țintiți spre velele lor. Puteți aprinde întreaga flotă cu o duzină de săgeți fiecare. "

"Da, sire," a venit corul de voci.

Fiul lui McCloud, Devon, stătea lângă el, în timp ce noua sa soție, femeia MacGil, stătea lângă el, privind nervoasă la apă. Fusese ideea lui McCloud să o aducă pe femeie aici. El vroia să bage spaima în ea. El vroia ca ea să știe că era proprietatea lui McCloud acum, că ea se baza pe ei și doar pe ei pentru siguranța sa. El vroia ca ea să învețe că tatăl ei și regatul lui erau departe în urmă, și că ea nu se va mai întoarce.

Funcționa. Ea stătea acolo, îngrozită, practic agățându-se de Devon. Devon, fiul lui cel prost, se desfăta cu asta. El nu-și dădea seama de valoarea niciunuia dintre aceste lucruri. Spre dezgustul lui McCloud, chiar se părea că e îndrăgostit lulea de fată.

"Ce crezi că vor de la noi?" l-a întrebat Devon, venind aproape.

"Ce altceva ar putea să dorească?" s-a răstit McCloud. "Băiat prost. Să deschidă porțile Canionului. "

"O să-i lași să o facă? Vei face o înțelegere cu ei, tată? "

McCloud se întoarse și se uită urât la băiatul lui, trimi'ându-și furia prin ochi, până când în sfârșit băiatul lui se uită în altă parte.

"Nu-mi discut niciodată gândurile cu nimeni. Îmi vei cunoaște decizia când o să o iau. În același timp, stai și te uită. Și învață. "

Stăteau toți acolo în tăcerea greoaie pe când barca Imperiului se apropia de mal. Era încă la câteva minute distanţă, trăgând din greu la vâsle împotriva valurilor care se prăbușeau spre în afară, spre mare, în acei curenţi ciudați din Ambrek. Se spărgeau cam la o sută de metri de mal, şi trebuia să te lupți cu ei, să treci peste ei, ca să ajungi la mal. McCloud era fericit că nu trebuia să vâslească: își amintea din tinerețe ce muncă grea era, pe când urmărea barca urcând și prăbușindu-se pe val după val.

Dintr-o dată, McCloud a auzit galopul unui cal. Nu avea nici un sens: n-ar fi trebuit să fie nimeni cale de mile de jur împrejur,

și asta l-a pus imediat în gardă. Și oamenii lui s-au întors, de asemenea, și și-au scos săbiile și arcurile, pregătiți pentru un atac. McCloud se temea de asta: oare totul a fost doar o capcană?

Dar în timp ce privea spre orizont, nu a văzut o armată apropiindu-se; ceea ce a văzut l-a încurcat. Era un singur cal, galopând peste câmpii, ridicând un nor de praf, și continuând să vină chiar pe plajă, direct către ei. Omul care-l călărea era unul dintre ai lui: îmbrăcat în portocaliu, cu dungile albastre ale unui mesager pe umeri.

Un mesager, alergând spre ei, în acest loc sterp. Trebuie să-i fi urmat tot drumul din regat. McCloud s-a întrebat: ce-ar putea fi atât de urgent încât oamenii lui să-i trimită un mesager aici, în acest loc? Trebuie să fie o veste importantă.

Mesagerul a călărit chiar până la ei și a descălecat pe când calul abia se oprise. Stătea acolo, tremurând, încercând să respire, apoi a făcut câțiva pași spre McCloud, și a îngenunchiat în fața lui, plecându-și capul

"Stăpâne, vă aduc o veste din regat", a spus el, gâfâind.

"Ce este, atunci?" s-a răstit McCloud, nerăbdător, uitându-se înapoi peste umăr la nava Imperiului, care vâslea tot mai aproape. De ce trebuia să fi venit acest mesager acum, din toate momentele? În momentul când avea cel mai mult nevoie să stea în gardă împotriva Imperiului?

"Rapid, spune!" a țipat McCloud.

Mesagerul s-a ridicat, cu respirație grea.

"Stăpâne, Regele MacGil a murit."

Un icnet surprins a izbucnit de la oamenii lui - cel mai vehement chiar de la McCloud însuși.

"Mort?", a întrebat el, fără să înțeleagă. El tocmai îl părăsise, un rege la apogeul puterii sale.

"Ucis", a răspuns mesagerul. "Injunghiat mortal în camera lui."

Un țipăt oribil s-a ridicat lângă el, și McCloud s-a întors pentru a o vedea pe fiica lui MacGil, jelind, dând din brațe isteric.

"NU!", a strigat ea. "Tatăl meu!"

Ea țipa și se zbătea și Devon a încercat să o oprească, să-i prindă brațele, dar ea nu putea fi potolită.

"Dă-mi drumul!", a strigat ea. "Trebuie să mă întorc. Chiar acum! Trebuie să-l văd! "

"E mort", i-a spus Devon.

"NU!", se jelea ea.

McCloud nu-și putea permite ca Imperiul să vadă una dintre femeile lor tipând, fără control. Nici nu vroia ca ea să le dea vestea. Trebuia să o liniștească.

McCloud a pășit în față și a lovit femeia peste fata, atât de tare încât ea a leșinat. Ea s-a prăbușit în brațele lui Devon - iar acesta s-a uitat în sus la tatăl său, îngrozit.

"Ce ai făcut?" a strigat Devon. "Ea este mireasa mea!", s-a răstit, indignat.

"Ea este proprietatea mea", l-a corectat McCloud. El se uită urât la fiul său suficient de mult, până când fiul său a privit în altă parte.

McCloud s-a întors spre mesager.

"Ești sigur că e mort?"

"Destul de sigur, sire. Întreaga lor parte a Inelului e în doliu. Înmormântare lui a fost în această dimineață. El este mort.

"Mai mult," a adăugat mesagerul, "ei au numit deja un nou rege. Fiul său întâi născut. Gareth. "

Gareth, s-a gândit McCloud. Era chiar perfect. Cel mai slab dintre ei, cel care ar fi cel mai prost rege. McCloud nu ar fi putut cere o veste mai bună.

McCloud dădu din cap încet, frecându-și barba, punând totul cap la cap. Asta a fost într-adevăr o veste oportună. MacGil, rivalul său, mort, după toate aceste decenii. Asasinat. Se întrebă de către cine. El ar dori să-i mulțumească omului. Îi părea rău doar că nu a făcut-o el însuși. Desigur că el a încercat să trimită asasini de-a lungul anilor, a încercat să se infiltreze la curte, dar nu a avut niciodată succes. Și acum, se pare că chiar unul dintre oamenii lui MacGil a reușit, unde el nu a putut.

Acest lucru schimba totul.

McCloud s-a întors, a făcut câțiva pași spre mare, și a privit barca Imperiului apropiindu-se tot mai mult. Era pe creasta

valului, la doar treizeci de metri de țărm. MacGil a pășit spre apă și a stat acolo singur, la câțiva metri distanță de ceilalți, cu mâinile în șolduri, gândindu-se. Această știre va schimba întâlnirea sa cu Imperiul. Cu MacGil mort, și cu acel slăbănog ca rege, clanul MacGil va fi vulnerabil. Acum, într-adevăr, ar fi momentul perfect pentru a ataca. Acum, s-ar putea ca ei nici măcar să nu aibă nevoie de ajutorul Imperiului.

Barca a venit la țărm, și McCloud s-a dat un pas înapoi când a ajuns la nisip, cu oamenii lui flancându-l. Erau cel puțin o duzină de oameni ai Imperiului în interior, vâslind tare, toți sălbatici, toți îmbrăcate în pânzele roșii aprins de acoperit șoldurile din Sălbăticie. Pe când s-au ridicat toți, a văzut cât de mari și impozanți erau. McCloud era și el un om mare, dar chiar și așa, fiecare dintre acești sălbatici era cu cel puțin un cap mai înalt decât el, cu umeri largi, cu mușchi ce se unduiau pe pielea lor roșie. Ei aveau fălci uriașe, ca niște animale, ochii lor stăteau prea departe unul de altul, iar nasul lor era scufundat în piele într-un triunghi mic. Cu buzele înguste, colți lungi și coarne galbene ondulate provenind din capul chel, McCloud a trebuit să admită sieși că a simțit frică. Aceștia erau monștri.

Liderul lor, Andronicus, stătea în spatele bărcii, și era chiar mai înalt decât ceilalți. Era un specimen. Aproape de două ori mai înalt ca McCloud, cu ochii galbeni fulgerând pe când zâmbea un zâmbet rău, arătând rânduri de dinți ascuțiți. În doi pași, el a sărit din barcă și a stat pe țărm. Purta un colier strălucitor, din frânghie de aur, și pe el atârnau capetele încrețite ale dușmanilor săi. A dus mâna și l-a palpat cu degetele, arătând mâini care, ca și ale celorlalți, se terminau în trei gheare ascuțite.

Pe când el a sărit pe nisip, și oamenii lui au sărit în jurul său, formând un semi-cerc cu liderul lor în mijloc.

Andronicus. McCloud auzise povești despre acest bărbat. Auzise de cruzimea sa, de barbaria sa, de controlul său de fier asupra întregului Imperiu, a fiecărei provincii, cu excepția Inelului. McCloud nu a crezut niciodată pe deplin poveștile despre cât de impozant era, nu până în prezent, când stătea în fața lui. A simțit-o chiar el. Pentru prima dată de când își putea

aduce aminte, el s-a simțit în pericol, chiar și cu oamenii lui în jurul său. El a regretat că a cerut această întâlnire.

Andronicus a pășit înainte și și-a adus brațele în afară larg de-o parte și de alta, cu palmele în sus, ghearele sclipind, și a zâmbit un zâmbet larg, mai mult un mârâit, un sunet susurător care venea din partea din spate a gâtului său

"Salutări", a spus el, vocea lui imposibil de adâncă. "Va trimitem un cadou din Sălbăticie."

A dat din cap, și unul dintre oamenii lui pășit în față și a ținut un cufăr mare, bătut cu nestemate. Acesta strălucea în soare după-amiezei târzii, și McCloud s-a uitat în jos la el și s-a întrebat.

Însoțitorul a tras înapoi capacul și băgat o mână înăuntru, scoțând capul retezat al unui om. McCloud a fost îngrozit când a privit în jos la el: omul părea a fi avut cam cincizeci de ani, cu ochii larg deschiși într-o privire moartă, cu o barbă neagră stufoasă, sângele încă scurgându-se din ce mai rămăsese din gâtul său. McCloud se uită la el, și se întrebă. Se uită în sus la Andronicus și încercă să pară neafectat.

"Este un cadou?" a întrebat McCloud. "Or o amenințare?"

Andronicus a zâmbit.

"Ambele", a răspuns el. "În regatul nostru, este un ritual să dai cadou capul retezat al unuia dintre vrăjmașii tăi. Se spune că dacă bei sângele de la gât, în timp ce acesta este încă proaspăt, îți va da puterea multor oameni. "

Însoțitorul se întinse și McCloud a apucat părul năclăit de sânge și a ținut capul sus. Aspectul îl dezgusta, dar el nu a vrut să-și arate cărțile acestor sălbatici. S-a întins calm înapoi și l-a dat unuia dintre oamenii săi, fără să se uite din nou la el.

"Mulțumesc", a spus el.

Andronicus a zâmbit mai larg, iar McCloud a avut senzația stranie că vedea drept prin el. Se simțea cu garda jos.

"Știi de ce am cerut această întâlnire?" a întrebat Andronicus.

"Pot ghici", a răspuns McCloud. "Ai nevoie de ajutorul nostru pentru a intra în Inel. Pentru a trece Canionul. "

Andronic a dat din cap, cu ochii sclipind de ceva ca incitarea și dorința.

"Ne dorim acest lucru foarte mult. Și știm că tu poți să ni-l oferi. "

"De ce nu te duci la cei din clanul MacGil?" McCloud a pus întrebarea care ardea în mintea lui. "De ce să ne alegi pe noi?"

"Ei sunt închiși la minte. Spre deosebire de tine. "

"Dar de ce crezi că noi suntem altfel?" a întrebat McCloud, testându-l, dorind să știe cât de mult știa.

"Spioni mei ne spun că tu și cu cei din clanul MacGil nu vă înțelegeți. Tu vrei controlul asupra Inelului. Dar știi de acum că nu o să-l ai niciodată. Dacă este ceea ce vrei cu adevărat, atunci ai nevoie de un aliat puternic care să te ajute să-l câștigi. Ne vei lăsa să intrăm în Inel. Și noi te vom ajuta să câștigi cealaltă jumătate din regat. "

McCloud l-a studiat, întrebându-se. Ochii lui Andronic erau de nepătruns, mari și galbeni și sclipitori; nu avea nici o idee la ce se gândea.

"Și ție ce-ți iese din asta?" a întrebat McCloud.

Andronicus a zâmbit.

"Desigur, odată ce armata noastră te ajută să preiei Inelul, atunci Inelul va fi parte a Imperiului. Vei fi unul dintre teritoriile noastre suverane. Vei fi răspunzător față de mine, dar vei fi liber să conduci după cum dorești. O să-ți permit să conduci tot Inelul. Vei păstra toată prada pentru tine. Amândoi câștigăm. "

McCloud l-a studiat, frecându-și barba.

"Dar dacă eu obțin toată prada și pot conduce după cum doresc, ce câștigi tu?"

Andronicus a zâmbit.

"Inelul este singurul regat de pe această planetă pe care nu-l controlez. Și nu-mi plac lucrurile pe care nu le pot controla. " Dintr-o data, zâmbetul lui s-a transformat într-o grimasă, iar McCloud a văzut o bucățică din înverșunarea lui. "Este un exemplu prost pentru celelalte regate."

Pe când valurile se spărgeau în jurul lor și soarele cobora tot mai jos, McCloud a stat acolo, gândindu-se. Era răspunsul la care se așteptase. Dar el încă nu avea răspunsul la întrebarea cea mai presantă din mintea lui.

"Și cum știu că pot avea încredere în tine?" întrebă McCloud.

Andronicus a zâmbit larg.

"Nu știi", a răspuns el.

Onestitatea răspunsului său l-a surprins pe McCloud, și, în mod ironic, l-a facut să aibă mai multă încredere în el.

"Dar nici noi nu știm dacă putem avea încredere în tine", a adăugat el. "La urma urmei, armatele noastre vor fi vulnerabile în interiorul Inelului. Ai putea să sigilezi Canionul odată ce suntem înăuntru. Ai putea să ne duci oamenii într-o ambuscadă. Trebuie să avem încredere unii în alții. "

"Dar ai mult mai mulți oameni decât noi", a răspuns McCloud.

"Dar fiecare viață este prețioasă", a spus Andronic.

Acum, McCloud știa că mințea. Chiar se aștepta ca el să creadă asta? Andronic avea milioane de soldați la dispoziție, și McCloud auzise povesti despre cum a sacrificat întregi armate, milioane de oameni, pentru a obține o mică bucată de pământ, doar pentru a sublinia ceva. Oare ar face același lucru ca să-l trădeze pe McCloud? L-ar lasa pe McCloud controleze Inelul, iar apoi, într-o zi, când el nu se aștepta, l-ar omorî și pe el?

McCloud s-a gândit la toate. Până astăzi, ar fi fost un risc pe care ar fi fost dispus să și-l asume: la urma urmei, aceasta i-ar permite să controleze întregul Inel, să-i elimine pe cei din clanul MacGil, și după cum vedea McCloud lucurile, el ar fi putut trăda primul Imperiul, folosindu-le oamenii pentru a cuceri Inelul, apoi reactivând scutul, și omorându-i pe oamenii Imperiului blocați în interior.

Dar, după ziua de azi, după ce a aflat că MacGil a murit, că Gareth era noul rege, McCloud simțea altfel. Ar putea să nu aibă nevoie de Imperi până la urmă. Dacă ar fi primit acest mesaj mai devreme, înainte să fi fost de acord cu această întâlnire. Dar McCloud nu vroia nici să se detașeze complet de Imperiu; s-ar putea dovedi util la o dată ulterioară. Trebuia să-i facă să aștepte, să cumpere timp în timp ce încerca noua strategie.

Și-a dus mâna în sus și și-a mîngîiat barba, pretinzând că ia în considerare oferta, pe când valurile se spărgeau în jurul lui și cerul devenea violet.

"Sunt recunoscător pentru ofertă și o voi lua în considerare cu atenție."

Andronic a păşit brusc în faţă, atât de aproape încât McCloud putea să-i simtă răsuflarea clocită, pe când se încrunta în jos. Se întrebă dacă l-a jignit, şi a avut impulsul de a duce mâna în jos către sabie. Dar era prea nervos să facă asta. Acest om putea să-l rupă în două, dacă vroia.

"Nu te gândi prea mult", a mârâit, tot umorul său dispărut. "Nu-mi place un om care are nevoie de timp să se gândească. Si oferta mea nu va dura mult timp. Daca tu nu ne laşi să intrăm, vom găsi o cale. Şi dacă ajungem înăuntru pe cont propriu, te vom zdrobi. Ţine minte asta, pe când iei în considerare posibilităţile. "

McCloud se uită urât, înroşindu-se. Nimeni nu îi vorbise vreodată în acest fel.

"E o ameninţare?" a întrebat McCloud. El vroia să sune încrezător, dar, în ciuda sa însuşi, a găsit că îi tremura vocea.

Un sunet profund, gutural a trecut prin prin pieptul lui Andronicus, apoi în sus prin gât. La început McCloud a crezut că a fost o tuse, dar apoi şi-a dat seama că era un râs.

"Nu ameninţ niciodată", i-a spus el în jos lui McCloud. "Vei învăţa asta despre mine foarte, foarte bine."

CAPITOLUL ZECE

Thor mergea cu capul plecat, deprimat, lovind pietricelele de pe drum. Krohn mergea alături de el și Estopheles se rotea undeva deasupra pe când Thor își croia încet drumul spre cazarma Legiunii. De când cu înmormântarea și întâlnirea lui cu Gwen, se simțea dezumflat. Durerea de a-l vedea pe regele MacGil coborât în pământ a luat ceva din el - ca și cum o parte o parte din el s-a scufundat în pământ împreună cu sicriul. Regele îl luase sub aripa lui, îi arătase bunătate, i-a dat-o pe Estopheles, a fost o figură paternă pentru el. Thor se simțea ca și cum îi datora ceva, că a fost responsabilitatea lui să-l salveze și el a eșuat. Pe când clopotele băteau, Thor se simțea ca și cum ar fi strigat anunțul eșecului său.

Apoi a fost întâlnirea cu Gwen. Ea îl ura acum, asta era evident. Nimic din ce putea spune el nu-i va schimba părerea. Chiar mai rău, gândurile ei adevărate au ieșit astăzi la iveală: ea simțea că el îi era inferior. Un om de rând. Se părea că Alton a avut dreptate tot timpul. Gândul îl zdrobea pur și simplu. Mai întâi el și-a pierdut regele; apoi a pierdut fata pe care ajunsese să o iubească.

În timp ce se întorcea spre Legiune, și-a dat seama că aceasta era singurul lucru rămas de care el se putea agăța. Nu-i păsa de satul lui, sau de tatăl său, sau de frații săi. Fără Legiune și fără Reece - și Krohn - el nu știa ce i-ar fi rămas.

Krohn a scheunat și Thor s-a uitat în sus văzând cazarma înaintea lui. Flamura regelui era în bernă, iar el putea vedea deja zeci de băieți supărați, și își putea da seama că starea de spirit era sumbră. Aici era zi de doliu aici. Regele, liderul lor, a fost ucis, și mai rău, nimeni nu știa cine a făcut-o, sau de ce. Părea să fie, de asemenea, un aer de așteptare. Oare armata va fi desființată? Și Legiunea la fel?

Thor a văzut privirile temătoare ale băieților pe când a intrat prin poarta mare, arcuită, de piatră. Ei se opreau și se holbau la el. Se întrebă ce credeau despre el. Doar o noapte înainte

fusese aruncat în temniță, și Thor era sigur zvonul s-a răspândit că are ceva de-a face cu otrăvirea regelui. Oare acești băieți știau că a fost exonerat? Oare încă îl suspectau? Sau credeau că era un erou pentru că a încercat să-l salveze pe rege?

Nu-și putea da sema după cum arătau. Dar tensiunea din aer era ridicată, iar el își dădea seama că a făcut obiectul a numeroase conversații.

Pe când Thor a intrat în structura mare de lemn a cazărmii, a observat zeci de băieți îndesându-și hainele și diverse obiecte în saci de pânză. Arăta ca și cum Legiunea își făcea bagajele. *Oare Legiunea e desființată*? se întrebă el, brusc panicat.

"Iată-te", a venit o voce pe care a recunoscut-o.

Se întoarse si-l văzu pe O'Connor stând acolo, zâmbind în felul său tipic, blajin, cu părul roșu aprins și pistruii încadrându-i fața. El s-a întins și i-a prins antebrațul lui Thor.

"Mă simt ca și cum nu te-am văzut în de câteva zile. Ești bine? Am auzit că ai fost aruncat în temniță. Ce s-a întâmplat? "

"Hei uite, e Thor!" a strigat o voce.

Thor se întoarse și-l văzu pe Elden grăbindu-se spre el, cu un zâmbet blajin pe față, îmbrățișând-l. Thor era încă uimit de atitudinea lui Elden față de el, de când îi salvase viața dincolo de Canion, în special când își amintea salutul ostil cu care-l întâmpinase Elden odată.

Venind după el erau gemenii, Conval și Conven.

"Mă bucur că te-ai întors," a spus Conven, cuprinzându-l pe Thor într-o îmbrățișare.

"Și eu", a spus Conval ca un ecou.

Thor a fost ușurat să-i vadă pe toți, mai ales când și-a dat seama că ei cred că el a avut ceva de-a face cu crima.

"E adevărat," a răspuns Thor, uitându-se la O'Connor, nefiind sigur la care întrebare să răspundă mai întâi. "Am fost aruncat în temniță. La început au crezut că am ceva de-a face cu otrăvirea regelui. Dar, după ce a fost ucis, și-au dat seama am avut nimic de-a face cu asta. "

"Așa că ți-au dat drumul?" întrebă O'Connor.

Thor s-a gândit, nu foarte sigur cum să răspundă.

"Nu chiar. Am evadat. "

Toți se uitau la el, cu ochii mari.

"Evadat?" întrebă Elden.

"Odata ce am ieșit, Reece m-a ajutat. El m-a dus la rege. "

"L-ai văzut pe rege inainte de a muri?" a întrebat Conval, șocat.

Thor dădu din cap.

"El știa că sunt nevinovat."

"Ce altceva a mai spus?" întrebă O'Connor.

Thor a ezitat. Se simțea ciudat spunandu-le ce a spus regele despre destinul său, despre a fi special. El nu vroia sa para că se laudă, sau să pară că delirează, sau să provoace invidie. Deci a decis să omită această parte și doar să le spună cum s-a terminat.

Thor îl privi în ochi. "El a spus: ‘Fă-mi dreptate.’ "

Ceilalți se uitau în pământ, sumbri.

"Ai vreo idee cine a făcut-o?" întrebă O'Connor.

Thor clătină din cap.

"La fel de mult ca și tine."

"Mi-ar plăcea să-l prindă", a spus Conven.

"Și mie", a adăugat Elden.

"Dar eu nu înțeleg", a spus Thor, privind în jur, "ce e cu făcutul bagajelor? Pare ca și cum toată lumea pleacă. "

"Da, plecăm", a spus O'Connor. "Inclusiv tu."

O'Connor s-a întins, a apucat un sac de pânză, și i l-a aruncat lui Thor. L-a lovit pe Thor tare în piept, și el l-a prins înainte să cadă la pământ.

"Ce vrei sa spui?” a întrebat Thor, nedumerit.

"Suta începe de mâine", a răspuns Elden. "Ne pregătim cu toții."

"Suta?" întrebă Thor.

"Tu nu știi nimic?" întrebă Conval.

"Se pare trebuie să-l învățăm tot pe acest tânăr", a adăugat Conven.

Conven a făcut un pas înainte și și-a pus brațul pe umărul lui Thor.

"Nu-ți face griji, prietene. Există întotdeauna multe de învățat în Legiune. Suta este modul Legiunii de a ne face pe toți

războinici duri - și a ne rări. Este un ritual de trecere. În fiecare an, vara, ne trimit pentru o sută de zile din cel mai istovitor antrenament pe care-l vei cunoaște vreodată. Unii dintre noi se vor întoarce. Cei care o fac primesc onoruri, arme și un loc permanent în Legiune. "

Thor s-a uitat în jur, încă nedumerit. "Dar de ce faceți bagaje?"

"Pentru că Suta nu are loc aici", a explicat Elden. "Ei ne trimit în altă parte. Pe bune. Departe de aici. Trebuie să călătorim dincolo de Canion, în Sălbăticie, peste Marea Tartuvian, și tocmai până la Insula din Ceață. Sunt o sută de zile de iad. Toți ne temem de ele. Dar trebuie să trecem prin asta, dacă vrem să rămânem în Legiune. Corabia noastră pleacă mâine, așa că împachetează repede. "

Thor se uită la sacul din mână, nevenindu-i să creadă. Cu greu își putea imagina să împacheteze cele câteva lucruri pe care le avea, să traverseze Canionul în Sălbăticie, să se îmbarce pe o navă, și să petreacă o sută zile pe o insulă cu toți membrii Legiunii. Gândul de a o face îl incita; de asemenea, îl îngrozea. El nu fusese niciodată pe o navă, nu fusese niciodată dincolo de mare. Îi plăcea ideea de a-și îmbunătăți abilitățile, și spera că va reuși și nu va fi eliminat.

"Înainte de a împacheta, ar trebui să te prezinți la cavalerul tău", a spus Conven. "Ești scutierul lui Kendrick acum că Erec este plecat, nu-i așa?"

Thor dădu din cap. "Da, e aici?"

"Era afara împreună cu unii dintre ceilalți Cavaleri", a răspuns el. "El își pregătea calul, și știu că te căuta."

Pe când Thor stătea acolo, mintea lui învârtindu-i-se, gândul la Sută îl emoționa mai mult decât putea spune. El vroia să fie testat, să fie împins la extrem, pentru a vedea dacă e la fel de bun ca ceilalți. Și dacă reușea să vină înapoi - și se simțea sigur că o va face - s-ar întoarce un războinic mai puternic.

"Ești sigur că sunt inclus, că am voie să vin și eu?" întrebă Thor.

"Sigur că ești", a spus O'Connor. "Presupunând, desigur, că nu are nevoie cavalerul tău de tine aici. Ai nevoie de permisiunea lui. "

"Întreabă-l", a spus Elden, "și grăbește-te. Sunt mult de făcut pentru a te pregăti, și tu ești deja mult în urmă. Corăbiile nu vor aștepta. Și cine nu merge, nu poate rămâne în Legiune. "

"Încearcă la armurărie", a spus O'Connor. "L-am văzut pe Kendrick acolo doar cu o oră în urmă."

Thor nu mai avea nevoie să fie împins înainte. S-a întors și a fugit de la cazarmă, afară pe ușă și peste câmpuri, îndreptându-se spre depozitul de arme, cu Krohn scheunând și alergând după el.

În câteva momente a ajuns, gâfâind, și l-a găsit pe Kendrick acolo. El stătea singur, în interiorul armurăriei, uitându-se în sus la un zid de halebarde. Arăta gânditor, intens, pierdut în gânduri. Thor s-a simțit ca și cum ar fi întrerupt un timp privat, și s-a simțit vinovat pentru întrerupere.

Kendrick s-a întors, iar ochii îi erau roșii de la plâns. Thor s-a gândit la înmormântarea regelui, și l-a amintit pe Kendrick cum l-a coborât în pământ, și s-a simțit groaznic.

"Iartă-mă, sire", a spus Thor, ținându-și răsuflarea. "Îmi pare rău că te-am deranjat. Voi pleca. "

Pe când Thor s-a întors să plece, vocea lui Kendrick a răsunat.

"Nu. Stai. Aș dori să vorbesc cu tine. "

Thor s-a întors și a așteptat, tăcut, simțind durerea lui Kendrick. Kendrick a așteptat mult timp în tăcere, examinând armele.

"Tatăl meu ... el te-a iubit foarte mult", a spus Kendrick. "El abia te-a cunoscut, dar am putut vedea dragostea lui pentru tine. A fost reală. "

"Mulțumesc, sire. Și eu l-am iubit pe tatăl tău. "

"Oamenii din acest regat, și din curtea regală, ei au nu m-au considerat niciodată a fi cu adevărat fiul său. Doar pentru că am fost fiul unei alte mame. "

Kendrick s-a întors spre Thor, cu determinare în ochi.

"Dar eu *sunt* fiul său. La fel de mult ca oricare dintre ceilalți. A fost un tată pentru mine. Singurul meu tată. Tatăl meu de sânge. Doar pentru că nu avem aceeași mamă, asta nu mă face inferior, "a reflectat Kendrick, întinzându-se și atingând cu degetele vârful unei lame montate pe perete, cu ochii încețoșați.

"Nu l-am cunoscut pentru mult timp," a spus Thor, "dar din ceea ce am văzut, am putut vedea dragostea lui pentru tine, și aprobarea lui. Pentru mine a părut la fel de reală și la fel de puternică precum a fost pentru oricare dintre ceilalți. "

Kendrick a dat din cap, și Thor a putut vedea aprecierea în ochii lui.

"A fost un om bun. Ar fi putut fi un om dur, și un om împietrit. Dar el a fost un om bun, mereu corect. Regatul nostru nu va fi la fel fără el. "

"Aș fi vrut ca tu să poți fi rege", a spus Thor. "Ai fi fost cel mai bun care să domnească."

Kendrick s-a uitat la lamă.

"Regatul nostru are legile sale, iar eu trebuie să le respect. Nu simt invidie pentru fratele meu, Gareth. Legea impune ca el să domnească, și o va face. Mă simt supărat pentru sora mea, care a fost trecută cu vederea. Nu asta a fost dorința tatălui meu. Dar pentru mine,nu simt niciun regret. Nu știu dacă Gareth va fi un rege bun. Dar asta este legea, iar legea nu este întotdeauna dreaptă. Este fără compromisuri: asta este natura sa ".

Kendrick s-a întors spre Thor și l-a examinat.

"Și de ce ai venit aici?", a întrebat el.

"Din moment ce Erec a plecat, mi s-a spus că am fost numit scutierul tău acum. Este o mare onoare, sire. "

"Ah, Erec", a spus Kendrick, privind în depărtare, cu ochii sticloși. "Cel mai bun cavaler pe care-l avem. E plecat pentru anul Alegerii, nu-i așa? Da, mă bucur să te am ca scutier, deși sunt sigur că nu va dura mult timp. O să se întoarcă. El nu poate părăsi niciodată Curtea Regală pentru mult timp. "

Expresia lui Kendrick s-a transformat brusc într-una de înțelegere.

"Deci, tu vii să-mi ceri permisiunea de a pleca pentru Sută de, nu?", a întrebat el.

"Da, sire. Dacă ești de acord cu asta. Dacă nu ești, eu înțeleg, și sunt aici pentru a servi nevoilor tale. "

Kendrick clătină din cap.

"Fiecare tânăr membru al Legiunii trebuie să treacă prin Sută. Este un ritual de trecere. În mod egoist, te-aș dori aici, dar nu te voi ține din drum. Du-te. Vei reveni un războinic mai puternic și un scutier mult mai bun. "

Thor era copleșit de recunoștință față de Kendrick. Era gata să-l întrebe mai multe despre ceea se întâmpla în timpul Sutei când ușa armurăriei s-a deschis brusc.

Thor și Kendrick s-au întors și l-au văzut pe Alton stând acolo, îmbrăcat în cele mai bune haine regale, flancat de doi membri ai gărzii curtii regale.

"Iată-l!" a țipat Alton, arătând arogant cu degetul către Thor. "El e cel care m-a lovit la ospăț aseară! Un om de rând, vă puteți imagina? El a lovit un membru al familiei regale. El a încălcat legea noastră. Arestați-l! "

Cele două gărzi au început să meargă spre Thor, când Kendrick a pășit în față și și-a scos sabia din teacă. Sunetul metalului a rezonat în armurărie, și cum Kendrick stătea acolo, feroce, ținându-și sabia scoasă în fața lui, cei doi paznici s-au oprit.

"Veniți mai aproape și veți plăti prețul", a amenințat Kendrick.

Thor putea auzi în vocea lui ceva profund și întunecat, un ton pe care nu-l mai auzise înainte; și gărzile trebuie să-l fi simțit, de asemenea, pentru că nu au îndrăznit să se miște.

"*Eu* sunt un membru al familiei regale ", l-a corectat Kendrick. "Un membru *imediat*. Tu, Alton, nu ești. Esti fiul unui văr de-al treilea al regelui. Gărzi, răspundeți în fața mea mai întâi, nu în fața acestul pretendent. Și Thor e scutierul meu. El nu va fi atins. Nici acum și niciodată. "

"Dar el a încălcat legea!" s-a văitat Alton, strângând pumnii ca un copil. "Un om de rând nu-i poate lovi pe cei de sânge regesc!"

Kendrick a zâmbit.

"În acest caz, eu sunt foarte bucuros că el a făcut-o. De fapt, dacă aș fi fost acolo, te-aș fi lovit chiar eu. Orice ai făcut, eu sunt sigur că ai meritat-o - și mult mai mult. "

Alton se încruntă, înroșindu-se.

"Gărzi, vă sugerez să plecați acum. Sau, dacă preferați, apropiați-vă, și plătiți prețul. Am o mâncărime să-mi folosesc sabia, de fapt. "

Cele două gărzi și-au aruncat reciproc o privire precaută, apoi amândoi s-au întors, și-au pus săbiile înapoi în teci și au ieșit calm în afara armurăriei. Numai Alton a rămas acolo, stând singur, uitându-se cu frustrare cum au plecat gărzile.

"Ți-aș sugera să le urmezi repede, înainte de a găsi o bună utilizare a acestei lame pe care o am în mâini."

Kendrick a făcut un pas înainte, și Alton s-a întors brusc și a fugit afară pe ușă.

Kendrick, zambitor, și-a pus sabia în teacă și s-a întors spre Thor.

"Nu știu cum să-ți mulțumesc", a spus Thor.

Kendrick a făcut un pas înainte și a pus o mână pe umărul lui.

"Ai făcut-o deja. Doar văzând expresia de pe chipul piezei rele, mi-ai făcut ziua mai bună. "

Kendrick a râs și a râs și Thor. Apoi, Kendrick l-a privit cu toată seriozitatea.

"Tatal meu nu a luat cu ușurință oameni sub aripa lui. El a văzut ceva măreț în tine. Și eu văd, de asemenea. Tu ne vei face mândri. Du-te la Sută și excelează. Du-te și devino războinicul care știu că vei fi. "

*

Thor mergea prin câmpurile cu flori de vară din afara cazărmii Legiunii, cu Krohn alături de el, târziu în zi, cel de-al doilea soare scăzând, umplând cerul cu nuanțe spectaculoase de roz și portocaliu si purpuriu. Krohn scheuna de bucurie când Thor l-a dus tot mai adânc în câmp, oferindu-i o șansă de a alerga, a se juca, a urmări animale și a-și prinde cina. Acum Krohn avea în gură un ursutuay, o creatură ciudată cam de

mărimea unui iepure, cu blana purpurie și trei capete, pe care îl prinsese cu mândrie cu doar câteva minute înainte.

Krohn devenea tot mai mare și mai mare în fața ochilor lui, acum aproape de două ori mai mare decât atunci când îl găsise, și avea o dorință tot mai mare să alerge și să se deplaseze. Krohn devenea, de asemenea, din ce în ce mai jucăuș, și cerea ca Thor să-l ia mai departe și mai departe și să alerge cu el. Dacă Thor nu alerga cu el cât de mult vroia el, Krohn îl mușca jucăuș de glezne pe Thor și nu-l lăsa în pace până când Thor îl urmărea. Apoi, Krohn fugea cu un țipăt ascuțit și incântat, până când Thor obosea să alerge după el.

Pe când ziua se prelungea, Thor a vrut o pauză de la cazarmă, de la toate pregătirile frenetice. El împachetase totul acum, la fel ca toată lumea, și părea că ei numără orele până când vor părăsi Inelul. Thor nu știa exact când plecau, dar i se spusese că se va întâmpla într-o zi sau două. Starea de spirit din cazarmă era tensionată și agitată, plină de anxietate pentru călătoria care urma și în doliu după rege. Era ca și cum un timp al schimbărilor îi luase brusc pe sus.

Thor vroia o ultimă șansă de a fi singur înainte de călătorie, pentru a-și limpezi capul, încă plin de gânduri după moartea regelui și întâlnirea cu Gwendolyn. Mintea lui plutea în derivă cu gânduri despre Erec, despre unde era el acum. Se va întoarce vreodată? El se gândea cât de temporară putea fi viața: totul părea atât de permanent, dar rareori era. Îl făcea să se simtă, în același timp, mai mult și mai puțin viu.

"Nimic nu este așa cum pare," a venit o voce.

Thor s-a întors brusc și a fost șocat să-l vadă pe Argon acolo, îmbrăcat în roba lui stacojie, ținând toiagul și privind către orizontul îndepărtat spre vasta întindere a cerului deschis. Thor, ca întotdeauna, s-a întrebat cum a apărut Argon aici atât de brusc. Thor s-a uitat la el și a simțit atât un sentiment de teamă și cât și unul de emoție.

"Te-am căutat, după înmormântare", a spus Thor. "Sunt atât de multe întrebări pe care vreau să ți le pun. Chiar și înainte ca regele să fi fost ucis. Dar nu te-am putut găsi. "

"Eu nu doresc întotdeauna să fiu găsit", a spus Argon. Ochii lui străluceau un albastru deschis.

Thor se uită la el, întrebându-se cât de mult vedea Argon acum. Oare el vedea viitorul? I-ar spune dacă o făcea?

"Plecăm mâine," a spus Thor, "pentru Sută."

"Știu", a răspuns Argon.

"Voi reveni?" întrebă Thor.

Argon privi departe.

"Voi mai fi în Legiune? Voi trece testul? Voi deveni un mare războinic?”

Argon privi înapoi, fără expresie.

"Multe întrebări", a declarat Argon înainte de se întoarce și a privi în altă direcție. Thor și-a dat seama că nu a avea de gând să-i răspundă la niciuna dintre ele.

"Dacă ți-aș spune viitorul tău, asta l-ar putea afecta", a adăugat Argon. "Fiecare alegere pe care o faci, asta este ceea ce îl creează."

"Dar am văzut viitorul lui MacGil", a spus Thor. "În acel vis. Am văzut că el avea să moară. Și totuși am încercat să-l ajut și nu s-a întâmplat nimic. Care a fost rostul de a prevedea asta? Îmi doresc să nu fi știut vreodată. "

"Nu-i așa?" întrebă Argon. "Dar faptul că ai știut a afectat destinul. El a fost menit să fie otrăvit. Ai împiedicat asta. "

Thor s-a holbat la el, nedumerit. El nu s-a gândit niciodată la asta.

"Dar el a fost ucis oricum", a spus Thor.

"Dar nu prin otravă. Prin pumnal. Și nu știi ce efect va avea această mică schimbare asupra destinului acestui regat. "

Thor s-a gândit la asta, iar capul a început să-l doară. Era prea mult pentru el să înțeleagă. Nu înțelegea pe deplin la ce făcea Argon aluzie.

"Regele a vrut să mă vadă înainte de a muri," a continuat Thor repede, dornic de raspunsuri. "De ce eu? Dintre toți oamenii? Și ce a vrut să spună, când a vorbit despre mama mea? De faptul că destinul meu este mai mare decât al lui? Au fost oare acestea doar cuvintele unui om pe moarte? "

"Cred că știi că sunt mult mai mult decât atât," a răspuns Argon.

"Deci e adevărat atunci?" întrebă Thor. "Destinul meu este mai mare chiar decât al lui? Cum e posibil așa ceva? El a fost un rege. Eu sunt nimic. "

"Oare ești?" întrebă Argon.

Argon a făcut mai mulți pași înainte, stând la câțiva metri de Krohn, și s-a uitat în jos la el. Krohn a scheunat, apoi s-a întors și a fugit. Thor a simțit un fior, pe când Argon a privit drept prin el.

"Dumnezeu nu-l alege pe cel arogant pentru voința sa. El îi alege pe cei smeriți. Cei mai puțin probabili. Cei trecuți cu vederea de toți ceilalți. Nu te-ai gândit la acest lucru? Toate zilele tale la fermă, având grijă de oile tatălui tău în satul tău. Aceasta este baza unui războinic - a unui adevărat războinic. Umilința. Reflexia. Aceasta este ceea ce clădește un războinic. N-ai simțit-o niciodată? Că ești mai mare decât ai fost? Că ai fost menit pentru altceva? "

Thor s-a gândit, și și-a dat seama că el simțise asta.

"Da", a răspuns Thor. "Am simțit că ... poate am fost menit pentru lucruri mai mari."

"Și acum, că ele se întâmplă, tot nu crezi?" întrebă Argon.

"Dar de ce eu?" întrebă Thor. "Care sunt puterile mele? Care este destinul meu? De unde am venit? Cine a fost mama mea? De ce trebuie ca totul în viață să fie o astfel de ghicitoare? "

Argon clătină încet din cap.

"Într-o zi, vei descoperi aceste lucruri. Dar trebuie să înveți multe mai întâi. Tu trebuie să devii mai întâi cine ești. Puterile tale sunt profunde, dar nu știi cum să le mânuiești. Un râu curge puternic în tine, dar încă stă sub suprafață. Trebuie să-l scoți la lumină. Vei învăța mult în suta ta de zile. Dar ține minte, acesta va fi doar începutul. "

Thor s-a uitat în sus la Argon, întrebându-se cât de mult a văzut.

"Mă simt vinovat chiar de a fi în viață", a spus Thor. El vroia cu disperare să-i spună lui Argon ce era în mintea lui, singurei persoane care putea înțelege. "Regele a murit, și totuși eu

trăiesc. Simt că moartea lui este pe capul meu. Și mă doare să merg mai departe. "

Argon s-a întors și s-a uitat la el.

"Un rege moare și un altul îi urmează. Aceasta este calea lumii. Un tron nu este menit să stea gol. Regii vor curge, ca un râu, prin Inelul nostru. Toți vor părea permanenți, și toți vor fi trecători. Nimic din această lume - nici tu, nici eu - nu poate opri curentul. Este o paradă de marionete, în serviciul sorții. Este un marș al regilor. "

Thor oftă, uitându-se la orizont pentru un timp foarte lung.

"Căile universului sunt de nepătruns", a continuat el în cele din urmă. "Tu nu le vei înțelege. Da, doare să mergi mai departe. Dar trebuie să o facem. Nu avem de ales. Și amintește-ți ", a spus el, zâmbind la Thor cu un zâmbet care l-a îngrozit," într-o zi, și tu i te vei alătura lui MacGil. Timpul tau aici este doar ca un fulger. Nu lăsa viața să te îngreuneze cu frică și vinovăție și regret. Îmbrățișază fiecare moment din ea. Cel mai bun lucru pe care il poti face acum pentru MacGil este să trăiești. Să trăiești *cu adevărat* . Mă înțelegi? "

Argon s-a întins și l-a apucat pe Thor de umeri, și păreau ca două focuri care ardeau prin brațele lui. Se uită în jos cu o asemenea intensitate că Thor a trebuit în cele din urmă să întoarcă capul, apoi să clipească și să închidă ochii.

El a ridicat mâinile pentru a-și proteja ochii, iar apoi brusc n-a mai simțit nimic. Se uită în sus. Argon plecase. Dispăruse.

Thor a stat acolo singur pe câmp, întorcându-se în toate direcțiile. El n-a văzut nimic, decât cerul liber, câmpiile deschise și urletele vântului.

*

Thor stătea așezat lângă foc în noaptea rece de vară, cu ochii privind flăcările în tăcere ca și ceilalți membri ai Legiunii, pe când lemnul crăpa și trosnea. Se lăsă pe spate pe coate și se uită în sus la cerul nopții, iar în depărtare, nenumărate stele sclipeau roșu și portocaliu. Thor se întrebă, așa cum o făcea de multe ori, despre lumile îndepărtate aflate acolo departe. Se întrebă dacă existau planete care nu erau împărțite de canioane, mări care nu erau protejate de dragoni, regate care

nu erau împărțite de armate. Se întrebă despre natura sorții și a destinului.

Focul trosni, iar el se uită la flăcările înalte, în jurul cărora stăteau frații lui de arme, cocoșați, cu armele odihnindu-se pe genunchi, arătând sumbri și agitați. Unii dintre ei prăjeau bucăți de carne pe bețe.

"Vrei una?", a venit o voce.

Thor s-a întors și l-a văzut Reece, stând alături de el, ținând un băț înfășurat într-o substanță de culoare albă, lipicioasă. S-a uitat în jur și a văzut că acestea erau trecute de la un băiat la altul în jurul focului.

"Ce este asta?" a întrebat Thor, luând-o și atingând masa albă. Era lipicioasă.

"Seva copacului Sigil. Se prăjește. Aștepți până când devine purpurie. E delicioasă. Și va fi ultimul lucru gustos pe care-l vei mânca pentru un timp. "

Thor i-a privit pe ceilalți băieți ținând bețele în foc, a privit cum substanța albă șuiera. Și l-a ținut și pe al său în flăcări, și a fost uimit că substanța a făcut bășici, apoi și-a schimbat culoarea. A trecut prin toate culorile curcubeului, înainte de a rămâne violet.

El a scos-o și a gustat-o, uimit de cât de bună era. Era dulce și avea o textură plăcută, și a tot mușcat din ea.

Așezați de cealaltă parte a lui, mestecând fericiți, erau Elden, O'Connor și gemenii. Uitându-se în jur, Thor și-a dat seama că Legiunea s-a împărțit în clici naturale. Cu vârste cuprinse între 14 și 19 ani, precum și cu aproape o sută de băieți în Legiune, erau o duzină de băieți în fiecare interval de vârstă. Cei de 19 de ani abia îi băgau în seamnă pe cei de 14 ani, iar fiecare an părea să stea cu ai lui. Privind la fețele celor de 19 ani, Thor putea cu greu concepe cât de mult mai în vârstă arătau, ca niște bărbați în toată firea, în comparație cu băieții de vârsta lui. Ei arătau aproape prea mari pentru a mai fi în Legiune.

"Vin și ei?" Thor l-a întrebat pe Reece. Nu era nevoie să întrebe unde. Suta era în mintea tuturor în această noapte, și nimeni nu părea să se gândească sau să vorbească despre orice altceva.

"Desigur", a răspuns Reece. "Toata lumea merge. Nicio excepţie. Fiecare gamă de vârstă. "

"Singura diferenta," a intervenit Elden ", este că atunci când se vor întoarce, ei au terminat cu Legiunea. Merge doar până la 19. Și apoi ei absolvă. "

"Si după ce fac?" întrebă Thor.

"Dacă reușesc să treacă de Suta lor finală," a răspunsReece "apoi merg înaintea Regelui, și Regele îi alege pe cei care devin Cavaleri. Apoi, în cazul în care sunt aleși, regatul îi plasează în posturi pentru patrulare în tot regatul. Ei trebuie să facă doi ani de rotație. Apoi se întorc la Curtea Regelui, și sunt eligibili să se alăture Cavalerilor de Argint. "

"Este posibil să nu treacă Suta? După toți acești ani? " întrebă Thor.

Fruntea lui Reece s-a încrețit.

"Este diferit pentru fiecare vârstă și fiecare an. Știu povesti despre mulți care nu au reușit, la orice vârstă. "

Grupul de băieți a devenit tăcut, iar Thor privea în flăcări, întrebându-se ce se afla înaintea lor. După o bucată de timp, s-a simțit o agitație, iar băieții s-au întors și l-au văzut pe Kolk venind în marș în centrul cercului, cu spatele la flăcări, flancat de doi războinici. Kolk s-a încruntat în jos, la băieți, mergând încet dintr-o parte în alta, privindu-l pe fiecare în ochi în timp ce mergea.

"Odihniți-vă și mâncați", a spus el. "Aceasta va fi ultima dată când o faceți. De aici încolo, nu sunteți băieți, ci bărbați. Sunteți pe cale să vă angajați în cele mai dificile o sută de zile din viața voastră. Când vă întoarceți - dacă vă întoarceți - aceia dintre voi care se întorc vor valora ceva în cele din urmă. Acum, nu sunteți nimic. "

Kolk a continuat să meargă de colo colo, mișcându-se încet, arătând ca și cum vroia să bage frica în fiecare dintre ei.

"Suta nu este un test", a continuat el. "Nu este practică. Este realitatea. Ce faceți aici, antrenamentul cu armele, antrenamentul în general - asta este practica. Dar în următooarele o sută de zile, toate astea dispar. Veți intra într-o zonă de război. Traversăm Canionul, vom fi dincolo de scut,

mărsăluind kilometri întregi prin Sălbăticie, pe teritoriu nepăzit. Ne vom îmbarca pe corăbii și vom traversa Marea Tartuvian. Vom fi în apele inamice, departe de coastă. Vom merge pe o insulă nelocuită și neprotejată de atacuri, în inima Imperiului. Am putea intra într-o ambuscadă în orice moment. Vor fi forțe inamice peste tot în jurul nostru. Și sunt și dragoni prin apropiere.

"Fără discuție, vor fi lupte. Câțiva dintre noi războinicii vă vom însoți, dar în principal veți fi pe cont propriu. Veți fi bărbați, obligați să lupte bătălii de bărbați adevărați. Uneori, până la moarte. Acesta este modul în care se învață lupta. Unii dintre voi vor muri. Unii vor fi răniți permanent. Unii vor renunța de frică. Și cei câțiva speciali care se întorc, aceștia sunt cei care merită să se alăture Legiunii. Dacă sunteți prea speriați ca să mergeți, nu vă prezentați mâine. În fiecare an, în această noapte, câteva dintre voi își iau bagajele și pleacă. Dacă unul dintre ei ești tu, sper să o faci. Noi nu vrem lași alături de noi. "

Cu asta, Kolk s-a întors și a plecat, oamenii lui urmându-l.

Un murmur scăzut s-a răspândit în rândul băieților, pe când s-au uitat solemn unul la altul. Thor putea acum vedea teama pe multe din fețele lor.

"Este într-adevăr atât de rău?" l-a întrebat O'Connor pe un băiat care stătea lângă el. Băiatul era mai în vârstă, poate avea 18 ani, și se uita în flăcări, cu maxilarul său larg blocat într-o grimasă.

El a dat din cap.

"Este diferit de fiecare dată", a spus el. "Am avut mulți dintre frații mei care nu s-au mai întors cu mine. Cum a spus și el, e realitatea. Cel mai bun sfat pe care vi-l pot da este să vă pregătiți pentru pe viață și pe moarte. Dar o să vă spun un singur lucru: dacă reușești să vii înapoi, vei fi un războinic mai bun decât te-ai gândit vreodată că ai putea fi ".

Thor s-a întrebat dacă el va reuși. Era oare destul de dur? Cum va reacționa el oare atunci când se va confrunta cu o luptă pe viață și pe moarte? Cum vor putea ei susține o sută de zile de așa ceva? Și cum va fi el atunci când va veni înapoi? El

simțea că nu se va întoarce aceeași persoană. Niciunul dintre ei nu o va face. Și ei toți vor trece prin asta împreună.

S-a uitat la fața lui Reece și a văzut cât de distras era, și și-a dat seama că era copleșit de altceva. Tatăl lui.

"Îmi pare rău", i-a spus Thor.

Reece nu s-a uitat la el, dar a dat din cap încet, cu ochii plini de lacrimi, privind în jos la pământ.

"Vreau doar să știu cine a făcut-o", a spus Reece "Vreau doar să știu cine l-a ucis."

"Și eu la fel", a spus Elden ca un ecou.

"Și noi," a venit ecoul gemenilor.

"Ți-a spus ceva?" l-a întrebat Reece pe Thor. "În acele ultime minute cu el? Ți-a spus cine a făcut-o? "

Thor îi putea simți pe ceilalți cum se uită la el. El a încercat să-și amintească exact ce a spus regele.

"Mi-a spus că a văzut cine a făcut-o. Dar el nu-și putea aminti fața. "

"Dar era cineva cunoscut?" a presat Reece.

"El a spus că era", a spus Thor.

"Dar asta abia dacă limitează suspecții", a spus O'Connor. "Un rege cunoaște mai multe persoane decât vom cunoaște noi vreodată."

"Îmi pare rău", a adăugat Thor. "Nu mi-a spus mai mult."

"Dar ai fost acolo cu el câteva minute înainte de să moară", a insistat Reece. "Ce altceva ți-a mai spus?"

Thor ezită, întrebându-se cum de mult să-i spună lui Reece. El nu vroia să-l facă invidios sau gelos, sau să provoace gelozie printre ceilalți băieți. Ce ar fi putut spune, până la urmă? Că regele i-a spus că destinul său era mai mare decât al lui? Asta ar crea doar invidia și ura tuturor.

"El nu a spus multe", a spus Thor. "A fost în cea mai mare parte tăcut."

"Dar atunci de ce a vrut să te vadă? Pe tine în particular - chiar înainte de a muri? De ce nu a vrut să mă vadă *pe mine*? " a presat Reece.

Thor stătea acolo, neștiind cum să răspundă. El și-a dat seama cât de rău trebuie să fi simțit Reece, fiind fiul său, ca

tatăl său să aleagă să vadă pe altcineva în ultimele sale clipe. Nu știa ce să spună ca să-l mângâie, și trebuia să se gândească la ceva repede.

"A vrut să-ți spun cât de mult îi pasă de tine," a mințit Thor. "Cred că i-a fost mai ușor să-i spună unui străin."

Thor l-a simțit pe Reece examinându-l să vadă dacă a mințit.

În cele din urmă, Reece s-a întors și s-a uitat în zare, părând mulțumit. Thor s-a simțit rău pentru că nu a spus tot adevărul. Ura să mintă, și nu o făcuse niciodată. Dar nu știa ce altceva să spună. Și nu vroia să rănească sentimentele prietenului său.

"Și ce se întâmplă cu sabia acum?" întrebă Conval.

Reece se întoarse și se uită la el.

"Ce vrei sa spui?”

"Știi ce vreau să spun. Sabia Dinastiei. Acum, că regele este mort, urmatorul MacGil va avea o șansă să încerce să o mânuiască. Am auzit că Gareth va fi încoronat. E adevarat? "

Toți băieții din jurul focului, chiar și cei mai mari, au devenit tăcuți și s-au uitat la Reece.

Reece dădu din cap încet.

"Este", a spus el.

"Asta inseamna ca Gareth va avea ocazia să încerce", a spus O'Connor.

Reece ridică din umeri.

"Conform tradiției, da. Dacă el alege să o facă. "

"Crezi că va fi capabil să o mânuiască?" întrebă Elden. "Crezi că e Alesul?"

Reece pufni în derâdere.

"Glumești? E doar fratele meu de sânge. Nu prin alegere. Nu am nimic de-a face cu el. El nu este Alesul. El nu este nici măcar un Rege. El este abia un prinț. Dacă tatăl meu ar fi fost in viata, el nu ar fi niciodată rege. Mi-aș paria viața că nu poate mânui acea sabie. "

"Și atunci cum o să arate asta în alte regate, dacă noul nostru rege va încerca și va eșua?" întrebă Conval. "Un alt rege MacGil ratat? O să ne facă să părem slabi. "

"Vrei să spui că tatăl meu a fost un ratat?" s-a răstit Reece, furios.

"Nu", a spus Conval, dând înapoi. "Nu am vrut să spun asta. Spun doar că regatul nostru va arata slab dacă noul nostru rege nu reușește să mânuiască sabia. Ar putea invita atacuri de la alții. "

Reece ridică din umeri.

"Nu putem face nimic. Când vine momentul potrivit, într-o zi, un MacGil va mânui acea sabie. "

"Poate că vei fi tu", a spus Elden.

Toți ceilalți s-au întors și s-au uitat la Reece

"La urma urmei," a adăugat Elden, "ești celălalt fiu adevărat al regelui."

"La fel este și Godfrey", a răspuns Reece. "El este, de asemenea, mai în vârstă decât mine."

"Dar Godfrey n-ar domni niciodată. Și după Gareth, rămâi doar tu. "

"Niimi din astea nu contează", a spus Reece. "Gareth este rege acum. Nu eu. "

"Poate că nu pentru mult timp", a spus unul dintre ceilalți băieți, o voce profundă de undeva din mulțime.

"Ce vrei sa spui?" a întrebat Reece în noapte, căutând fața.

Dar numai tăcerea a venit înapoi, pe când ceilalți și-au întors privirea în altă parte.

"Exista zvonuri despre o revoltă", a spus în cele din urmă Elden. "Gareth nu este deloc ca tine. Deloc ca noi. El și-a făcut mulți dușmani. Mai ales în Legiune și printre Cavalerii de Argint. Orice se poate întâmpla. S-ar putea într-o zi să te trezești rege. "

Reece s-a inroșit.

"Mi-ar dori să fiu rege doar dacă ar fi legitim. Nu în aceste circumstanțe. Nu din cauza morții timpurii a tatălui meu, și nu pentru că Gareth a fost trădat. În plus, fratele meu cel mai mare Kendrick ar fi mult mai bun decât mine. "

"Dar el nu este eligibil", a spus O'Connor.

"Ei bine, atunci există, de asemenea, și sora mea, Gwendolyn. Asta a fost dorința finală a tatălui meu. "

"Ca o femeie să domnească?" cineva a strigat surprins. "Asta nu se va întâmpla niciodată."

"Dar asta a fost dorința lui," a insistat Reece.

"Dar el nu-și va îndeplini dorința acum, nu-i așa?" a remarcat cineva.

Încet, Reece clătină din cap.

"La bine si la rău, suntem toți în mâinile lui Gareth acum", a spus el.

"Cine știe la ce ne vom întoarce într-o sută de zile de acum?" a remarcat Elden.

Grupul tăcu, și toți se uitau în flăcări.

Thor a stat acolo, gândindu-se. Menționarea numelui lui Gwendolyn a lăsat o gaură în stomacul lui. Se întoarse și îi șopti lui Reece.

"Sora ta", a spus el. "Ai văzut-o, după înmormântare?"

Reece s-a uitat la Thor, și a dat încet din cap.

"Am vorbit. Ți-am exonerat numele. Știe că ai avut nimic de a face în bordel. "

Thor a simtit un mare sentiment de ușurare, și-a simțit stomacul relaxându-se pentru prima dată în zile. El era copleșit de recunoștință față de Reece.

"Ți-a spus că vrea să mă vadă din nou?" Thor a întrebat, plin de speranță.

Reece clătină din cap.

"Îmi pare rău, fratele meu", a spus el. "Ea e foarte mândră. Nu-i place să admită când greșește. Chiar dacă o face. "

Thor se întoarse și se uită înapoi în flăcări, și dădu încet din cap. El înțelegea. Simțea un gol în stomac, dar îi dădea putere. Vor fi o sută de zile lungi în fața lui, și ar fi cel mai bine dacă n-ar mai avea nimic de care să-i pese.

*

Thor stătea în camera regelui, lângă patul lui, camera fiind întunecată, cu excepția unei singure torțe care pâlpâia ușor la capătul îndepărtat. Thor a făcut trei pași lenți, a îngenuncheat lângă rege și l-a ținut de mână. Ochii lui erau închiși. Arăta liniștit. Era rece și nemișcat, iar Thor putea simți că era mort.

Coroana lui MacGil era încă așezat pe capul lui, și, pe când Thor privea, Estopheles a zburat brusc în cameră, planând prin fereastra deschisă, și a aterizat pe capul regelui. Ea a luat coroana in plisc și a zburat departe cu ea. A țipat pe când a

zburat pe fereastră, aripile ei imense fluturând, transportând coroana sus în cer.

Thor s-a uitat înapoi la MacGil și a văzut că acum, în locul lui, se afla Gareth. Thor și-a retras repede mâna, iar mâna lui Gareth s-a transformat într-un șarpe; s-a uitat în sus și a văzut că fața lui Gareth a devenit capul unei cobre. Avea pielea acoperită cu solzi și o limbă care țâșnea spre el. Gareth a zâmbit un zâmbet rău, cu ochii sclipind galbeni.

Thor a clipit, iar când a deschis ochii, s-a trezit stând acasă, în satul său. Străzile și casele erau pustii, ușile și ferestrele deschise, ca și cum întregul sat a plecat în grabă.

Thor mers pe un drum pe care și-l amintea, cu praf învârtejindu-se peste tot în jurul lui, până când a ajuns la vechea lui casa: o locuință mică, albă, de argilă, cu ușa deschisă.

El a intrat în interior, aplecându-și capul, și acolo, stând la masă, cu spatele la el, era tatăl lui Thor. Thor a mers roată, cu inima bubuind, nedorind să-l vadă din nou - dar, în același timp, simțindu-se obligat să o facă.

Thor a ajuns la capătul îndepărtat al mesei și s-a așezat la celălalt capăt, cu fața spre tatăl său. Încheieturile tatălui său erau legate de lemn, cu cătușe mari de fier, iar el l-a privit aspru înapoi.

"L-ai ucis pe regele nostru", a spus tatăl său.

"Nu am făcut-o", a răspuns Thor.

"N-ai fost niciodată parte din această familie", a spus tatăl său.

Inima lui Thor bătea foarte tare, pe când el încerca să proceseze cuvintele tatălui său.

"Niciodată nu te-am iubit!" a tipat tatăl său, ridicându-se în picioare, rupând cătușele. El a făcut mai mulți pași către Thor, cu cătușele legănându-se. "Niciodată nu te-am vrut!", a țipat el.

El l-a atacat pe Thor, ridicând mâinile sale uriașe ca și cum ar fi vrut să-l strângă de gât. Exact când mâinile lui s-au închis pe gâtul lui Thor, Thor a clipit.

Thor era pe puntea din față a unei corăbii - o navă de război imensă, din lemn, prova ei prăbușindu-se adânc în ocean, apoi ridicându-se sus, cu valuri care se spărgeau peste tot în jurul lui.

Thor stătea la cârma, și înaintea lui zbura Estopheles, purtând încă coroana regelui. În depărtare a apărut o insulă, ridicându-se din mare, acoperită de ceață. Și dincolo de asta, o flacără pe cer. Cerul era plin de nori mov inchis, cei doi sori stând aproape unul de altul.

Thor a auzit un vuiet îngrozitor și a știut că asta era Insula Cețurilor.

Thor s-a trezit brusc. S-a ridicat respirând greu. S-a uitat în jur, întrebându-se.

Fusese un vis. El dormea în cazarmă, în lumina timpurie a zorilor, ceilalți băieți dormind peste tot în jurul lui. Inima lui bubuia pe când și-a șters sudoarea de pe frunte. Păruse atât de real.

"Știu ceva despre vise rele, băiete", a venit o voce.

Thor s-a întors și l-a văzut pe Kolk în picioare acolo, nu departe, complet îmbrăcat, cu brațele încrucișate, privind în jos la ceilalți băieți.

"Tu ești primul care se trezește", a spus el. "Asta e bine. Avem un drum lung înaintea noastră. Și coșmarurile tale sunt doar începutul. "

CAPITOLUL UNSPREZECE

Gareth stătea lângă fereastra sa deschisă, privind zorii revărsându-se peste regatul său. *Propriul lui* regat. Se simțea bine să gândească cuvintele. Începând de astăzi, el va fi Rege. Nu tatăl său, ci *el*. Gareth MacGil. Al optulea din familia MacGil. Coroana va sta pe capul lui.

Era o nouă eră acum. O nouă dinastie. *Propria lui* față va fi pe monede, o statuie de-a *lui* va fi plasată în afara castelului. În doar câteva săptămâni, numele tatălui său va fi o amintire, ceva retrogradat la cărțile de istorie. Acum era timpul *lui* să crească, timpul *lui* să strălucească. Era ziua pe care o așteptase cu nerăbdare întreaga viață.

De fapt, Gareth rămăsese treaz toată noaptea, incapabil să doarmă, întorcându-se de pe o parte pe alta, mergând de colo colo, transpirând, cutremurat de frisoane reci. În cele câteva momente cât a dormit, a avut vise rapide și problematice, a văzut fața tatălui său, uitându-se fix înapoi la el, certându-l, la fel cum făcuse în timpul vieții. Dar acum tatăl său nu putea să-l atingă. Acum *el* avea controlul. El a deschis ochii din somn și a făcut fața să dispară. *El* era pe tărâmul celor vii, nu tatăl său. El și doar el.

Gareth abia putea concepe toate modificările care se întâmplau în jurul lui. În timp ce privea cerul devenind mai cald, el știa că, în doar câteva ore, va purta coroana, roba regală, va mânui sceptrul regal. Toți consilierii regelui, toți generalii regelui, toți oamenii din regatul său, vor răspunde în fața *lui*. El va controla armata, Legiunea, trezoreria. De fapt, nu era nimic ce el nu va puea controla, și nu era nicio persoană care să nu răspundă în fața lui. Acesta era puterea pe care o căutase, la care râvnise întreaga sa viață. Și acum era în mâna lui. Nu în a surorii sale, și nu în a vreunuia din frații săi. El a reușit să facă acest lucru să se întâmple. Poate prematur. Dar el se gândea că într-o zi ar fi fost oricum a lui. De ce ar fi trebuit să trebuit să aștepte toată viața, irosindu-și cei mai buni ani, așteptând? El

trebuia să fie rege în floarea vârstei, nu ca om bătrân. Doar a făcut să se întâmple asta un pic mai devreme.

A fost ceea ce merita tatăl său. Întreaga sa viață el l-a criticat, a refuzat să-l accepte pentru cine era. Acum Gareth îl *forța* pe tatăl său să-l accepte, de dincolo de mormânt, fie că îi plăcea sau nu. El îl forța să trebuiască să se uite în jos și să-l vadă pe fiul său cel mai puțin iubit fiind conducătorul, chiar fiul pe care el nu l-a vrut niciodată. Asta era pedeapsa lui pentru că și-a retras dragostea, pentru că nici măcar nu i-a oferit dragostea de la început. Gareth nu avea nevoie de dragostea lui acum. Acum, el avea tot regatul să-l iubească și să-l adore. Și el va stoarce fiecare gram de dragoste posibil.

S-a auzit o bătaie puternică ușa, mânerul de fier rezonând pe lemn; Gareth s-a întors, deja îmbrăcat, și a mers vioi la ușă. El a tras el însuși de ea pentru a o deschide, minunându-se că aceasta va fi ultima dată când va face acest lucru. După ziua de azi, el va dormi într-o altă cameră - Camera Regelui - și va avea zi și noapte servitori care să stea înăuntrul și în afara ușii sale. El nu va atinge din nou nicio clanță. El va fi înconjurat de un anturaj regal, războinici, gărzi de corp, tot ce dorea. Gândul acesta îl electrifica.

"Seniorul meu," a venit corul de voci.

O duzină de gărzi regale au făcut o plecăciune când s-a deschis ușa.

Unul dintre consilierii săi a făcut un pas înainte.

"Am venit să vă însoțim la ceremonia de încoronare."

"Foarte bine", a declarat Gareth, încercând să pară sigur pe el, încercând să nu sune ca și cum ar fi anticipat acest moment în fiecare zi din viața lui.

El a mers înainte, ridicând bărbia, deja încercând să practice aspectul unui rege. El va permite acestei zile să-l schimbe, și va cere ca toți cei din jurul lui se uite la el diferit.

Gareth a mers pe covorul roșu care a fost pus pentru el pe podeaua de piatră a castelului, zeci de membri ai gărzii aliniați de-a lungul acestuia, în așteptarea trecerii lui. A mers încet și în mod deliberat, cotind în jos coridor după coridor, savurând fiecare clipă. Oriunde mergea, gărzile făceau plecăciuni adânci.

"Stăpâne", spuneau ei, unul după altul, ca piesele de domino.

Se simțea bine să audă cuvintele. Suprarealist. Mergând pe urmele pașilor pe care tatăl său i-a făcut doar cu o zi înainte.

Pe când Gareth a mai dat un colț, însoțitorii au deschis o ușă masivă de stejar, trăgând cu toată puterea de mânerul de fier. Acesta se deschide cu scârțâit, dezvăluind o cameră imensă de ceremonie. Gareth se aștepta la o mulțime, dar a fost luat prin surprindere de imaginea din fața lui: erau mii dintre cei mai buni și mai importanți oameni de la Curte, nobili, familia regală, sute de Cavaleri de Argint, toți umplând camera, toți ridicându-se în picioare la apariția lui când ușile s-au deschis. Ei erau aliniați frumos în strane, îmbrăcați în cele mai bune haine ale lor, așa cum ar fi pentru cele mai importante ceremonii. Mii dintre ei și-au întors fața spre el și și-au plecat capetele.

Lui Gareth nu-i venea să creadă. Toate aceste persoane, toate adunate doar pentru *el*. Era prea târziu acum să-l oprească cineva. Venise timpul. În doar câteva momente el va purta coroana, și asta era o linie care nu putea fi încălcată. Îl mânca capul să o aibă pe el.

El a mers foarte conștient de sine pe culoarul lung lung, sute de metri, cu un covor roșu de pluș pe centru. La capătul său stăteau un altar și un tron. Argon stătea acolo așteptând, împreună cu mai mulți membri ai consiliului regelui.

"Ascultați, ascultați! Toată lumea să se ridice acceptând prezența noului rege! "

"Ascultați!", a venit un cor de strigăte, mii de glasuri umplând camera, ridicându-se până la tavanul catedralei. Muzica s-a auzit mai tare, sunetele unei lăute, pe când Gareth a început marșul ceremonial către tron. În trecere, a văzut unele fețe pe care le-a recunoscut și altele noi. Erau oameni care obișnuiau să se uite la el ca și cum ar fi fost doar un alt băiat, sau care obișnuiau să nu se uite la el deloc. Acum, ei toți trebuiau să-i ofere respect. Acum el cerea toată atenția lor.

El a trecut de frații lui, care stăteau în picioare împreună. Godfrey, Kendrick, Gwendolyn și Reece. Lângă Reece stătea acel băiat, Thor. Ei toți erau spini în coasta lui. Nu conta. Putea să scape de ei destul de repede. De îndată ce prelua tronul, de

îndată ce prelua puterea, se va ocupa de fiecare în felul său. La urma urmei, cine mai bine decât el putea să știe că cei mai mari dușmani sunt cei mai apropiați de tine.

Gareth a trecut de mama sa, Regina, care s-a uitat la el cu o privire dezaprobatoare. El nu avea nevoie de aprobarea ei acum, nu va mai avea nevoie de ea niciodată. Acum el era Regele ei. Acum, ea trebuia să răspundă în fața lui.

Gareth a continuat să meargă, trecând de toată lumea, până când în cele din urmă a ajuns la tron. Muzica se auzea mai tare pe când el a urcat cele șapte trepte de fildeș până la o platformă unde Argon aștepta, îmbrăcat în cele mai bune robe de ceremonie ale sale.

Gareth a stat cu fața la el. Pe când a făcut-o, intreaga camera - mii de oameni - s-a ridicat în picioare. Muzica s-a oprit și sala a fost cuprinsă de o tăcere mortală.

Gareth s-a uitat la Argon, care îl privea fix cu o asemenea intensitate încât ochii săi translucizi păreau să ardă drept prin el. Gareth a vrut să se uite în altă parte, dar s-a forțat să nu o facă. Se întrebă din nou ce a văzut Argon. Oare el vedea viitorul? Sau, mai rău, vedea trecutul? Oare a văzut ce făcuse Gareth? Și dacă a făcut-o, o va și dezvălui?

Gareth și-a făcut o notă mentală să-l elimine și pe Argon. El va elimina pe oricine și și pe toți cei care au fost aproape de tatăl său - și care ar putea suspecta vinovăția lui.

Gareth s-a concentrat pe când Argon era pe cale de a deschide gura, rugându-se ca el să nu spună nimic care să dezvăluie că el e asasinul.

"După cum vrea soarta," a anunțat încet Argon, "suntem cu toții aduși aici în această zi pentru a jeli pierderea unui mare Rege, și în același timp pentru a recunoaște încoronarea fiului său. Pentru că legea Inelului impune ca domnia să treacă la primul fiu legitim născut. Și aceasta este Gareth MacGil. "

Fiecare dintre cuvintele Argon, Gareth l-a simtit ca un denunț. De ce a trebuit el a trebuit să-l califice, să folosească cuvântul *legitim*? În mod clar era o dojană; el implica în mod clar că își dorea ca Kendrick să fi putut fi rege în loc. Gareth îl va face să plătească pentru asta.

"Ca vrăjitor al neamului MacGil de șapte generații, este de datoria mea să pun coroana regală pe capul tău, Gareth, în speranța că vei duce la îndeplinire legea supremă a Inelului pentru domnie. Tu, Gareth, accepți acest privilegiu? "

"Da", a răspuns Gareth.

"Gareth, promiți să susții și să protejezi legile mărețului nostru regat?"

"Da."

"Gareth, promiți să calci pe urmele tatălui tău, în toate domeniile, și pe urmele strămoșilor tăi, pentru a proteja Inelul, a apăra Canionul și a ne apăra de toți dușmanii, interni și externi ? "

"Da."

Argon s-a uitat la el lung și greu, fără expresie, apoi s-a întins în cele din urmă, a luat o coroană mare bătută cu nestemate, cea pe care a purtat-o tatăl său, a ridicat-o sus și a pus-o încet pe capul lui Gareth. Pe când a făcut-o, a închis ochii și a început să psalmodieze, iar și iar, în străvechea limbă pierdută a Inelului.

“Atimos lex vi mass primus…”

Argon a psalmodiat profund, gutural, și a continuat pentru ceva timp. În cele din urmă, el s-a oprit, a întins mâna și a pus-o pe fruntea lui Gareth.

"Prin puterile investite în mine de către Regatul de Apus al Inelului, eu, Argon, prin prezenta te numesc pe tine, Gareth, al optulea Rege MacGil".

Din sală s-au ridicat aplauze potolite, departe de a fi entuziaste, iar Gareth s-a întors și s-a confruntat cu toți supușii săi. Toți stăteau în picioare, politicoși, iar Gareth se uita la fețele lor.

El a făcut doi pași înapoi și s-a așezat pe tronul tatălui său, scufundându-se în el, simțind cum era să-și odihnească mâinile pe brațele sale uzate de vreme. Stătea acolo, uitându-se fix la supușii săi, care se uitau la el cu ochii plini de speranță, poate și de teamă. De asemenea, el i-a văzut în mulțime cei care nu aplaudau, care se uitau la el cu scepticism.

Își amintea bine fețele lor. Fiecare dintre ei va plăti.

*

Thor a ieșit din castelul regelui, înconjurat de membrii Legiunii, ieșind cu toții de la ceremonia pe care au fost forțați să o privească înainte de plecare. El se simțea golit pe interior. Îi făcea rău fizic să stea acolo și să-l vadă pe Gareth încoronat rege. Era ireal. În urmă cu doar câteva ore, MacGil stătea acolo, neîmblânzit, pe acel tron, purtând acea coroană, ținând acel sceptru. În urmă cu doar câteva ore, intregul regat a adus un omagiu tatălui său. Unde dispăruse toată loialitatea lor?

Desigur, Thor înțelegea că un regat trebuia să aibă un conducător, și că un tron nu putea sta vacant pentru mult timp. Dar nu ar fi putut rămâne vacant pentru doar un pic mai mult timp? Era oare natura tronului că nu putea niciodată sta gol pentru mai mult de câteva ore? Ce era în legătură cu tronul, cu regalitatea, cu titlul, care îi făcea mereu pe alții se grăbească să-l preia? Oare Argon avea dreptate? Va exista întotdeauna un marș al regilor? Se va termina oare vreodată?

Pe când Thor îl urmărise pe Gareth stând în el, tronul parea mai mult o închisoare aurită decât un sediu al puterii. Nu era un scaun, a descoperit Thor, pe care l-ar dori vreodată pentru sine.

Thor și-a amintit de ultimele cuvintele ale lui MacGil lui, despre propriul destin ca fiind mai mare decât fusese al regelui. El se cutremură; se ruga ca asta să nu însemne că Thor va fi vreodată rege - nici aici, nici oriunde altundeva. Politica nu-l interesa. Thor vroia să fie un mare războinic. El vroia gloria. El vroia să lupte alături de frații săi de arme, să-i ajute pe alții la nevoie. Asta era tot. El vroia să fie un lider al bărbaților pe câmpul de luptă - dar nu în afara lui. El nu se putea abține să simtă că fiecare conducător care se lupta pentru putere cumva ajungea corupt în acest proces.

Thor a ieșit cu ceilalți, cu toții deranjați de amânarea călătoriei lor pentru a aduce un omagiu noului rege. Această zi fusese declarată sărbătoare națională, iar acum ei toți nu puteau pleca până în dimineața următoare. Acest lucru le lăsa încă o zi în care să nu facă nimic, doar să stea, să-l jelească pe fostul rege și să contemple ridicarea la putere a lui Gareth. Acesta era ultimul lucru pe care în dorea Thor. El abia aștepta să

înceapă călătoria, să traverseze Canionul, să se îmbarce pe corabie, să lase aerul oceanului să-i curăţe simţurile, să lase toate acestea în urmă şi să se arunce în orice instrucţie pe care i-o oferea Legiunea.

Pe când ieşeau pe porţile castelului, Reece a venit lângă el şi l-a împuns tare în coaste. Thor s-a întors şi l-a văzut pe Reece gesticulând într-o parte. Thor s-a întors să se uite - şi când a făcut-o, cu greu îi venea să creadă.

Acolo, stând afară de una singură, îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase neagră, se afla Gwendolyn. Se uita drept la el.

"Ea vrea să vorbească cu tine", i-a spus Reece lui Thor. "Du-te la ea."

O'Connor, Elden, şi gemenii, împreună cu alţi câţiva băieţi, au scos un cor de ooh şi aah, înghiontindu-l pe Thor.

"E chemat lubăreţul!" strigă O'Connor.

"Mai bine ai alerga la ea, înainte să-şi schimbe părerea!" a spus Elden.

Thor, înroşindu-se, s-a întors şi s-a uitat la Reece, încercând să-i ignore pe ceilalţi.

"Dar eu nu înţeleg. M-am gândit că ea nu mai vroia să mă vadă. "

Reece a clătinat încet din cap, zâmbind.

"Cred că şi-a schimbat părerea," a răspuns el. "Du-te la ea. Plecăm abia mâine. Ai timp. "

Thor a auzit un scheunat şi a privit în jos şi l-a văzut pe Krohn luând-o la goană către Gwendolyn. Thor nu mai avea nevoie să fie împins: el a fugit după leopard, în comentariile batjocoritoare ale prietenilor săi. Lui Thor nu-i păsa. Nimic nu conta pentru el acum, când mintea lui era plină de gândul de a o vedea. El nu-şi dăduse seama cât de mult îi ducea dorul - ce durere adâncă stătea în pieptul lui - până când a văzut-o din nou.

Thor l-a urmat Krohn făcând zigzag prin mulţime, şi în cele din urmă a ajuns la ea. Stătea nu departe de intrarea în castel, iar el stătea în faţa ei, înghiontit de sutele de oameni care continuau să iasă de la ceremonie. Ea stătea acolo, privindu-l solemn. Îl întrista să vadă că marea bucurie care îi umplea înainte faţa dispăruse acum, înlocuită de o faţă trasă, o aură de

doliu. Cu toate acestea, cumva, o făcea și mai frumoasă în lumina puternică a dimineții. Krohn a sărit pe piciorul ei, dar ea avea ochi doar pentru Thor.

Acum, că el stătea în fața ei, încă o dată, abia știa ce să spună. El era pe cale de a vorbi, de a spune ceva, dar ea a vorbit mai întâi.

"Îmi pare rău pentru cuvintele mele de ieri", a spus ea, încet. "Că tu ai fi un om de rând. Că mi-ai fi inferior. Nu am vrut să spun asta. Am fost doar supărată. Nu sunt așa de obicei. Iartă-mă."

Inima lui Thor a crescut. Abia îi venea să creadă ca ea era iar bună cu el.

"Tu nu trebuie să-ți ceri scuze", a spus el.

"Ba da", a spus ea. "Nu am vrut să spun acele lucruri. Reece mi-a spus că toate aceste lucruri pe care le-am auzit despre tine erau minciuni. M-am înșelat. Ar fi trebuit să știu mai bine decât să-i ascult pe alții. Ar fi trebuit să-ți dau o șansă. "

S-a uitat la el, ochii ei albaștri uimitori fascinându-l, și lui îi era greu să gândească limpede.

"Vrei să-mi mai dai o șansă?", a întrebat ea.

Thor a izbucnit într-un zâmbet larg.

"Bineînțeles că vreau", a spus el. S-a uitat în jos și a lovit pietrele dinaintea lui. "De fapt, nu am renunțat la speranța că te-ai putea răzgândi. Pentru că eu nu m-am răzgândit. "

Ea s-a uitat în sus la el, și pentru prima dată în ultima vreme a zâmbit, un zâmbet larg, și asta i-a ușurat inima lui Thor. Se simțea mai ușor cu cincizeci de kilograme.

Peste tot în jurul lor oamenii continuau să iasă, înghiontindu-i pe Thor și Gwen în toate direcțiile. Ea s-a întins și i-a cuprins mâna, și senzația pielii ei netede l-a electrificat.

"Vino cu mine", a spus ea.

Thor putea simți privirile tuturor celor din jur, și vroia și el să plece.

"Unde să ne ducem?", a întrebat el.

"Vei vedea", a răspuns ea.

Fără ezitare a lăsat-o să-l ghideze prin mulțime, în jurul castelului și în afară, spre câmpurile deschise.

*

Thor și Gwen au mers mână în mână în lumina dimineții prin câmpuri de flori, cu Krohn alături de ei, cu al doilea soare răsărind, o zi frumoasa de vara înflorind în jurul lor. Au trecut prin plantații de pomi în floare, cu flori turcoaz si albe și verzi, păsări de tot felul zburătăcind în jurul lor. Flori până la genunchi, au continuat să urce panta unui deal blând până când în cele din urmă au ajuns în vârf.

De acolo, priveliștea era magnifică. Thor s-a întors, și a putut vedea de sus Curtea Regelui în toate direcțiile posibile. Era un cer limpede, albastru și galben, cu un norișor stând ușor la orizont.

Dar pe Thor l-a afectat chiar mai mult decât priveliștea minunată ce a văzut când s-a întors în cealaltă parte: Locul unde a fost înmormântat regele MacGil. Pe fundalul dramatic al Vârfurilor lui Kolvian se profila o movilă proaspătă de pământ, marcată de un stâlp înalt, cu un cerc în vârf și un șoim în el, simbolul regatului lor. Din aer s-a auzit un țipăt puternic, și, sub ochii lui Thor, Estopheles a venit în picaj și a aterizat pe vârf. Ea stătea cocoțată acolo, privind la Thor și Gwen, apoi a ridicat aripile și a țipat din nou. Și-a lăsat apoi aripile în jos și s-a stabilit confortabil pe stâlp.

Thor și Gwen au schimbat o privire nedumerită.

"Acțiunile animalelor vor fi întotdeauna un mister pentru mine", a spus Thor.

"Ei simt lucruri", a spus ea. "Ei văd lucruri pe care noi nu le vedem."

Thor s-a mirat că erau doar ei doi aici, la locul acestui mormânt proaspăt. Gândul la asta îl durea. Cu o zi în urmă, regele ar fi putut poruncit oricui orice vroia, ar fi putut convoca mii de oameni dintr-un capriciu; acum că el era mort, nu era nici măcar o singură persoană aici pentru a-i aduce un omagiu.

Gwen a îngenuncheat și a pus ușor pe movilă un buchet de flori turcoaz pe care le culesese de-a lungul drumului. Thor a îngenuncheat lângă ea, îndepărtând pietrele din jur. Krohn a pășit între ei, s-a culcat pe movila de pământ, și-a lăsat în jos bărbia și a scâncit.

Pe când Thor îngenunchea acolo, singurul sunet fiind vuietul vântului, a simțit un sentiment copleșitor de durere. Cu toate acestea, într-un fel ciudat, s-a simțit, de asemenea, mângâiat. Acesta era locul unde vroia să fie. Cu MacGil. Cu Gwen. Nu la curte, uitându-se cum e încoronat prinţul. Nu oriunde în altă parte.

"El știa că moartea sa va veni", a spus ea.

Thor s-a uitat și a văzut-o pe Gwen, privind în jos la mormânt, înlăcrimată.

"El m-a luat deoparte cu doar câteva zile în urmă, şi a tot vorbit despre moartea sa. A fost ciudat. M-a deranjat. I-am spus să se oprească. Dar el nu a vrut. Nu până când i-am promis."

"Ce i-ai promis?" întrebă Thor.

Gwen, tăcută, și-a sters o lacrimă, aranjând perfect florile pe mormântul tatălui ei. După mult timp, în final ea s-a lăsat pe spate şi a oftat.

"El m-a făcut să-i promit că, dacă el va muri, eu îi voi conduce Regatul."

Ea s-a întors şi s-a uitat la Thor, frumoșii ei ochi albaștri umezi, aprinși de sorii dimineţii, cel mai frumos lucru pe care el l-a văzut vreodată, şi a fost şocat să-și dea seama că cuvintele ei erau adevărate.

"Tu? Să conduci Regatul?"a întrebat el, uimit.

Fata ei s-a întunecat.

"Nu crezi că aș putea?" l-a întrebat ea.

Thor s-a bîlbîit.

"Nu-nu-desigur că nu. Nu asta am vrut să spun. Eu - eu am fost doar surprins. Nu aveam idee."

Expresia ei s-a calmat.

"Și eu am fost surprinsă. Nu a fost ceva ce am vrut. Dar i-am spus că o voi face. El nu s-a oprit până când am promis."

"Păi...atunci nu înţeleg," a spus Thor, confuz. "De ce a fost încoronat Gareth? De ce nu tu?"

Ea s-a uitat înapoi spre mormântul tatălui ei.

"Dorinţa tatălui meu nu a fost niciodată ratificată. Consiliul nu a vrut să o respecte."

"Dar asta nu e corect," a țipat Thor, simțind mârşăvia lucrurilor crescând în el. "Nu a fost ce a vrut tatăl tău!"

Ea ridică din umeri.

"Este la fel de bine," a spus ea. "Cu adevărat nu este ceea ce vreau."

"Dar nu este doar că Gareth ar trebui să fie cel care domnește."

Ea suspină, ştergând o lacrimă, adunându-se.

"Se spune că fiecare regat primește regele pe care-l merită", a spus ea.

Cuvintele ei au zabovit în aer, şi acum Thor s-a gândit la asta și și-a dat seama că Gwen era mult mai înţeleaptă decât a crezut el. El și-a dat seama în acel moment ce conducător bun ar fi ea de fapt. Îl deranja și mai mult că ea a fost dată deoparte, că dorinţa tatălui ei a fost ignorată.

"Dar îmi fac griji pentru Regatul nostru," a spus ea, "jumătatea noastră a Inelului. Cei din clanul McCloud - când o să audă că Gareth este încoronat — vor fi încurajați. Asta o să-i încurajeze pe toţi duşmanii noştri. Gareth nu este un conducător, şi ei toţi ştiu asta. Vom fi vulnerabili."

Thor s-a intrebat despre toate ramificaţiile asasinării regelui. Păreau nesfârşite.

"Dar ce ma deranjeaza mai presus de toate, este să nu ştiu cine l-a ucis", a spus ea. "Trebuie să ştiu. Nu mă pot odihni până când nu aflu. Și simt că nici sufletul tatălui meu nu o va face. Trebuie făcută dreptate. Eu nu am încredere în nimeni de la curtea asta. Sunt prea mulţi spioni, şi toată lumea minte. De fapt, tu esti singurul în care pot avea cu adevărat încredere — şi asta pentru că ești din afară. Împreună cu fraţii mei, Kendrick şi Reece. În afară de voi, nu am încredere în nimeni."

"Ai vreo idee cine ar fi putut vrea ca el să fie ucis?" întrebă Thor.

"Am multe idei. Şi multe indicii de urmat. Le voi urma pe fiecare şi nu mă voi opri până când nu am găsit ucigașul."

Gwen s-a uitat la mormântul tatălui ei când a făcut această declaraţie; Thor a simţit convingerea în cuvintele ei, a simţit că ea va afla cine a făcut-o.

După mult timp, Gwen s-a ridicat. Și Thor s-a ridicat, şi au rămas acolo împreună, unul lângă altul, privind în jos la mormânt.

"Vreau să plec departe de aici," a spus Gwen. "Vreau să părăsesc acest loc. O parte din mine vrea să nu ma vină niciodată înapoi. Urăsc toate acestea. Nu stiu unde se va termina totul. Dar simt că toate trebuie să se termine tragic. Cu moarte. Trădare. Atentate. Urăsc această curte. Urasc să fiu membră a familiei regale. As vrea să pot trăi o viaţă simplă. De fapt, doresc ca tatal meu să fi fost un fermier. Atunci el ar fi încă în viaţă. Şi asta ar însemna mai mult pentru mine decât întreg Regatul."

Thor, simțindu-i durerea, a întins mâna şi a prins-o pe a ei. Ea nu s-a retras.

"Și eu voi fi departe de aici, în curând", a spus el.

Ea s-a întors şi s-a uitat la el, şi el a putut vedea teama in ochii ei.

"Ce vrei să spui?", a întrebat ea, insistent.

"Mâine ne îmbarcăm cu toții, toată Legiunea. Suta. Vom naviga pentru a ne antrena, pe o insulă îndepărtată. Nu voi fi înapoi până la toamnă. Presupunând că mă întorc până la urmă."

Gwen l-a privit dezamăgită. Ea a clătinat încet din cap.

"Viaţa poate fi atât de crudă," a spus ea. "Totul deodată." Brusc arăta hotărâtă. "Când pleacă nava?"

"Dimineaţă."

Ea i-a prins mâna.

"Asta ne dă o zi împreună," a spus ea, cu un început de zâmbet. "Hai să profităm cât mai mult de ea."

Thor a zâmbit înapoi.

"Dar cum?", a întrebat el.

Ea a zâmbit mai larg.

"Ştiu locul perfect."

Ea s-a întors şi l-a condus, și amândoi au accelerat, tinându-se de mână, alergând înapoi peste câmpuri, cu Krohn alături de ei. Thor nu avea nicio idee unde îl ducea, dar atâta timp cât era cu ea, nimic altceva nu mai conta.

*

Cum Thor şi Gwendolyn se plimbau prin câmpuri cu flori, în sus şi în jos pe dealuri blânde, el se minuna de cât de bine se simțea să fie cu ea. El simţea și bucuria ei. Nu era bucuria pe care ea obișnuia să o poarte, acel râs exuberant şi zâmbetul care lumina totul in jurul ei. Fuseseră înlocuite cu ceva mai sumbru, mai auster, de la moartea tatălui ei.

Au umblat prin câmpuri pline-ochi de culoare, un curcubeu de roz şi verde şi purpuriu şi alb, şi Krohn a fugit în jurul lor în cercuri, scheunând şi sărind, părând chiar mai fericit decât ei. În cele din urmă au ajuns la un deal mare, şi când au ajuns la vârf, Gwen s-a oprit şi Thor la fel. El s-a oprit, cuprins de uimire la priveliștea dinaintea lui: acolo, la orizont, era un lac imens de apă alb-albastră, mai clară decât orice apă văzuse, sticlind sub soare. Era înconjurat de munţi falnici, iar crestele lor păreau vii, sclipind în toate culorile în lumina soarelui de dimineaţă.

"Lacul Crestelor," a spus ea. "Este foarte vechi. Este un lac ascuns; nimeni nu vine aici vreodată. L-am descoperit pe când eram copilă. Aveam prea mult timp liber, şi exploram. Vezi insula aceea, acolo?", a întrebat ea, arătând-o.

Thor a mijit ochii în soarele care str[lucea pe lac şi a văzut-o. O mică insulă era aşezat în centrul lacului, departe de ţărm.

"Acolo mă refugiam când eram mică. Luam luntrea aceea mică, de acolo,"a spus ea, arătând spre o barcă cu vâsle tocite de pe ţărm,"şi vâsleam chiar eu. Uneori petreceam zile întregi pe ea, departe de toată lumea. A fost un loc unde nimeni nu putea ajunge la mine. Este singurul loc care mi-a rămas și este curat."

Ea s-a întors şi s-a uitat la Thor, iar el s-a uitat la ea. Ochii ei erau stralucitori, aveau toate nuantele diferite de albastru, şi ei păreau cu adevărat vii pentru prima dată de când murise tatăl ei.

"Aş vrea să te duc acolo," a spus ea. "Aş dori să-l împărtăşesc cu tine."

Thor s-a simţit profund mișcat, mai apropiat de ea decât a fost vreodată.

"Mi-ar placea să facem asta,", a spus el.

Ea l-a luat de mâna şi s-a aplecat spre el; și el s-a aplecat, şi buzele lor s-au întâlnit. A fost un sarut magic, soarele ieșind de după un nor exact atunci, şi și-a simţit întreaga ființă încălzindu-se. Buzele ei erau netede, şi el s-a întins și i-a atins obrazul, care era chiar mai neted.

Au continuat sărutul mult timp, până când în cele din urmă ea s-a retras la distanţă şi, zâmbind, l-a luat de mână. Amândoi au început să coboare dealul, pe panta lină în jos spre malul lacului, spre bărcuța care stătea acolo, aşteptând. Thor abia aștepta.

*

Thor a vîslit — Gwendolyn stătea în fața lui — peste apele liniştite, alb-albastre ale lacului. Odată ce au traversat, el a vîslit până pe malul nisipos al micii insule, sclipind roșu. Thor a sărit, a tras barca în siguranţă, apoi s-a întins şi a luat-o pe Gwen de mână şi a ajutat-o să coboare. Krohn a sărit cu un scheunat incitat şi a început să alerge pe nisip.

Thor a luat-o pe Gwen de mână şi a lăsat-o să-l conducă și amândoi au început drumeția pe mica insulă, nisipul cedând rapid locul unui câmp mic cu iarba si flori. Insula era plină de viață, cu sunetul copacilor care se legănau, copaci falnici, exotici, care se aplecat peste tot, briza de vară mișcându-i de la stânga la dreapta. Mișcându-se ei lăsau să cadă petale de flori mici, albe, care se așterneau ca zăpada peste tot în jurul lor. Gwen avea dreptate: acest loc era magic.

Gwen chicotea, dispoziția ei era în mod clar mai bună pentru că se afla aici; ea l-a luat pe Thor de mână şi l-a dus pe o cărare verde șerpuită. El putea spune din modul în care ea mergea că ştia fiecare centimetru din această insulă pe dinafară, şi s-a întrebat oare unde îl ducea.

Ei s-au întors și au cotit, în sus şi în jos pe cărări, Thor aplecându-și capul ici şi colo pentru a evita ramurile, până când în cele din urmă ea l-a condus la un mic luminiș ascuns de copaci, în centrul insulei. Thor a fost surprins să vadă ruinele unei structuri mici de piatră, aproape prăbușită, cu zidurile încă în picioare, dar cu interiorul scobit cu mult timp în urmă. Era deschis pentru intemperii pe toate laturile, şi podeaua era

compusă dintr-un muşchi gros, moale. În interior era o movilă mică de pământ care se curba uşor în sus, oferind un pat mic, înclinat în mod natural .

Gwen l-a condus pe Thor şi s-au așezat pe ea, unul lângă altul, spatele lor odihnindu-se pe pantă, privind în sus la cer. Krohn a alergat şi s-a întins alături de Gwen şi ea a chicotit şi l-a mangâiat, iar Thor a început să se întrebe dacă Krohn o plăcea pe Gwen mai mult decât pe el. Thor s-a lăsat pe spate, capul lui odihnindu-se în palme pe muşchiul moale şi a privit în sus pentru a vedea cei doi sori, cerul turcoaz şi galben luminos, copacii legănându-se în vânt, petalele de flori albe căzând. Sunetul brizei tresălta peste tot, şi a simţit pentru un moment ca și cum el si Gwen erau singurii oameni rămași. El se simţea ca și cum ei au scăpat de grijile lumii, că erau într-un loc sigur, protejat, un loc unde nimeni nu i-ar putea atinge. Se simţea mai relaxat decât a fost vreodată, şi vroia să nu plece niciodată.

El a simțit degete pe ale sale, şi s-a uitat și a văzut mâna lui Gwen. Și-au întrepătruns degete, şi atingerea pielii ei l-a făcut să se simtă chiar mai în largul lui. Totul era bine în lume.

Cum stăteau acolo în tăcere, simțindu-se tot mai relaxați, el s-a gândit că trebuia să plece a doua zi — şi gândul l-a îndurerat. Fusese atât de incitat să meargă în Sută, iar acum gândul de a o părăsi pe Gwen îl supăra. Cu tot ce se întâmplase, cu moartea tatălui ei, cu neînţelegerile lor şi împăcarea, în cele din urmă, el simţea ca se aflau într-un loc bun. El s-a întrebat dacă plecarea lui va strica asta. Şi s-a întrebat cum vor sta lucrurile peste o sută de zile, şi dacă ei îi va mai păsa de el.

"Imi doresc să nu trebuiască să plec mâine," a spus el. A descoperit că era nervos când spunea asta, sperând să nu sune prea disperat.

Dar spre surprinderea lui, ea s-a întors şi s-a uitat la el, cu fața iluminată de un zâmbet.

"Speram că vei spune asta," a spus ea. "Nu am putut să mă gândesc la nimic altceva de când mi-ai spus. Ideea că pleci mă doare într-un fel pe care nu-l pot descrie. Să te văd din nou a fost singurul lucru care m-a consolat. "

Ea i-a strâns mâna, s-a aplecat și l-a sărutat, iar el a sărutat-o înapoi. S-au sărutat mult timp, apoi au sta din nou unul lângă altul.

"Dar mama ta?" întrebă Thor. "Va continua să-ți interzică să mă vezi?"

Ea ridică din umeri.

"De la moartea tatălui meu, e o altă persoană. Nu o mai recunosc. Nu a spus un cuvânt nimănui. Ea doar se uită. Cred ca o parte a ei a murit cu el. Nu mi-o pot imagina străduindu-se să ne oprească. Și dacă o va face, nu-mi mai pasă. Sunt propria mea persoană. Voi găsi o cale. Voi părăsi acest loc dacă trebuie. "

Thor era surprins.

"Tu ai pleca de la curtea regală? Pentru mine? "

Se uită la el și dădu din cap, iar el a putut vedea dragostea în ochii ei. El a putut vedea că era adevărat, și inima lui a crescut cu recunoștință.

"Dar unde am putea merge?", a întrebat el.

"Oriunde", a spus ea. "Atâta timp cât eu sunt cu tine."

Inima lui a crescut la cuvintele ei. Nu putea sa creada că ea a spus asta, pentru că el se gândise exact la același lucru.

"Nu este interesant", a spus ea încet, "modul în care anumite persoane intră în viața ta, la un anumit moment? Tu, care vii în viața mea exact când a murit tatăl meu. Este ciudat. Nu știu ce aș fi făcut dacă nu erai aici. Și când te gândești că aproape te-am pierdut, și pentru o neînțelegere prostească. "

"Și eu mă întreb de multe ori asta," a răspuns Thor. "Ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-aș fi întâlnit pe Argon în acea zi în pădure? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi încercat să vin la Curtea Regelui, să mă alătur Legiunii? Dacă nu te-aș fi întâlnit niciodată? Cu ce ar fi fost diferită viața mea? "

O tăcere lungă, confortabilă s-a așternut între ei.

"Este greu de înțeles că într-o singură zi vei fi atât de departe de aici", a spus ea. "Pe o corabie, pe un ocean, într-un ținut îndepărtat, sub un cer diferit."

Ea s-a ridicat și s-a întors să se uite la el, cu înverșunare în ochi.

"Promiți că vei reveni pentru mine?", a intrebat ea, cu intensitate bruscă. El a putut vedea cât de profund simțea ea lucrurile. Dar nu l-a speriat - și el era la fel.

S-a uitat la ea cu aceeași seriozitate.

"Promit", a răspuns el.

"Jură-mi", a spus ea. "Jură că vei veni înapoi. Că nu mă vei lăsa aici. Că - indiferent ce se va întâmpla - vei reveni după mine. "

Ea și-a întins mâinile, iar Thor le-a luat în ale sale, și s-a uitat în ochii ei cu o seriozitate egală.

"Jur", a răspuns el. "Mă voi întoarce pentru tine. Indiferent ce se va întâmpla. "

Gwen s-a uită mult timp în ochii lui Thor, apoi s-a aplecat și l-a sărutat. A fost un sărut lung, pasional, iar el a întins mâna și i-a cuprins obrajii, trăgând-o aproape. El a încercat să-și întipărească în memorie lui senzația pielii ei, sunetul vocii ei, mirosul părului ei, a încercat să le țină minte, astfel încât, chiar și în o sută de zile, să nu le uite. Dar noile sale puteri s-au ridicat în el, și un al șaselea simț îi șoptea. Îi spuneau, chiar în acest moment, chiar în momentul de cea mai mare bucurie, că ceva întunecat va interveni între ei. Și că jurământul pe care l-a făcut s-ar putea să-l coste viața.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Erec a călărit de la răsăritul primului soare până la momentul în care cel de-al doilea a traversat cerul când drumul de țară s-a lărgit, treptat a devenit mai bun și mai lin, găurile mari mai puțin frecvente. Pietrele sale ascuțite au fost înlocuite cu pietricele fine, apoi și acestea înlocuite de cochilii netede, albe, iar Erec știa că, până la urmă, se apropia de un oraș. A început să vadă oameni pe jos, transportând diverse mărfuri, adapostindu-și capetele de căldura verii cu pălării largi. Drumul a devin tot mai populat, cu oameni circulând în ambele direcții în această zi de vară glorioasă, unii conducând boi sau mergând în căruțe. Judecând după numărul de zile cât a călărit, Erec a presupus că se apropia de Savaria, fortăreața de Miazăzi. Era un oraș renumit pentru femei sale frumoase, vinul tare și caii săi magnifici, un oraș despre care Erec a auzit multe, dar nu a avut niciodată șansa de a-l vizita. Era renumit, de asemenea, pentru turnirul anual, premiul pentru câștigător fiind mireasa pe care și-o alegea. Femeile se adunau din toate colturile Inelului sperând să fie alese, iar cavalerii cu onoare și faimă veneau din toate provinciile, sperând să câștige.

Erec s-a gândit că ar fi un loc bun pentru a începe anul lui de Alegere. El nu se aștepta să-și găsească mireasa aici, atât de repede, dar credea, cel puțin, că-și va menține în formă abilitățile de luptă. Fiind mâna regelui, cel mai bun cavaler din regat, Erec nu avea nicio îndoială că ar putea învinge orice adversar. Nu era orgoliu, doar cunoașterea propriilor abilități în comparație cu ale altora. Trecuseră ani de când fusese învins de cineva. Dacă își putea găsi mireasa era altă poveste.

Erec a urcat un deal și când a ajuns în vârf a văzut , întins în fața lui, un oraș mare, cu castele, parapeti, turle, clopotnițe și un pârâu care curgea în fața lui. Era înconjurat de un zid străvechi, la fel de gros ca doi bărbați unul lângă altul. Savaria. Era un oraș frumos, pitoresc, nu chiar de mărimea Curții Regelui, dar totuși mare. Fusese construit aproape de pământ,

toate clădirile din piatră, cu acoperișuri de ardezie și fum ridicându-se prin coșuri. Erec și-a oprit calul, absorbind priveliștea, a zărit un punct de pază, sus pe unul din turnuri, un băiat îmbrăcat în culorile roșu și verde ale Sudului. Băiatul a sărit în picioare, a dat frenetic din mâini spre Erec și a sunat dintr-o trâmbiță lungă. Era salutul oficial al Gărzii Regelui, și, sub ochii lui Erec, a fost ridicat grilajul culisant de dincolo de podul mobil. A auzit un strigăt emoționat, și doi cai au venit în galop spre el.

Erec și-a dat seama că majoritatea Cavalerilor de Argint rareori călătoreau așa de departe în Sud, și că sosirea unuia va fi salutată ca un eveniment important - mai ales unul care venea chiar de la Curtea Regelui. Și faptul că era Erec - cel mai celebrat dintre toți Cavalerii de Argint, și campionul Regelui - va crea o agitație și mai mare. El putea vedea deja, chiar de aici, entuziasmul în ochii băiatului, mulțimea adunându-se în turnuri, anticipația soldaților galopând să-l întâmpine.

Soldații s-au oprit înaintea lui, caii lor respirând greu, și l-au salutat cu zâmbete din spatele bărbilor roșii prietenoase ale Savarienilor.

"Domnul meu", a strigat unul dintre ei. "E o mare onoare să vă avem aici! N-am avut vizitatori de la Curtea Regelui de ani de zile. "

"Ce te aduce la noi?", a întrebat celălalt. "Oare festivalul?"

"Da, festivalul", a răspuns Erec. "Este Anul Alegerii pentru mine, și mi-e teamă că am fost prea pretențios."

Ambii soldați au râs ca răspuns.

"Asta pot să înțeleg", a spus unul dintre ei. "Nici eu nu am reușit să aleg până a venit anul meu, și, de asemenea, nu am reușit să găsesc o mireasă în Anul meu de Alegere. Așa că mi s-a repartizat o mireasă. Și plâng asta până-n ziua de azi! ", a spus el cu un râs copios. "Nu trece o zi în care ea să nu mă cicălească de moarte, să nu-mi amintească că nu am ales-o eu!"

Erec a râs.

"Anul mea al Alegerii vine sezonul viitor", a spus celălalt soldat. "Sper să găsesc pe cineva până atunci."

"Ei bine, eu tocmai mi-am început călătoria", a spus Erec. "Nu știu dacă-mi voi găsi mireasa aici. Dar aș vrea să văd orașul vostru. Și voi participa la turnir. "

"Foarte bine, Domnul meu," a spus unul dintre ei cu bunăvoință. "Ducele nostru va fi încântat de prezența ta. Ar fi o mare onoare dacă ne-ai permite să te însoțim. Trebuie să înțelegeți că sosirea mâinii Regelui este un eveniment major! Veți fi tratat ca un rege în cetatea noastră! "

Erec a râs.

"Nu sunt de sânge regal", a spus el, cu umilință. "Eu sunt doar un alt cavaler."

"Nu prea, Domnul meu" a spus celălalt. "Am auzit povești despre cuceririle tale pretutindeni."

"Îmi fac doar datoria față de rege. Nimic altceva. Dar odată ce-am terminat de vorbit, aș fi onorat să mă însoțiți. Să mergem la Duce! "

Cei trei s-au întors și au mers la trap pe drum, spre privirile mirate ale mulțimii în creștere, care se aduna de-a lungul drumului pentru a-l privi pe Erec.

Intrând prin poarta masivă de piatra arcuită a Savariei, Erec a fost uimit de mulțimea de oameni care au ieșit să-l vadă. Au mers în centrul orașului, o piata mare de piatră, încadrată de ziduri de piatră vechi, și pe când au intrat, Ducele a ieșit călare să-l salute, flancat de o duzină de oameni. Împreună cu ei se apropiau duzini de femei, îmbrăcate în cele mai bune haine ale lor, stând în picioare înaintea lei Erec, în speranța de a-l impresiona. Fiecare era mai frumoasă decât alta. Lui Erec abia îi venea să creadă. Toată această atenție, doar pentru el. Îl făcea să se simtă mai celebru decât se simțea îndreptățit să fie.

Pe când ducele s-a apropiat, Erec și l-a amintit - îl întâlnise o singură dată, la Curtea Regelui, la un eveniment regal. Era un bărbat înalt și slab, cu o postura perfect dreaptă și o privire galantă. Lângă el, Erec era fericit să vadă, era unul dintre frații lui de arme, un fost membru al Cavalerilor de Argint, un om alături de care Erec a luptat de multe ori; au fost în același an în Legiune, și vederea lui a adus înapoi vechi amintiri. Intraseră împreună în bucluc de prea multe ori. Brandt. Cu ochii lui calzi,

verzi, și barba blondă, Brandt arăta exact ca atunci când Erec îl văzuse ultima dată, cu ani în urmă.

Fața lui Brandt s-a luminat într-un zâmbet și el a sărit jos de pe cal, împreună cu Ducele. Erec a sărit jos din șa, și Brandt s-a grăbit spre el.

"Erec, fiu de târfă!" a strigat Brant cu un râs copios. "N-am crezut că o să te văd la mai mult de un pas de Curtea Regelui!"

Brandt îl îmbrățișă din toată inima.

"Nici eu nu m-am gândit că o să te mai văd, vechi prieten."

"Suntem încântați să te avem aici!", a spus Ducele, îmbrățișându-l pe Erec și curpinzându-i antebratul într-o strângere puternică. "Au trecut mulți ani de când ne-am întâlnit ultima dată. Ești binevenit aici. Să te avem aici e ca și cum l-am avea cu noi pe Regele însuși!

"GĂRZI!" s-a întors Ducele și a strigat peste umăr.

Mai multe gărzi s-au repezit în față.

"Pregătiți sala de ospețe! Vom avea cu toții un ospăț glorios în această seara , în onoarea fratelui nostru Erec! "

"Așa, așa!", a venit un strigăt fericit din mulțime.

"Și ce te aduce aici?" întrebă Brandt. "Te-a trimis Regele în direcția asta?"

"Mă tem că nu. Sunt într-o ... misiune personală de data aceasta. "

Brandt îl examină, încrețindu-și sprâncenele; apoi fața lui se lumină.

"Nu-mi spune," a spus Brandt. "Tâlharule! Ai ajuns la Anul Alegerii! Nu ai ales pe nimeni, nu-i așa? Fiu de târfă! Stiam eu! Știam că nu ai s-o faci! Ai fost întotdeauna mai interesat de săbii decât de femei. Nu am înțeles niciodată ce așteptai. Jumătate din femeile de la Curtea Regelui s-au aruncat la picioarele tale. "

Erec a râs.

"Nici eu nu știu ce am așteptat, prietene. Dar ai dreptate, și iată-mă aici. M-am gândit că aș putea să mă alătur turnirului tău. "

"Oh!" strigară amândoi.

"Vei concura, atunci?", întrebă Ducele. "În acest caz, jocurile noastre sunt deja încheiate! Pentru că, cine te-ar putea învinge în luptă? "

"*Eu* pot să-i dau de furcă! " strigă Brandt. "De fapt, îmi amintesc, te-am bătut pe câmpul Legiunii ultima dată."

Erec a râs.

"M-ai bătut, deci?" întrebă Erec.

"Da, aveam amândoi zece ani. Și nu ai avut nicio șansă! " țipă Brandt.

Erec a râs.

"Nu te-am bătut de atunci - dar deh, de atunci încoace nimeni nu a facut-o, așa că nu mă simt așa de rău. Dar pot avea întotdeauna o a doua șansă acum, nu-i așa? " întrebă Brandt cu un râset.

Brandt și-a pus un braț în jurul lui Erec și s-a întors să-l conducă prin mulțime, pe jos, spre castel. Ducele și oamenii lui și-au potrivit pasul cu ei.

"Dați-vă din drum, golanilor!" a strigat Brandt voios. "Avem un membru adevărat al Cavalerilor de Argint aici!"

Erec a râs. Era bine să își vadă din nou vechiul prieten.

"S-ar putea să fii un luptător mai bun, dar pot încă să beau destul cât să te bag sub masă!" a spus Brandt pe drum.

"Va trebui să lămurim asta", a spus Erec.

"Intrarea ta în concursul nostru va fi într-adevăr o veste importantă", a spus Ducele. "Mai ales pentru toate aceste doamne. Uită-te la ele. Fiecare dintre ele se holbează la tine. La urma urmei, au venit din toate colțurile Inelului pentru a-și găsi un soț, și tu vei fi cel mai eligibil dintre toți! "

"La sărbătoarea din această seară," a adăugat Brandt, "le vei vedea de aproape. Vor fi toate acolo. Vei avea de unde să alegi. Vei numi una în seara asta, sper! Da, asta va face jocurile noastre mult, mult mai interesante! "

Pe măsură ce continuau să treacă prin mulțime, pe lângă zecile de femei, pe lângă ceilalți cavaleri care încercau să-l vadă pe noul lor concurent, Erec era fericit să fie alături de vechiul său prieten, și se simțea foarte binevenit. Așteapta cu nerăbdare festivitățile serii, mai ales după o zi grea de călărit.

De asemenea, se simțea copleșit: nu era sigur că era gata să își aleagă o mireasă în seara asta.

Dar pe când a trecut pe lângă o femeie frumoasă după alta, nu putea decât să simtă că seara asta va fi cea când totul se va schimba.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Godfrey ședea la barul din mica tavernă, dimineața devreme, băuturile deja urcându-i-se la cap. Aceasta era cea mai rea săptămână pe care și-o putea aminti. În primul rând, a fost moartea și înmormântarea tatălui său; apoi a fost ceremonia de încoronare a fratele său Gareth. Avea nevoie de o băutură. La urma urmei, ce modalitate mai bună de a toasta pentru un frate pe care îl ura? Ce modalitate mai bună de a spune la revedere unui tată care l-a urât și l-a dezaprobat toată viața?

Stând acolo, flancat pe fiecare parte de doi dintre colegii săi de băutură - Akorth, un om falnic, voinic, gras și trecut de prima tinerețe, cu o barbă roșie sălbatică, și Fulton, un om subțire, mai în vârstă, cu o voce care era mult prea aspră și cu o față îmbatrânită prematur de băutură - Godfrey se simțea surprins de propriile sentimente de disperare. Întotdeauna a crezut că ziua în care tatăl său va muri va fi o zi de bucurie, ziua în care asupritorul va fi într-un final ridicat de pe umerii lui, ziua în care el ar fi fost într-un final liber să bea, să trăiască cum dorea fără repercusiuni. Într-un fel, era. A simțit un sentiment de ușurare, de eliberare, nemaiavându-l în jur pe tatăl său care să îl dezaprobe. El se simțea mai liber să-și petreacă viața cum dorea, să bea toată ziua, fără teamă de represalii.

Dar, în același timp, spre surprinderea lui, simțea un sentiment neașteptat de remușcare. Trebuie să fi fost ceva adânc în el, ceva ce el reprimase, ceva ce nici el nu realiza, ceva care se aduna în el. Abia putea să creadă, dar trebuia să admită că o parte din el era tristă că tatăl său era mort. O parte din el de fapt dorea ca el să fi fost încă în viață, și își dorea, mai mult decât orice, să fi putut avea aprobarea lui. Ca doar pentru o clipă, tatăl său să-l accepte pentru cine era, în termenii lui. Chiar dacă ei nu se asemănau deloc.

Destul de ciudat, Godfrey nu se simțea nici liber. Se așteptase mereu ca în ziua în care tatăl său murea, el să se simtă liber să bea chiar mai mult, să se încuie în tavernă cu

prietenii săi. Dar acum că acea zi era aici, ciudat, Godfrey nu mai simțea la fel de mult dorința de a bea. Era ceva în el ce nu mai experimentase înainte, o dorință de a merge afară și *a face* ceva. Ceva responsabil, deși nici el nu știa ce. Era ciudat, dar exista o parte din el, care chiar simțea cum era să fie în locul tatălui său.

"Încă un rând!" Strigă Akorth către barman, care se grăbi spre ei cu trei noi halbe de bere, cu spuma revărsându-se peste, și strecură una în mâinile lui Godfrey.

Godfrey o ridică la gură și bău lung și greu, înghițind totul hulpav, simțind-o cum i se urcă repede la cap. Se uită în jur și observă că erau doar ei trei în tavernă, și nu fu surprins, având în vedere că era încă dimineață. Vroia deja ca ziua să se încheie.

Godfrey se uită în jos, și văzu pe pantofii lui pământul de la înmormântarea tatălui său, și simți tristețea reaprinzându-se în el. Nu putea să își scoată din cap imaginea trupul tatălui său fiind coborât în pământ. Îl făcea să se gândească la propria mortalitate, la cum și-a petrecut viața până acum și cum își va petrece restul ei de acum încolo. Mai mult decât orice, îl făcea să realizeze cum și-a risipit viața. Era încă tânăr, doar optsprezece ani, dar o parte din el simțea că era prea târziu, că el era cel care era. Oare era așa? Sau exista încă vreo speranță ca el să își schimbe viața? Să devină fiul pe care tatăl său și-l dorise mereu?

"Crezi că e prea târziu pentru mine?", îl intrebă pe Akorth, întorcându-se spre el, lăsând jos halba. Akorth termină o halbă cu o mână și ridică o halbă plină cu alta. În cele din urmă o lăsă jos și rîgîi tare.

"Ce vrei sa spui?”

"Pentru a deveni un cetățean integru. Un războinic. Sau orice care contează. Dacă aș fi dorit vreodată să. Ceva de genul ăsta. "

"Vrei să spui, să faci ceva responsabil și care să merite cu viața ta?", întrebă el.

"Da."

"Vrei să spui, să devii unul dintre *ei*? " s-a amestecat Fulton.

"Da", a spus Godfrey. "Dacă aș fi vrut să o fac. Crezi că e prea târziu? "

Akorth scoase un râs uriaș, zgâlțâind barul cu el, trântind palma pe masă.

"Toate această afacere chiar te-a afectat, băiete, nu-i așa?" urlă Akorth. "Mă sperie să te aud vorbind așa. De ce ai vrea să fii unul dintre ei? Nu mă pot gândi la nimic mai plictisitor. "

"Tu trăiești o viață bună aici, cu noi", a spus Fulton. "Avem toată viața în fața noastră. De ce să pierzi vremea fiind responsabil atunci când poți să o pierzi bând? "

Fulton a țipat de râs la propria sa glumă, și Akorth i s-a alăturat.

Godfrey s-a întors, s-a uitat în jos la halba lui, și s-a întrebat dacă aveau dreptate. O parte din el a fost de acord cu ei: la urma urmei, asta a fost părerea pe care a susținut-o mereu, felul în care și-a raționalizat mereu existența. Dar el nu putea nega faptul că o nouă parte din el începea să se întrebe dacă mai exista și altceva. Dacă poate el s-a săturat de toate astea.

Și mai ales, ceea ce ardea în el era un sentiment de furie. Și, ciudat, o dorință de răzbunare. Nu doar împotriva tatălui său, ci și împotriva ucigașului tatălui său. Poate era doar o dorință de a înțelege. El vroia - avea nevoie - să știe cine i-a ucis tatăl. Cine l-ar fi vrut pe tatăl său mort? De ce ? Cum au trecut ei de toate gărzile? Cum au putut să nu fie prinși?

Godfrey și-a întors iar și iar în minte toate posibilitățile, toate persoanele care l-ar fi putut vrea pe tatăl său mort. Din anumite motive, el continua să se gândească la fratele său. Gareth. El se tot gândea la acea reuniune, cea de unde a plecat atât de brusc, cu toți frații lui, când tatăl său a numit un succesor. El a auzit că după ce plecase, tatăl său a numit-o pe Gwendolyn. A fost de fapt, probabil, singura alegere înțeleaptă a vieții tatălui său - și probabil, singurul lucru pentru care Godfrey îl respecta. Godfrey îl disprețuia pe Gareth: el era rău, un complotist intrigant. Acesta era cel mai înțelept lucru pe care îl făcuse vreodată tatăl său: să-l înlăture de la domnie. Și totuși acum, uite unde erau. Gareth a fost încoronat.

Ceva trăgea de Godfrey, ceva care nu vroia să dispară, care-l făcea să se întrebe mai mult despre el. Era o privire de ură în ochii lui Gareth, ceva ce el văzuse de când era copil. El nu putea decât să se întrebe dacă Gareth avea ceva de-a face cu uciderea tatălui lor. De fapt, o parte din el se simțea sigură că o făcuse. Nu știa de ce. Și știa că nimeni nu l-ar lua în serios. Nu pe Godfrey, bețivul.

Totuși, o parte din el se simțea obligată să găsească răspunsul. Poate că pentru niciun alt motiv decât să se împace cu tatăl său, să compenseze pentru viața sa pierdută. Dacă nu a putut avea aprobarea tatălui său în viață, poate că ar putea-o câștiga în moarte.

Godfrey stătea acolo, frecându-și capul, încercând să se gândească, încercând să ajungă la o concluzie. Ceva pândea în colțurile întunecate ale conștiinței sale, niște mesaje care-l cicăleau persistent. Era o imagine; poate o amintire. Dar el nu-și putea aminti cu precizie a ce. Știa, totuși, că era importantă.

În timp ce stătea acolo, storcându-și creierul, încercând să ignore râsul celorlalți, brusc, și-a amintit. Ziua anterioară. În pădure. El l-a văzut pe Gareth. Cu Firth. Ei doi, mergând pe jos. Și-a amintit că pe moment i s-a părut ciudat. Și-a amintit că ei nu au avut nici un răspuns pentru unde mergeau, sau unde au fost.

Deodată s-a ridicat, electrificat. S-a întors spre Akorth.

"Îți amintești de zilele trecute, în pădure? Fratele meu, Gareth? "

Akorth și-a încrețit sprâncenele, încercând în mod clar să--și amintească prin aburii beției.

"Îmi amintesc că l-am văzut mergând undeva cu iubițelul ăla al lui!" l-a batjocorit Akorth.

"Mână în mână, bănuiesc!" a intervenit Fulton, apoi a izbucnit în râs.

Godfrey a încercat să se concentreze, neavând chef de glumele lor.

"Dar vă amintiți de unde veneau?"

"Unde?" a întrebat Akorth, nedumerit.

"Tu i-ai întrebat și nu ți-au spus", a spus Fulton.

O idee se cristaliza în creierul lui Godfrey.

"Ciudat, nu-i așa? Ei doi mergând pe acolo, în mijlocul pustietății? Îți amintești ce purta? O mantie și o glugă într-o zi fierbinte de vară? Mergând atât de repede, ca și cum el se îndrepta undeva? Sau venea de undeva? "

Godfrey se convingea pe sine în timp ce vorbea.

Akorth se uită la el, nedumerit.

"Ce încerci să pui cap la cap?" a întrebat el. "Pentru că dacă îmi ceri să-mi dau eu seama, ai venit la omul greșit, prietene. Vreau să-ți spun doar că, dacă vrei să ajungi ajungi la fundul a ceva, mai bea o bere! " a strigat el și a râs în hohote.

Dar Godfrey era serios. El era concentrat. De data aceasta, el nu va fi distras.

"Cred că se ducea undeva," a adaugat Godfrey, gândind cu voce tare. "Cred că amândoi mergeau undeva. Și cred că a fost cu intenții rele. "

S-a întors și s-a uitat la cei doi prieteni ai săi.

"Si cred ca are ceva de-a face cu moartea tatălui meu."

Akorth și Fulton s-au oprit în cele din urmă și s-au uitat la el, zâmbetele dispărând de fețele lor.

"Ăsta e un salt serios," a spus Akorth.

"Îl acuzi pe fratele tău și pe iubitul lui de uciderea Regelui?" întrebă Fulton.

Barmanul s-a oprit din treabă și l-a privit și el.

Godfrey stătea acolo, gândind lucrurile, mintea lui învârtindu-se în cercuri, simțindu-se electrificat, simțind o senzație de scop, de misiune. Era un sentiment cu care nu era obișnuit.

"Aceasta este exact ceea ce vreau să spun", a răspuns în cele din urmă.

"Astea-s vorbe periculoase", a avertizat barmanul. "Fratele tău este rege acum. Cineva te aude spunând asta și vei fi aruncat în temniță. "

" *Tatăl* meu este Rege, " l-a corectat Godfrey, cu oțel în glas, simțindu-se plin de o nouă putere. "Fratele meu Gareth a avut doar o coroană pusă pe cap. El nu este un Rege. El este un prinț, la fel ca mine. Și e unul ratat. "

Barmanul clătină încet din cap și se uită în altă direcție.

"Încotro se duceau? Ce este acolo, în pădure? " Godfrey l-a întrebat pe Akorth cu o urgență bruscă, apucându-l de încheietura mâinii.

"Calmează-te, dragul meu, nu este nevoie să te enervezi - "

"Am spus, ce este acolo?" a cerut Godfrey, strigând.

Akorth s-a uitat la el cu o privire pe care nu o mai văzuse până acum. Una de șoc. Și poate, chiar, de respect.

"Ce te-a apucat? Nu am răspunsuri pentru tine. Nu am nicio idee. "

"Stai puțin, *există* ceva acolo ", a spus Fulton.

Godfrey s-a întors și s-a uitat la el.

"Nu exact acolo. Dar în apropiere. Padurea Neagră. La câteva mile distanță. Există zvonuri despre caoliba unei vrăjitoare. "

"Coliba unei vrăjitoare?" a repetat Godfrey, încet. Gândul l-a lovit ca o suliță.

"Da. Așa spun zvonurile. Crezi că acolo se duceau? "

Godfrey s-a împiedicat coborând de pe scaunul de bar, răstunându-l, și s-a grăbit prin cameră. Cei doi prieteni au sărit de la locurile lor, grăbindu-se după el.

"Unde te duci?" a strigat Akorth. "Ți-ai pierdut mințile?"

Godfrey a tras de ușă și a deschis-o, lumina dură a dimineții lovindu-i fața, făcându-l sa se simtă viu pentru prima dată în nici el nu știa cât timp. S-a oprit și s-a întors și s-a uitat pentru ultima dată în interiorul berăriei.

"Am de gând să-l găsesc pe ucigașul tatălui meu."

CAPITOLUL PAISPREZECE

Steffen s-a ghemuit sub biciul stăpânului său, aplecându-se și pregătindu-se pentru biciul care l-a lovit din nou pe spate. Și-a acoperit partea din spate a capului cu mâinile, încercând să se apere pe cât posibil de lovitură.

"Ți-am cerul să golești oala de noapte când e plină! Acum uita-te ce mizerie ai facut! " a țipat stăpânul lui.

Steffen ura să se țipe la el. Născut deformat, cu spatele răsucit într-o cocoașă permanentă, arătând bătrân înainte de vreme, toți țipaseră la el de când era copil. El nu s-a potrivit niciodată cu frații lui, cu prietenii lui, sau cu oricine. Părinții lui au încercat să pretindă că nu există, iar când a fost suficient de mare, au găsit un motiv să-l dea afară din casă. Ei se rușinau de el.

De atunci, a fost o viață grea, singuratică pentru Steffen, lăsat să se descurce de unul singur. După ani de muncit ce putea găsi, de cerșit pe străzi atunci când nu avea încotro, el a găsit în sfârșit un loc de muncă în măruntaiele castelului regelui, trudind cu ceilalți servitori în sala cu oalele de noapte. Sarcina lui, de ani de zile, a fost să aștepte până când oala imensă, de fier se umplea cu dejecțiile de la etajele de mai sus, apoi să o care afară când era plină ochi, cu ajutorul unui alt servitor. Ei o scoteau pe ușa din spate a castelului, peste câmpuri, la marginea râului, și o aruncau în el.

Era o muncă pe care de-a lungul anilor a învățat să o facă bine, și, pentru că postura lui fusese distrusă înainte de a fi sosit, căratul vasului nu-l mai putea afecta. Desigur, duhoarea deșeurilor era de nesuportat, deși, în timp, el a învățat să o blocheze. El și-a învățat mintea să meargă în alte locuri, să se refugieze în fantezie, să-și imagineze lumi alternative vii și să se convingă că era oriunde în altă parte decât aici. Darul lui Steffen în viață era o imaginație bogată, și nu era nevoie de mult ca să-l trimită pe un alt tărâm. Celălalt mare dar al său era simțul observației. Toată lumea îl subestima, dar el auzea și vedea

totul, și le prelua ca un burete. El era mult mai sensibil si receptiv decât își dădeau seama oamenii.

Acesta era motivul pentru care, în ziua anterioară, în momentul în care pumnalul a venit rostogolindu-se pe toboganul de piatră, în oala de noapte, Steffen a fost singurul care l-a observat. A auzit cea mai mică diferență în sunetul pleosc, ceva aterizând in apă care nu suna a om, ci a metal. El a auzit un pic de zăngănit, când s-a așeza pe fundul vasului - și și-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă. Ceva era diferit. Cineva a scăpat ceva pe tobogan, ceva ce nu trebuia. Fie că a fost un accident, sau, mai probabil, a fost intenționat.

Steffen a așteptat un moment în care ceilalți nu se uitau si s-a apropiat pe furiș de oală, s-a ținut de nas, și-a suflecat o mânecă și a băgat mâna până la umăr. El a pipăit în jur până când l-a găsit. Avusese dreptate: era ceva acolo. Era lung și metalic, și el l-a apucat și a l-a tras afară. A putut simți, înainte de a-l scoate la suprafață, că era un pumnal. L-a extras repede, s-a uitat la el, s-a asigurat că nimeni nu se uită si l-a înfășurat într-o cârpă și l-a ascuns în spatele unei cărămizi care se mișca.

Acum că lucrurile s-au potolit, s-a uitat în jur, s-a asigurat din nou că nimeni nu se uita, iar când s-a simțit sigur că totul e în ordine, s-a grăbit la cărămidă, a slăbit-o, a desfăcut arma și a studiat-o. Era un pumnal ca niciun altul pe care-l văzuse vreodată, cu siguranță nu unul pentru clasele de jos. Era un lucru aristocratic, o operă de artă. Foarte valoros și costisitor.

În timp ce l-a ridicat în lumina torțelor, întorcându-l pe toate părțile, a observat pete pe el, pete care nu vor ieși. El și-a dat seama, cu un șoc, că erau pete de sânge. El și-a amintit din nou când a căzut jos lama și și-a dat seama că a căzut în aceeași noapte în care a avut loc asasinarea regelui. Mâinile lui au tremurat când și-a dat seama că s-ar putea să țină în mâini arma crimei.

"Cât de prost esti?" țipă stăpânul lui, biciuindu-l din nou.

Steffen s-a aplecat peste și a înfășurat rapid lama, păstrându-și spatele la șeful său, sperând și rugându-se să nu o fi văzut-o. A lăsat oala de noapte nesupravegheată în timp ce a examinat

lama, și a dat pe afară. Nu se așteptase ca stăpânul său să fie atât de aproape.

Steffen a încasat bătaia, așa cum făcea în fiecare zi, chiar dacă făcea o treabă bună sau nu. Își inclestă maxilarul, sperând că se va încheia repede.

"Dacă vasul se va revărsa din nou, te voi da afară de aici! Nu, mai rău - te voi pune pune în lanțuri și te voi arunca în temniță. Prost cocoșat și diform! Nu știu de ce mi-am făcut de treabă cu tine! "

Stăpânul său, un om gras, ciupit de vărsat, cu un ochi leneș, s-a întins și l-a bătut din nou și din nou. De obicei, loviturile se terminau; dar în seara asta el părea să fie într-o stare de spirit deosebit de beligerantă și loviturile doar continuau să se înrăutățească. Păreau să nu se mai termine.

În cele din urmă, ceva în interiorul lui Steffen se rupse. Nu mai putea suporta.

Fără să se gândească, Steffen a reacționat: a prins mânerul pumnalului, s-a răsucit și l-a înfipt în coastele stăpânului său.

Stăpânul său dădu drumul unei suflări îngrozite cu ochii ieșindu-i din cap. Stătea acolo, înghețat, privind în jos cu mirare.

În cele din urmă, loviturile se opriseră.

Acum Steffen era furios. Toate furia pe care o simțise de-a lungul anilor și o reprimase se revărsa.

Steffen se strâmbă, își prinse stăpânul de gât, și îl strânse cu o mână. Cu cealaltă, a împins lama adânc și a tras-o lent în sus, tăind prin stern, până la inimă. Sânge cald curse peste mână și încheietura mâinii.

Steffen era șocat de ceea ce a avut curajul să facă - și se desfăta cu fiecare moment. De ani de zile fusese abuzat de acest om, această creatură oribilă, care l-a bătut ca pe o jucărie. Acum, în cele din urmă, era răzbunat. După toți acei ani, după toate abuzurile.

"Asta este ceea ce primești pentru că m-ai bătut", a spus Steffen. "Crezi că ești singurul cu putere aici? Cum îți place acum? "

Stăpânul lui șuieră și icni, și în cele din urmă se prăbuși într-o grămadă pe podea.

Mort.

Steffen se uită la el, culcat acolo, doar ei doi aici jos târziu în noapte, pumnalul ieșind din inima lui. Steffen se uită în ambele direcții, mulțumit să vadă camera goală, apoi extrase pumnalul și îl înfășură înapoi în cârpa lui, și îl ascunse la locul lui, în spatele cărămizii. Era ceva cu lama, un fel de energie rea, care l-a forțat să-l folosească.

Cum stătea Steffen acolo, uitându-se la cadavrul stăpânului său, a fost brusc copleșit de panică. Ce făcuse? Nu făcuse niciodată așa ceva în viața lui. Nu știa ce îl copleșise.

Se aplecă, luă cadavrul stăpânului său, îl ridică pe umăr, apoi se aplecă și îl aruncă în oala de noapte. Corpul a aterizat cu un pleosc, apa murdară revărsându-se peste margini. Din fericire oala era adâncă; cadavrul se scufundă sub margine.

În schimbul următor, Steffen va căra oala împreună cu prietenul său, un om atât de deprimat și de beat încât nu ar fi avut nici o idee ce a fost în oală, un om care mereu se întorcea dinspre ea, ținându-și nasul de duhoare. El nici măcar nu-și va da seama că oala a fost mai grea decât de obicei pe măsură ce ei doi o duceau la râu să o golească. El nici nu ar observa noaptea obiectul, corpul plutind departe, dus de curent.

În jos, speră Steffen, spre iad.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Gareth se așeză pe tronul tatălui său, în marea cameră de consiliu, în mijlocul primei sale reuniuni a Consiliului, și în interior, se cutremură. Înaintea lui, în impozanta sală, așezați în jurul mesei semi-circulare, erau o duzină dintre consilieri tatălui său, toți veterani experimentați, toți cu ochii la el, privind cu gravitate și îndoială. Gareth era băgat până peste cap. Realitatea lucrurilor începea să-i devină clară. Acesta fusese tronul tatălui său. Camera tatălui său. Afacerile tatălui său. Și, mai presus de toate, oamenii tatălui său. Fiecare dintre ei loial tatălui său. Gareth se întrebă în secret dacă îl suspectau toți de a-l fi ucis. Își spuse că era doar paranoic. Dar se simțea din ce în ce mai inconfortabil, privind înapoi la ei.

De asemenea, pentru prima dată, Gareth a simțit greutatea reală a domniei. Toate sarcinile, toate deciziile, toate responsabilitățile erau pe capul lui. Se simțea teribil de nepregătit. Să fie rege era ceea ce a visat mereu. Dar conducerea regatului zi cu zi, la nivel practic, era ceva ce nu visase.

De ore întregi Consiliul îi prezenta diverse probleme, iar el nu avea nicio idee despre cum să decidă în fiecare. El nu se putea abține să se simtă ca și cum fiecare chestiune nouă era ridicată în secret ca o mustrare pentru el, ca o modalitate de a-l călca pe nervi, pentru a sublinia lipsa lui de cunoștințe. Și-a dat seama prea repede că nu avea pătrunderea sau judecata tatălui său, sau experiența de a conduce acest regat. Nu era calificat să ia aceste decizii. Și știa, chiar când o făcea, că toate deciziile sale erau cele rele.

Mai presus de toate, îi era greu să se concentreze, știind că era încă în desfășurare anchetarea uciderii tatălui său. Nu se putea abține să se întrebe dacă, sau când, ar putea duce înapoi la el - sau la Firth, care era același lucru. Nu putea să stea comod pe tron până când nu știa că îl deține în siguranță. S-a pregătit să pună în mișcare un plan pentru a înscena că

altcineva a făcut-o. Era riscant. Dar apoi, din nou, așa a fost și uciderea tatălui său.

"Domnul meu", spuse un alt membru al consiliului, fiecare cu o privire mai gravă decât a celuilalt. Era Owen, trezorierul tatălui său, și se uita în jos la masă în timp ce vorbea, mijind ochii la un sul lung. Cu cât îl derula mai mult, cu atât mai mare părea pentru că se face.

"Mă tem că trezoreria noastră este aproape de faliment. Situația este gravă. L-am avertizat pe tatăl tău de acest lucru, dar el nu a luat măsuri. Nu a vrut să impună o nouă taxă poporului sau Seniorilor. Sincer, el nu a avut un plan. Presupun că a crezut că într-un fel lucrurile se vor aranja. Dar nu s-a întâmplat așa. Armata trebuie să fie hrănită. Armele trebuie să fie reparate. Fierarii trebuie să fie plătiți. Caii trebuie să fie îngrijiți și hrăniți. Și totuși trezoreria noastră e aproape goală. Ce propui să facem, domnul meu? "

Gareth a stat acolo, mintea lui umbând aiurea, întrebându-se ce să facă. El nu avea absolut nicio idee.

"Ce ai propune *tu* ? " îl întrebă Gareth.

Owen își drese glasul, arătând amețit. Se părea că era prima dată când un rege îi cerea lui părerea.

"Ei bine ... domnul eu ... eu ... um ... am propus tatălui tău să punem un impozit poporului. Dar el a crezut că este o idee proastă. "

"Aceasta *este* o idee proastă ", spuse Earnan." Oamenii se vor revolta odată cu orice noi taxe. Și fără puterea poporului, nu ai nimic. "

Gareth se întoarse și se uită la băiatul adolescent așezat la dreapta lui, nu departe de el. Berel, un prieten de-al său, cu care crescuse, cineva de vârsta lui; era un aristocrat fără nicio pregătire militară, dar care era la fel de ambițios și cinic ca și el. Gareth a adus un mic grup din proprii lui consilieri, prietenii săi, pentru a ajuta la echilibrarea puterii, și a avea niște consilieri de vârsta lui. O nouă generație. Nu a mers prea bine când au sosit cu Gareth, deranjând vechea gardă.

"Și tu ce crezi, Berel?", întrebă el.

Berel se aplecă în față, arcuind o sprânceană, și, fără pauză, declară, cu vocea lui profundă, încrezătoare: "Taxează-i. Taxează-i triplu. Fă-i pe oameni să simt jugul noii puteri. Fă-i să se teamă de tine. Aceasta este singura modalitate de a conduce. "

"Și de unde știi tu ce înseamnă să conduci?" îl întrebă Aberthol pe Berel.

"Scuzați-mă domnul meu, dar cine este această persoană?" întrebă Brom, la fel de indignat. "Suntem Consiliului Regelui. Și nu am aprobat noi consilieri. "

"Consiliul este al meu și pot face cu el ce doresc", replică Gareth. "Acesta este unul dintre noii mei consilieri. Berel. Și îmi place ideea lui. Vom impozita oamenii triplu. Ne vom umple cuferele, și chiar mai mult, vom face oamenii să sufere sub povara asta. Atunci ei vor înțelege că eu sunt regele. Și că trebuie să se teamă de mine - chiar mai mult decât de tatăl meu. "

Aberthol clătină din cap.

"Domnul meu, vă sfătuiesc împotriva unui astfel de răspuns aspru. Totul cu moderație. O astfel de mișcare este pripită. Vă veți înstrăina supușii. "

"*Supușii mei* , "scuipă Gareth. "Exact asta sunt. Și voi face cu ei ce doresc. Această chestiune este încheiată. Ce alte probleme mai sunt de dezbătut? "

Membrii consiliului s-au întors unii spre alții și au schimbat priviri îngrijorate.

Dintr-o data, Brom se ridică.

"Domnul meu, cu tot respectul, eu nu pot fi într-un consiliu care nu ține seama de sfatul nostru. M-am așezat în acest consiliu ani de zile pentru tatăl tău, și sunt aici pentru a vă servi din respect pentru el. Dar nu sunteți Regele meu. El a fost. Și nu voi servi în niciun consiliu care nu aduce un omagiu și nu-și respectă membrii consiliului original. Ați adus acești străini tineri care nu știu nimic despre guvernarea unui regat. Nu voi fi parte a acestei mascarade. Demisionez din acest consiliu. "

Brom împinse în spate scaunul, se ridică și mărșălui din cameră, deschizând brutal ușa și trântind-o în spatele lui. Ecoul sunetului sec reverberă în cameră, din nou și din nou.

În interior, inima lui Gareth bubuia. Simțea că pachetul de cărți se năruia în jurul lui. Mersese prea departe?

"Nu contează", a spus Gareth. "Nu avem nevoie de el. Îmi voi aduce consilierii personali pe probleme militare. "

"Nu avem nevoie de el, Domnul meu?" repetă Aberthol. "El este cel mai mare general al nostru, și a fost cel mai bun consilier al tatălui tău."

"Consilieri tatălui meu nu sunt consilierii *mei* , " amenință Gareth. "Este o nouă eră. Mai este cineva aici, nemulțumit de acest aranjament? Dacă da, poate pleca acum. "

Inima lui Gareth bubuia cum stătea acolo așteaptându-i pe ceilalți să iasă, de asemenea.

Spre surprinderea lui, nici unul nu o făcu. Toți erau înghețați, în stare de șoc. El simțea că trebuie să își afirme autoritatea, să ia regatul în stăpânire.

Transpirând acum, Gareth vroia doar ca această întâlnire, care se întindea deja de ore întregi, să se termine.

"Alte vești, sau putem termina?" întrebă el, categoric.

"Domnul meu, există o altă problemă importantă", a spus Bradaigh. "Veștile despre moartea tatălui tău sau răspândit în toate colțurile Inelului, și au ajuns la clanul McCloud. Spionii noștri ne informează că aceștia se întâlnesc cu un contingent de Sălbatici. Zvonul este că intenționează să atace, fie singuri, fie împreună cu Imperiul. Ar putea să le permită să vină prin Trecerea de Răsărit a Canionului. Sugerez să ne mobilizăm forțele, și să dublăm patrulele noastre din Ținuturile Înalte. "

Gareth a stat acolo, înțepenit în loc, nefiind sigur ce să facă. El nu a avea nicio calificare când era vorba de probleme militare, iar gândul invadaziei clanului McCloud îl îngrozea.

"Cei din clanul McCloud nu vor lăsa Imperiul să străpungă Canionul", a spus el. "Asta i-ar periclita și pe ei. Ar putea ataca, însă, chiar și cu sora mea ca noua lor Prințesă. Poate că nu trebuie să așteptăm. Poate că ar trebui să atacăm primii. "

"Să atacăm neprovocați?" întrebă Kelvin. "Și să provocăm un război total?"

Gareth s-a gândit la posibilități, odihnindu-și mâna pe bărbie, întrebându-se când se vor termina toate aceastea . Vroia să fie afara; nu a vroia să se mai gândească la aceste afaceri. Și vroia să-și scoată din minte cea mai mare grijă - ancheta uciderii tatălui său.

"Mă voi gândi la ce e de făcut", a spus Gareth scurt. "În același timp, trebuie să ridic o chestiune mult mai presantă, cu privire la asasinarea tatălui meu. A fost adus în atenția mea că asasinul a fost găsit. "

"Ce !?"

"Cum Domnul meu?"

"Cine? Cum ?! "

Membrii consiliului strigau toți o dată, unii dintre ei ridicându-se în picioare, șocați și jigniți.

Gareth zâmbi în sinea lui, realizând că îi avea exact unde își dorise. Se întoarse și dădu din cap spre Firth, care, în picioare la marginea camerei, a mers în partea opusă, ținând ceva mic in palma. Firth a făcut un spectacol din a se întinde și a i-l preda lui Gareth, și pe când o făcea, Gareth se ridică astfel încât ceilalți să poată vedea. Se aplecă în față pe tronul lui și arătă un flacon mic.

"Rădăcină de Iarba călifarului. Aceeași rădăcină folosită în prima încercare de a-l otrăvi pe tatăl meu la sărbătoarea din acea noapte. După cum puteți vedea, acest flacon este aproape gol. Acest flacon a fost găsit în camera criminalului, în aceași noapte. "

"Dar cine este criminalul, Domnul meu?" strigă Aberthol.

"Mă doare să spun," Gareth pronunță încet, făcând tot posibilul să simuleze tristețe, "că este fratele meu mai mare. Fiul întâi născut al Domnului meu. Kendrick. "

"Ce!"

"Un ultraj!"

"Nu se poate!" au strigat din nou.

"Oh, mi-e teamă că se poate" răspunse Gareth. "Am adunat destule dovezi. În timp ce vorbim, am trimis oameni să-l aresteze. El va fi închis și judecat pentru moartea tatălui meu. "

Consiliul izbucni într-un murmur ofensat.

"Dar Kendrick a fost cel mai iubit de tatăl tău!" strigă Duwayne. "Și cei mai fidel dintre toți."

"Trebuie să fie o greșeală," strigă Bradaigh.

"Și propria noastră comisie încă investighează problema!" strigă Kelvin.

"Puteți opri ancheta," răspunse Gareth. "S-a decis."

"Are sens", a declarat Firth, pășind înainte. "Are un motiv. Kendrick a fost întâiul născut. S-a trecut peste el. Trebuie să fi avut o vendetta, și trebuie să fi dorit tronul pentru el însuși. "

Consilierii se întoarseră și schimbară priviri îngrijorate, sceptice.

"Te înșeli", a spus Aberthol. "Kendrick nu este ambițios. Este un războinic loial. "

Consilierii dezbăteau unii cu alții, și Gareth îi privea, zâmbind în sinea lui. Acest lucru era exact ceea ce își dorise: să planteze îndoiala în mintea lor. Își atinsese scopul. Găsise un țap ispășitor, plantase probe, și își oferise justificarea să-l întemnițeze. Nu-i va oferi un proces. Va lăsa regatul să știe că problema a fost soluționată, rapid și ușor. Și în același timp va mai elimina încă o amenințare la adresa coroanei.

Gareth se lăsă pe spate, mulțumit de el însuși, privind și bucurându-se de haosul care se răspândea sub ochii lui . Începea să realizeze că i se potrivea, la urma urmei, să fie rege.

I se potrivea foarte bine.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Thor mărșăluia în mijlocul enormului contingent de membri ai Legiunii, cu Krohn pe urmele lui, Reece, O'Connor, Elden și gemenii de partea lui, toți mergând pe un drum lat de pământ care nu părea să se mai termine. Ei mărșăluiau de ore întregi, îndreptându-se către îndepărtatul Canion, pregătindu-se pentru prima etapă a călătoriei spre Marea Tartuvian. Thor s-a întors înapoi la timp de la noapte lui cu Gwen, s-a trezit în zorii zilei și a ajuns la ivirea dimineții la cazarmă; s-a alăturat celorlalți pe când se trezeau, și-a pregătit toate lucrurile, și-a apucat sacul, prașția, armele și a plecat împreună cu ceilalți exact la timp.

Lui Thor abia-i venea să creadă că începea această călătorie, cu toți acești baieti, în drum spre ceea ce știa că vor fi cele mai dificile o sută de zile din viața lui - pe cale de a lăsa copilăria în urmă și de a deveni bărbat. Inima lui bubuia cu anticipație. Simțea emoția în aer, și, de asemenea, tensiunea. Unii baieți mergeau cu pași aproape săltați, dar alții erau tăcuți și aveau expresii speriate. Când a ajuns Thor, a auzit rapoarte că doi dintre membri Legiunii au fugit în timpul nopții, se pare prea speriați să se angajeze în Sută. Era bucuros că niciunul dintre noii săi prieteni nu a plecat.

Poate că și Thor ar fi fost inundat de anxietate, dar, din fericire, era de asemenea preocupat, mintea lui înotând printre alte lucruri. Gwendolyn. Noapte sa cu ea zăbovea peste el ca un nor; nu putea scăpa de imaginea feței ei, sunetul vocii ei, energia ei. Era ca și cum ea ar fi fost cu el acum. Fusese o zi magică și o noapte magică, cele mai bune din întreaga sa viață. Inima lui creștea când se gândea la ea; să știe că ea există îl făcea să se simtă ca și cum totul ar fi în regulă în lume, indiferent de ceea ce se întâmpla în timpul Sutei. Atâta timp cât o avea pe ea, el avea motive să supraviețuiască, și un motiv pentru a reveni. Asta îl va susține.

Ei l-au jelit împreună pe tatăl ei, și faptul că a avut-o de partea lui îi adusese un sentiment de pace și consolare pe care

nu l-a avut înainte; să fie capabil să-l împărtășească cu ea a făcut într-un fel totul mai suportabil. De asemenea, i-a făcut să fie mai apropiați. El a închis ochii și a văzut încă o dată lacul, apele sale albe și albastre, acea insulă, așa de retrasă din lume; era locul cel mai magic unde fusese vreodată. Și-a amintit cum s-au uitat în sus la stele, toată noaptea, cu ea în brațele lui. Ea a dormit așa, în brațele lui, toată noaptea. Niciunul dintre ei nu și-a dat jos hainele, dar s-au sărutat toată noaptea, și în cele din urmă ea s-a ghemuit și și-a pus capul pe pieptul lui. A fost prima dată când o fată a dormit în brațele lui. În unele momente din timpul nopții ea a plâns, și el știa că ea se gândea la tatăl ei.

Thor s-a trezit la prima geană a zorilor, o lumină roșie frumoasă acoperind orizontul cu primul soare care răsărea, și totul părea bun în lume. El se trezise cu Gwen încă în brațe, greutatea ei pe pieptul lui, căldura ei, liniștea completă, perfectă, a dimineții de vară; bătea o briză ușoară, copacii se legănau deasupra lui, și toate păreau perfecte în lume. A fost pentru prima dată când s-a trezit simțind un adevarat sentiment de confort, de apartenență, de iubire. Pentru prima dată, el s-a simțit *dorit* de cineva, și asta însemna mai mult pentru el decât putea spune.

S-au despărțit triști dimineața devreme, Thor trebuind să se grăbească înapoi la Legiune înainte ca ei să plece. Ea a plâns în tăcere, lacrimile curgându-i pe obraji, și s-a aplecat și l-a îmbrățișat - și nu a vrut să-i dea drumul pentru o lungă perioadă de timp.

"Jură-mi din nou," a șoptit ea, "că te vei întoarce."

"Îți jur", spusese el.

Își putea aminti încă privirea din ochii ei înlăcrimați, când s-a uitat înapoi la el în lumina dimineții, plină de atâta speranță și de atât dor. Acea privire îl susținea acum. Chiar și acum el vedea acei ochii pe când mergea pe acest drum cu toți frații lui din Legiune.

"Eu nu aștept cu nerăbdare să trecem din nou Canionul," a venit un glas.

Thor a ieșit din amintire, s-a uitat și l-a văzut pe Elden, la distanță de câțiva pași, cu anxietate pe față. În depărtare era

conturul podului. Trecerea de Răsărit a Canionului. Sute de soldați erau aliniați de-a lungul acesteia.

"Nici eu", a adăugat O'Connor.

"Va fi diferit de data asta", a spus Reece. "Mergem ca un grup. Suntem în Sălbăticie doar un timp scurt, iar apoi suntem la corăbii. Este o rută directă către corăbii. Noi nu ne aventurăm adânc în teritoriul lor înainte de a ajunge la ocean. "

"Totuși, suntem dincolo de Canion, și orice se poate întâmpla", a spus Conval.

Grupul tăcu, și Thor asculta sunetul sutelor de cizme zdrobind pietre, al lui Krohn gâfâind lângă el, al cailor duși de căpăstru alături de o parte dintre războinici, al copitelor; putea mirosi caii de aici, și sudoarea oamenilor temători. Lui Thor nu îi era frică. Era incitat. Nervos, poate. Și copleșit de dor după Gwendolyn.

"Gândește-te, când ne vom întoarce, anotimpul viitor, vom fi cu toții alți oameni", a spus O'Connor. "Niciunul dintre noi nu va mai fi același."

"*Dacă* ne întoarcem ", l-a corectat Reece.

Thor s-a uitat cu atenție la toți băieții și bărbații din jurul lui si s-a gandit la asta. Nimic nu va mai fi la fel. El simțea lumea în continuă schimbare în jurul lui, în fiecare minut din fiecare zi; era atât de greu să păstreze ceva. Vroia să înghețe toate acestea, dar chiar și așa, știa că nu se putea.

*

Au ajuns în cele din urmă la baza Trecerii de Răsărit a Canionului și grupul se opri înainte să pășească pe pod. Thor a putut vedea privirile de uimire și teamă în ochii colegilor săi, membri ai Legiunii. Și-a amintit când a văzut prima dată acest pod și a înțeles cum se simțeau. Chiar și acum, uitându-se la el pentru a doua oară, îi inspira același sentiment de uimire și teamă și mirare: podul se întindea parcă la nesfârșit, dispărând din vedere, și râpa era fără fund. Deși pe pod erau aliniați sute de soldați ai regelui, se simțea ca și cum primul pas pe pod era un pas fără întoarcere.

Toți au intrat pe pod, mărșăluind în tăcere înainte și în acel moment Thor a simțit cum miza se ridică. Nu mai era doar un alt

exercițiu; acum părăseau protecția efectivă a Inelului. Acum, ei vor fi războinici adevărați, acolo, în Sălbăticie, unde cineva i-ar putea ucide în orice moment. Acum era pe viață și pe moarte.

Toți au venit un pic mai aproape unul de altul înu marș și Thor îi putea vedea pe ceilalți cum se tensionează, încordând mâinile pe săbii, toată lumea mai agitată. Vântul urla și îi biciuia din toate direcțiile, și mai mulți dintre ei s-au uitat peste margine, apoi s-au tras repede înapoi. În ciuda voinței sale, Thor s-a uitat, de asemenea, și imediat și-a dorit să nu o fi făcut: el a văzut o cădere în neant, care se încheia în ceață. A înghițit greu, și s-a întrebat pentru a milioana oară despre puterea acestui loc. Krohn a scheunat, și a venit aproape de Thor, frecându-i-se de glezne.

Ei au mărșăluit într-una, iar distanța peste Canion a părut că durează pentru totdeauna.

Thor auzit un țipăt îndepărtat, și s-a uitat în sus să o vadă pe Estopheles, sus, zburând în cercuri. Ea a venit în jos în picaj, tot mai jos, țintind direct spre Thor. Thor și-a coborât mâneca de pânză și a ridicat un braț, în speranța că va ateriza pe el. Dar, în loc de asta ea s-a repezit direct la el și când a ajuns aproape, el a putut vedea că ducea ceva în gheare. Arăta ca un pergament. În timp ce se apropia, a deschis ghearele ei și l-a lăsat să cadă; a zburat prin aer, aterizând lângă picioarele lui Thor. Ea țipă, flutură aripile, și zbură din nou.

Krohn a fugit la el, l-a luat în gură și i l-a adus lui Thor. Thor s-a aplecat, curios, și a luat bucata de pergament.

"Ce este asta?" întrebă Reece.

"Un mesaj, poate?" a remarcat O'Connor.

Thor l-a ținut aproape și l-a deschis, desfășurându-l încet, simțind că trebuie să îl protejeze. În mod evident, era un mesaj doar pentru el. Înainte chiar de a terminat derularea acesteia, a zărit scrisul și a știut de la cine era. El l-a ținut chiar mai aproape, păzindu-l cu gelozie. Era de la Gwen.

A citit din mers, cu mâinile tremurânde:

Multe zile vor trece până când ne vom revedea. Este posibil să nu ne mai vedem deloc. Nici nu pot începe să-ți spun cum mă

face asta să mă simt. Nu mă pot opri din a mă gândi la tine. Sunt cu tine, în călătoriile tale, oriunde ai merge. Să știi că ai inima mea în mâinile tale. Nu te juca cu ea. Gandește-te la mine. Și întoarce-te la mine.

A ta cu dragoste,

Gwendolyn.

"Ce este asta?" întrebă Elden.

"Ce mesaj ai acolo?" a presat Conval.

Dar Thor a rulat pergamentul și l-a pus în buzunar, nesigur că vroia ca ceilalți să știe.

"Este de la sora mea?" a întrebat Reece încet.

Thor a așteptat până ceilalti nu se uitau, apoi a dat din cap.

Reece dădu din cap, apoi se întoarse la drum.

"Ea s-a îndrăgostit de tine, prietene. Sper că o tratezi bine. Ea este delicată. Și o iubesc foarte mult. "

Inima lui Thor bătea mai repede pe când recitea mesajul ei în minte. Era ciudat, pentru că nu se prea gândise la altceva, și să primească un mesaj real de la ea, căzut în jos din cer, i-a făcut gândurile să pară că se manifestă în realitate. El o iubea mai mult decât ar fi putut spune, și într-un fel, număra deja zilele până la întoarcerea sa. Pentru prima dată într-o perioadă lungă de timp, a simțit că avea ceva puternic pe care să se sprijine.

Thor nu știa cât de mult timp a trecut până când au pășit în cele din urmă jos de pe pod, pe pământul de pe partea cealaltă a Canionului. Dar el a simtit asta ca un șoc electric, a simțit părăsirea Inelului, trecerea dincolo de protecția scutului de energie. S-a simțit imediat neprotejat.

Și ceilalți trebuie să fi simțit asta, pentru că îi putea vedea pe toți încordându-se, cu mâinile pe arme, pe când se uitau cu mirare în jur. Zgomote ciudate de animale s-au auzit pe când ei au urmat drumeagul ca unul, într-o pădure adâncă și întunecată.

Kolk a pășit înainte și s-a întors cu fața spre grup.

"Veți rămâne împreună, ca un grup, cu armele scoase. Vom trece ca unul prin această pădure. Sunt multe mile până când vom ajunge la ocean. Corăbiile noastre sunt în așteptare și gata să ne ia la bord, oamenii noștri le păzesc. Armata Imperiului este campată prea departe pentru a provoca probleme. Dar ar putea exista atacatori izolați. Fiți atenți. "

A trecut o oră după alta și poteca s-a îngustat, cerul s-a întunecat, și ei au mărșăluit mai adânc pe potecile întortocheate ale pădurii întunecate. Zgomotele de animale străine au persistat în jurul lor, și Thor s-a simțit tot timpul în gardă. Din când în când ceva se mișca printre ramuri, iar el și frații săi au tresărit de mai multe ori, dar nimic nu i-a atacat vreodată.

Au trecut mai multe ore, și în cele din urmă pădurea a făcut loc spațiului deschis: în depărtare Thor putea vedea, cu mare ușurare, și cu un sentiment de venerație, valurile care se spărgeau ale Mării Tartuvian. El le-a auzit de aici, și putea simți deja schimbarea în aer. Era o câmpie largă, deschisă, între aici și acolo, și nici un semn de inamic cât vedea cu ochii. El a scos un suspin de ușurare.

O navă uriașă, din lemn, cu vele fâlfâind puternic în aer, îi aștepta, înconjurată de Oamenii Regelui care stăteau de pază.

"Am reușit!" a spus O'Connor.

"Nu, nu am făcut-o", a spus Elden. "Am ajuns la corăbii, asta este tot. Încă mai avem de traversat oceanul. Asta va fi mult mai rău. "

"Am auzit că insula este la multe zile de navigat", a spus Conval. "Se spune că valurile Mării Tartuvian sunt mai puternice decât poate un om suporta, vremea sa e groaznică și marea e plină de monștri și corăbii ostile. Călătoria noastră încă nici nu a început măcar. "

Thor se uită la corăbiile care stăteau mândre la orizont, pânzele lor strălucitor de albe când al doilea soarele a ieșit dintre nori, și a simțit un fior de emoție. Deja Inelul era în urma lor.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Erec stătea la masa de onoare în sala mare de ospețe, plină cu sutele de oaspeți ai Ducelui. Nu se așteptase ca sosirea lui aici să provoace asemenea pompă și era un pic copleșit de toată atenția. Știa că era o persoană importantă în regat, mai ales din cauza relației sale cu regele, dar nu anticipase măsura în care ducele ar întinde covorul roșu pentru el. Era cea de-a doua zi de ospăț pentru a celebra sosirea lui Erec și în anticiparea turnirului ce va să vină. Erec era ghiftuit cu mâncare bună și vin. Dacă nu concura în curând, abilitățile sale ar fi putut să nu mai fie așa de bune.

Erec s-a lăsat pe spate pe perne adânci și s-a uitat în jur, observând cavaleri din toate colțurile Inelului, toți îmbrăcați în haine de culori diferite, vorbind cu diferite accente, folosind diferite maniere. Toți arătau a fi războinici formidabili, și în timp ce Ducele era încrezător că Erec îi va bate, Erec nu lua nimic de-a gata. Era parte din antrenamentul său. În timp ce servitorii îi umpleau din nou cupa cu vin, el sorbea doar câte un pic. Turnirul era mâine, și vroia să fie în formă bună. La urma urmei, el simțea că acțiunile sale, și performanța sa, se reflectau asupra regelui. Și asta era ceva ce el lua foarte în serios.

Dacă avea să găsească aici o mireasă era cu totul altă chestiune. Zâmbi pentru sine la gândul acesta. Pe parcursul ultimelor două zile, se părea că fiecare femeie frumoasă din regat îi fusese prezentată. Într-adevăr, în timp ce se uita prin cameră, a văzut zeci de femei frumoase așezate ici și colo, și nu ar putea să nu observe că cele mai multe dintre ele se uitau spre el. Părea să atragă, de asemenea, gelozia ceilorlalți bărbați din cameră, care concurau pentru atenția lor. Dar Erec însuși nu se simțea gelos sau competitiv. El le-a întâlnit pe toate aceste femei și a fost impresionat de ele toate, fiecare mai frumoasă, cu maniere mai rafinate, îmbrăcată mai elaborat decât următoarea. Se simțea onorat să le fi cunoscut pe toate, dar

decisese de mult să-și aleagă mireasa pe baza instinctului. Și din orice motiv misterios, el nu a simțit acel anumit sentiment atunci când a întâlnit-o pe niciuna dintre ele. El nu intenționa să fie pretentios. Era sigur aceste femei ar fi toate minunate pentru cineva; el pur și simplu nu a simțit că erau potrivite pentru el.

"Erec din Provinciea Insulei de Miazăzi a Inelului, vreau să ți-o prezint pe Dessbar, din cea de-a Doua Provincie a Ținuturilor Înalte", i-a spus Ducele lui Erec, când s-a întors să întâlnească încă o fată frumoasă. Parada de prezentări părea să nu se mai încheie. Și acesta era frumoasă, îmbrăcată în mătase albă din cap pana în picioare. Ea a făcut o reverență, i-a oferit mâna și a zâmbit un zâmbet plin de grație.

"Este o plăcere, Domnul meu."

"Plăcerea este a mea", a spus Erec, ridicându-se în picioare din curtoazie si sarutandu-i vârfurile degetelor.

"Dessbar vine de la Câmpiile de Smarald, și dintr-o familie nobilă din Miazăzi. Mama ei este verișoară de-al treilea a reginei. Ea este de sânge nobil. Ar fi o potrivire bună", a spus Ducele.

Erec dădu din cap cu bunăvoință, nedorind să o ofenseze pe ea sau pe Duce.

"Pot să spun că este de familie bună", a declarat Erec cu o plecăciune scurtă. "Este un mare privilegiu să te cunosc."

Cu asta, i-a sărutat din nou mâna și s-a așezat. Ea arăta oarecum dezamăgită, ca și cum ar fi vrut să vorbească mai mult cu el; si Ducele la fel.

Dar Erec nu simt ceea ce trebuia să simtă când a întâlnit-o pe această femeie. Și vroia să abordeze găsirea soției cu aceeași disciplină cu care lupta - cu concentrare și intensitate puternice.

Sărbătoarea a continuat, târziu în noapte, și Erec a fost bucuros să fie cel puțin în compania vechiul său prieten, Brandt, așezat la dreapta lui. Au schimbat povești despre bătălii jumătate din noapte, și, când focurile s-au stins și oamenii au ieșit din sală, încă-și mai spuneau povești.

"Își amintești acel deal?" întrebă Brandt. "Când am fost doar noi patru, în patrulare? Împotriva unei întregi companii de-a clanului McCloud? "

Erec dădu din cap. "Prea bine."

"Jur, dacă nu erai tu, aș fi fost mort."

Erec clătină din cap. "Am avut noroc."

"Niciodată nu ai noroc", a spus Brandt. "Tu ești cel mai bun cavaler din regat."

"Este adevărat," a spus și Ducele, așezat pe cealaltă parte a lui. "Mă tem pentru orice cavaler care vine împotriva ta mâine."

"Eu nu sunt atât de sigur", a spus Erec cu umilință. "Se pare că ai o gamă largă de războinici adunați aici."

"E adevărat, sunt mulți", a spus Ducele. "Au coborât spre noi din toate colțurile Inelului. Se pare că fiecare bărbat vrea același lucru în această lume: o femeie bună. Dumnezeu știe de ce. După ce primim una, abia așteptăm să scăpăm de ea! "

Oamenii au râs cu toții.

"Mâine va fi cu siguranță ceva de văzut", a adăugat Ducele. "Dar nu am nici o îndoială referitor la tine."

"Singura problemă este," a adăugat și Brandt, "că cel care câștigă alege o mireasă. Te cunosc, s-ar putea să nu alegi niciuna, și să ofensezi fiecare femeie de aici! "

Erec clătină din cap.

"Vreau să spun fără supărare", spuse el. "Cred că ... Cred că doar nu am găsit-o încă."

"Vrei să-mi spui că nicio singură femeie de aici nu ți se potriveste?" a întrebat Ducele, surprins. "Ai cunoscut unele dintre cele mai bune femei pe care le are de oferit această curte. Orice om de aici ar muri pentru unele dintre ele, și mâine, unii dintre ei chiar s-ar putea să o facă. "

"Nu vreau să jignesc pe nimeni, domnul meu", a spus Erec. "Eu nu ma consider mai vrednic decât oricare dintre ei. Dimpotrivă, cu siguranță toate sunt mai vrednice decât mine, este doar faptul că ... ei bine, simt că voi ști cine e când o să o văd. Nu vreau să fiu pripit. "

"Pripit!" țipă Brandt. "Ai avut douăzeci și cinci ani! Cât de mult timp mai vrei !? "

Toți au râs.

"Doar fă o alegere," a adăugat Brandt, "și îngreunează-te cu o mireasă și alătură-te nouă, restul de existențe mizerabile. La

urma urmei, mizeria iubește compania! Și regatul nostru trebuie să fie populat! "

Grupul a râs din nou, și Erec s-a uitat în altă parte, oarecum jenat de toate discuțiile, iar ochii i-au înghețat. S-a întâmplat să vadă, în partea cealaltă a camerei, o servitoare, probabil de optsprezece ani, cu părul lung, blond, și ochii mari, verzi, migdalați. Purta haine simple de servitor, doar un pic mai bune decât cârpele, cum mergea pe la mese, de la o persoană la alta, umplând vasele de vin. Își ținea capul în jos, fără a face contact vizual, și era mai umilă decât oricine pe care-l văzuse Erec vreodată. Stătea foarte aproape de alte fete care serveau și muncea din greu. Nimeni nu le acorda nicio atenție. Erau din clasa servitorilor și aici, la curte, distincțiile de clasă erau tratate foarte serios: servitorii erau tratați ca și cum nu ar fi existat. Hainele îi erau murdare, iar părul ei arăta de parcă nu ar fi fost spălat de zile întregi. Arăta abătută.

Și totuși în clipa în care Erec a văzut-o, era ca și cum ar fi fost lovit de fulger. Erec a simțit ceva venind din ea, ceva care era special. Avea o calitate mândră, chiar regală. Ceva i-a spus că ea era diferită de celelalte.

Ea a venit mai aproape, umplând fiecare cupă, și a putut să-i vadă bine fața când s-a întors, și i s-a oprit respirația. El nu s-a simțit niciodată așa, nu când a întâlnit pe oricine altcineva, nici macar pe cineva cu sânge regal. Acesta era sentimentul pe care sperase să-l simtă întreaga viață. Sentimentul pe care nu știa dacă va fi vreodată capabil să-l simtă.

Era magnifică. El abia putea vorbi. Trebuia să știe cine era.

"Cine este acea femeie?" l-a întrebat Erec pe Duce, indicând cu capul.

Ducele și încă alți câțiva s-au întors emoționați să-i urmeze privirea.

"La care te referi? Esmeralda? Cu rochia albastră? "

"Nu", a spus Erec, arătând. "Ea."

Toți i-au urmat privirea în tăcere și confuzie.

"Vrei să spui servitoarea?" întrebă Ducele.

Erec dădu din cap.

Ducele ridică din umeri.

"Cine știe? Doar o servitoare", a spus el disprețuitor. "De ce întrebi? O cunosti? "

"Nu", a răspuns Erec, vocea oprindu-i-se în gât. "Dar doresc să o cunosc."

Fata a venit mai aproape și a ajuns la grupul lor, și s-a aplecat pentru a umple cupa lui Erec. El era atât de fascinat încât a uitat să o ridice.

În cele din urmă, ea s-a uitat la el. Când ea a făcut asta, atât de aproape, când ochii ei i-au întâlnit pe ai lui, el a simțit cum toată lumea se topește.

"Domnul meu?", a intrebat ea, cu ochii la el. Ochii ei au înghețat în ai lui, și au părut să se mărească, de asemenea. Și ea părea captivată de el. Era ca și cum se întâlneau din nou.

"Domnul meu?" repetă ea, după câteva secunde. "Să-ți umplu cupa?"

Erec se holba la ea, uitând de maniere, prea uluit pentru a vorbi. După câteva secunde de uitat înapoi la el, în cele din urmă, ea a mers mai departe. S-a întors și s-a uitat înapoi peste umăr de câteva ori, privindu-l.

Apoi, în final, a pus jos ulciorul, s-a întors și a fugit din sală.

Erec stătea, privind-o.

"Trebuie să o cunosc", i-a spus Erec Ducelui.

"*Pe ea*? ", a intrebat ducele, șocat.

"Dar e o servitoare. De ce ai vrea să o cunoști? " întrebă Brandt.

Erec s-a ridicat, electrificat, știind pentru prima dată exact ce vroia.

"Ea este cea pe care o doresc. Ea este cea pentru care voi lupta. "

"*Ea*a !? " a întrebat Brandt, uimit, în picioare lângă el.

Și Ducele s-a ridicat.

"Ai putea alege orice femeie din regat, de pe ambele părți ale Inelului. Ai putea alege o prințesă. Fiica unui senior. O femeie cu o zestre la fel de mare ca regatul. Și tu ai alege-o pe ea? O servitoare? "

Dar cuvintele lor abia au ajuns la Erec. El privea, fascinat, cum ea a fugit din sala, printr-o ușă laterală.

"Unde se duce?" a întrebat el. "Trebuie să ştiu.

"Erec, eşti sigur de asta?" întrebă Brandt.

"Faci o greşeală gravă", a adăugat Ducele. "Şi ai jigni toate femeile de aici, toate de sânge regesc."

Erec s-a întors spre el, serios.

"Nu vreau să jignesc pe nimeni", a răspuns el. "Dar asta este femeia cu care am de gând să mă căsătoresc. Mă ajuți să o găsesc? "

Ducele a dat din cap spre insoțitorul lui, care a fugit, în misiune.

El a ridicat o mână și a prins umărul lui Erec, cu un zâmbet mare pe față.

"Este adevărat ce se spune despre tine, prietene. Tu nu te supui la ceea ce cred alții. Și cred că asta este ce-mi place mai mult la tine. "

Ducele oftă.

"O să-ți găsim această servitoare. Și vom face o potrivire! "

Urale au crescut în jurul lui, și alții l-au bătut pe spate. Dar el n-a acordat atenție niciunuia. Mintea lui era concentrată doar pe un singur lucru: acea fată. El a simțit, fără nici o îndoială, că și-a găsit dragostea vieții.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Gareth stătea acolo, în camera de conducere a tatălui său, uitându-se prin fereastra deschisă peste Curtea Regelui, cum îi plăcea și tatălui său să o facă. Tatăl său obișnuia să iasă la plimbare afară, pe parapete, dar Gareth nu simțea nicio nevoie de a face asta. El era perfect fericit să stea aici, în interior, la marginea ferestrei, cu mâinile împreunate lejer la spate, și să se uite din umbră la poporul său.

Poporul lui . Erau oamenii *lui* acum.

Stătea acolo, ca prins în loc, cu coroana în siguranță pe cap, cum a fost de la ceremonie. El nu o va scoate. Purta de asemenea mantie albă și neagră a tatălui său, chiar și în căldura verii, și strîns în mînă sceptrul lung, de aur, al tatălui său. El începea să se simtă ca un rege - un adevărat rege - și iubea senzația. Toți supușii săi i se înclinau când trecea pe lângă ei. Se înclinau în fața *lui*, nu a tatălui său. În făcea să simtă o infuzie de adrenalină, diferită de orice a simțit înainte. Toți ochii erau întorși spre el, la toate orele din zi.

El chiar o făcuse. El a reușit să-l omoare pe tatăl său, să acopere crima și să șteargă toate obstacolele dintre el și domnie. Toți i-au căzut în plasă. Și acum că l-au încoronat, nu exista cale de întoarcere. Acum nu mai era nimic ce-ar fi putut face pentru a schimba asta.

Cu toate acestea, acum că Gareth era Regele, abia știa ce să facă. Toată viața lui el a visat la acest moment; acum că l-a realizat, el nu știa ce urma. Prima lui impresie era că a fi rege era ceva singuratic. El stătea aici, singur în această cameră ore întregi, privind curtea. Jos, în camerele inferioare, consiliul său îl aștepta pentru o întâlnire. El decisese să îi facă să aștepte. De fapt, el se bucura să-i facă să aștepte. El era regele, și putea face pe oricine dorea să aștepte, atât timp cât vroia.

Cum stătea aici, supraveghindu-și poporul, s-a gândit cum să-și solidifice și să-și asigure puterea. Pentru început, îl va întemnița pe Kendrick, apoi îl va executa. Era prea riscant să-l

aibă pe Kendrick viu, întâiul născut, cel mai iubit din familie. El a zâmbit când s-a gândit la gărzile aflate deja în drum să-l aresteze pe Kendrick.

Apoi va pune să fie ucis Thor. Și el era o amenințare, având în vedere cât de apropiat a fost de tatăl său; cine știe ce i-a spus tatăl său în timp ce pe patul de moarte? Poate chiar l-a identificat pe Firth. Gareth era mulțumit de el însuși pentru că pusese în mișcare planurile pentru asasinarea lui; el l-a plătit cu înțelepciune pe un membru al Legiunii să rezolve problema. După ce ajungeau pe Insula Cețurilor, el avea să-l prindă pe Thor într-o ambuscadă si să termine cu el. Era sigur că Thor nu se va întoarce.

Când Thor și Kendrick erau dați deoparte, se va concentra pe Gwendolyn. Și ea reprezenta o amenințare. La urma urmei, ultima dorință a tatălui său fusese ca ea să domnească. Atâta timp cât era în viață, rămânea posibilitatea de revoltă.

În cele din urmă, cel mai important, era problema care îi stătea cel mai mult în minte: Sabia Dinastiei. Să încerce să o folosească? Dacă ar putea, asta l-ar deosebi de orice alt rege MacGil care a domnit vreodată. Aceasta ar face toți oamenii să-l iubească, pentru totdeauna. Aceasta ar însemna că *el* era cel ales, cel destinat să domnească. L-ar valida, și i-ar asigura tronul pentru totdeauna. Gareth visase toată viața la momentul în care ar mânui-o, de când era copil. O parte din el era sigură că el ar putea-o face.

Încă o altă parte din el nu era atât de sigură.

Ușa camerei lui s-a deschis brusc și Gareth s-a întors, întrebându-se cine ar putea fi atât de obraznic încât să dea buzna peste rege. Fața lui a căzut după ce a văzut că era Firth, avansând pe lângă gărzile care i-au adresat lui Gareth o privire ametită. Firth a devenit prea insolent de la încoronarea lui Gareth - se purta ca și cum ar fi condus regatul cu el. Gareth era enervat că dădea buzna în acest fel, și se întrebă dacă a făcut o greșeală avansându-l, făcându-l consilierul său. Cu toate acestea, în același timp, el a trebuit să admită că era fericit să-l vadă. O parte din el era obosită de a fi singur. Și el abia știa cu

cine ar putea fi prieten, acum că era rege. El părea să fi izolat pe toată lumea din viața lui.

Gareth dădu din cap către gărzi, care au închis ușa în urma lui Firth. Firth a traversat încăperea și l-a îmbrățișat pe Gareth. S-a lăsat pe spate și a încercat să-l sărute, dar Gareth s-a întors în altă parte.

Gareth nu era în starea de spirit pentru el. Îi întrerupsese gândurile.

Firth arăta rănit, dar apoi a zâmbit repede.

"Domnul meu", a spus el, prelungind cuvântul. "Nu-ți place să fii numit așa? Ți se potrivește așa de bine! " Firth bătu din palme de bucurie. "Poți să crezi? Ești Rege. Mii de supuși stau și-ți așteaptă orice capriciu. Nu este nimic ce nu putem face! "

"*Noi*? " Întrebă Gareth, întunecat.

Firth a ezitat.

"Vreau să spun ... tu, domnul meu. Poți să îți imaginezi? Orice îți dorești. Chiar acum, toată lumea așteaptă decizia ta. "

"Decizia?"

"Despre sabie", a spus Firth. "Întregul regat șoptește. E singurul lucru despre care vorbesc. Vei încerca să o mânuiești? "

Gareth îl studie. Firth era mai atent decât crezuse; poate că era bine că îl avea drept consilier.

"Și ce-ai sugera să fac?"

"Tu *trebuie* să o faci! Dacă nu, vei fi perceput ca fiind prea slab chiar și pentru a încerca . Vor presupune că asta înseamnă că nu ești făcut să fii rege. Pentru că, în ochii lor, dacă te simțeai cu adevărat îndreptățit, atunci cu siguranță ai fi încercat să o ridici. "

Gareth s-a gândit la asta. Era ceva adevăr în cuvintele lui. Poate că avea dreptate.

"În plus," a spus Firth zâmbind, venind lângă el, luându-l de braț și mergând cu el spre fereastră. "Tu *ești* menit să fii rege. Tu ești alesul".

Gareth se întoarse și se uită la el, simțindu-se deja îmbătrânit.

"Nu, nu sunt", a spus el, sincer. "Am luat tronul. Nu mi-a fost dat. "

"Asta nu înseamnă că nu ești menit să-l ai", a spus Firth. "Ni se dă doar ceea ce suntem meniți să avem în această viață. Pentru unii, destinul le este pus în brațe; alții trebuie să-l ia ei înșiși. Asta te face măreț, domnul meu, nu mai mic. Gandeste-te ", a spus el," tu esti singurul MacGil care a luat tronul, care nu a stat tolănit pe spate și a așteptat să-i fie predat leneș. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Pentru mine înseamnă. Pentru mine, asta înseamnă că tu, și numai tu dintre toți regii MacGil ești cel menit să mânuiască sabia, să conducă pentru totdeauna. Și dacă o faci, doar imaginează-ți: toate popoarele, din toate colțurile Inelului și de dincolo de el, ți se vor închina, pentru totdeauna. Vei uni Inelul. Nimeni nu s-ar îndoi vreodată de legitimitatea ta. "

Firth se întoarse și se uită la el, cu ochii strălucind de emoție și anticipare.

"Trebuie să încerci!"

Gareth se trase de lângă Firth, traversând camera. El s-a gândit la asta, dorind să înțeleagă totul. Firth avea ceva dreptate. Poate că *era* destinat să fie rege. Poate se subestimase; poate fusese prea dur cu el însuși. La urma urmei, tatăl său a fost menit să moară - sau altfel el nu ar fi murit. Poate că totul s-a întâmplat așa pentru că Gareth a fost menit să fie un rege mai bun. Da, poate că uciderea tatălui său a fost pentru *binele* regatului.

Gareth auzi un strigăt, și se întoarse și se uită peste Curtea Regelui și văzu parada ce trecea mai jos, celebrarea pentru noul rege, steagurile fiind ridicate. Își văzu soldații defilând în formație. Era o zi frumoasă de vară, perfectă. În timp ce se uita în jos, nu putea să nu simtă ca și cum toate acestea i-au fost destinate. Cum spunea Firth: dacă lui nu-i era menit să fie rege, el nu ar fi ajuns rege. El n-ar fi stat aici acum.

Știa că asta era cea mai importantă decizie din întreaga lui domnie, și era una pe care trebuia să o ia acum. Își dorea ca Argon să fi fost aici acum, să-i ofere un sfat, dar simțea, de asemenea, că Argon îl ura, și chiar dacă l-ar fi sfatuit, se întrebă dacă ar fi fost sfatul corect.

Gareth oftă, apoi în cele din urmă se întoarse de la fereastră. Venise timpul să ia prima decizie majoră a domniei lui.

"Cheamă gărzile", i-a ordonat lui Firth, întorcându-se și mergând spre ușă. "Pregătiți camera dinastiei."

Se opri și se întoarse spre Firth, care stătea acolo, uitându-se înapoi emoționat.

"Am de gând să mânuiesc sabia."

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Regele McCloud stătea pe calul său pe vârful Ținuturilor Înalte, flancat de fiul său, generalii lui cei mai buni, precum și de sute dintre oamenii lui, privind în jos cu lăcomie la partea Inelului aparținând clanului MacGil. În această zi de vară o briza caldă îi împinse părul lung pe spate, iar el se uită în jos cu invidie la ținuturile lor luxuriante. Era ținutul pe care el și-l dorise mereu , ținutul dorit dintotdeauna de tatăl său și de bunicul său, cea mai bună parte a Inelului, cu terenuri mai fertile, râuri mai adanci, soluri mai bogate și apă mai curată. Partea lui din Ținuturile Înalte, partea din Inel a clanului McCloud , era adecvată, poate chiar bună. Dar nu era cea mai bună. Nu era partea clanului MacGil. El nu a avut cele mai bune podgorii, cel mai gras lapte, cele mai strălucitoare raze ale soarelui. Și McCloud, ca și tatăl său înaintea lui, era hotărât să schimbe asta. Clanul MacGil s-a bucurat de jumătatea mai bună a Inelului suficient de mult timp; acum era timpul pentru clanul McCloud să o stăpânească.

McCloud stătea în partea cea mai de sus a Ținuturilor Înalte, cu ochii pe partea celor din clanul MacGil și, pentru prima dată de când era copil, el s-a simțit optimist. Faptul că el chiar putea să fie aici atât de sus i-a spus tot ce avea nevoie să știe. În trecut, clanul MacGil a păzit întotdeauna Ținuturile Înalte atât de atent încât clanul McCloud nu putea găsi nici măcar un singur mod de a trece pe acolo - și cu siguranță nu putea sta pe platoul înalt. Acum oamenii lui au reușit să-l curețe cu doar o mică încăierare. Clanul MacGil nu se aștepta cu adevărat la un atac de la adversarii lor străvechi. Era fie asta fie, presupuse McCloud, noul rege MacGil era slab, nepregătit. Gareth. Îl întâlnise de câteva ori. Nu semăna deloc cu tatăl său. Să te gândești că regatul era acum în mâinile sale era ilar.

McCloud recunoștea o oportunitate când o vedea - și asta era una care apărea o dată în viață, una care nu putea fi trecută cu vederea. Era o șansă de a lovi puternic clanul MacGil, o dată

pentru totdeauna, adânc în teritoriul lor, înainte de a avea o șansă să-și revină după moartea regelui. McCloud paria că încă nu își reveniseră, încă nesiguri cum să reacționeze sub conducerea acestui rege novice. Până acum, avusese dreptate.

McCloud speculă chiar mai departe, considerând că asasinarea lui MacGil indica o diviziune în cadrul dinastiei MacGil. Cineva l-a executat, și a făcut-o foarte bine. Erau puncte slabe în armura, până la baza lanțului. Asta însemna slăbiciune. Divizare. Toate, semne excelente. Toate indicând un regat fracturat. Toate arătând clanului McCloud că, după secole, avea în cele din urmă șansa de a-i zdrobi o dată pentru totdeauna, de a controla întregul Regat.

McCloud a zâmbit la gândul ăsta, cât de aproape de un zambet putea, ridicând puțin de tot colțul gurii, abia mișcând barba groasă, rigidă. Peste tot în jurul lui, își putea simți oamenii urmărindu-l cum privea orizontul, așteptând de la el primul semn pentru ceea ce vor face, pentru cum să acționeze. Ce vedea mai jos îi făcea o mare plăcere. Erau sate mici, răspândite pe dealurile bucolice, fumul ridicându-se din coșurile sobelor, femeile agățând haine la uscat, copii jucându-se. Erau câmpuri întregi cu oi, fermieri culegând fructele și cel mai important, nu erau patrule la vedere. Clanul MacGil devenise neglijent.

Zâmbetul i se lărgi. Curând, acestea vor fi femeile *lui* . Curând, acestea vor fi oile *lui* .

"ATACAȚI!" strigă McCloud.

Oamenii lui au izbucnit în urale, strigăte de luptă, toți pe cai, ridicându-și săbiile.

Ca unul, toți atacară, cu sutele, în josul muntelui. McCloud era primul, așa cum făcea întotdeauna, cu vântul în păr, cu stomacul strângându-i-se în timp ce ataca vijelios pe panta abruptă. Și cum își îmboldea fără milă calul, la un galop mai iute, tot mai iute, niciodată nu se simțise atât de viu.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Kendrick stătea în Sala de arme pe o bancă lungă, din lemn, așezat alături de zeci dintre frații săi de arme, Cavalerii de Argint. Își studia sabia în timp ce o ascuțea. Spiritul lui era frânt. Moartea tatălui său îl rănise mai mult decât ar fi putut spune. Atâta timp cât a trăit, modul în care lumea percepea relația lui cu tatăl său l-a tulburat. MacGil era tatăl său adevărat. Știa asta, adânc în inima lui. L-a tratat ca un tată adevărat, și pentru MacGil a fost un fiu adevărat. Adevăratul său fiu întâi născut. Cu toate acestea, pentru toți ochii din lume, a fost nelegitim. De ce ? Doar pentru că tatăl său a ales o altă femeie să fie regina lui.

Era nedrept. El a acceptat rolul lui de bastard și a jucat rolul fiului bun din respect pentru tatăl său. Și-a reprimat sentimentele, din datorie, întreaga viață. Dar acum că tatăl său era mort, și mai ales acum, că Gareth a fost numit rege, ceva în Kendrick nu mai putea accepta starea de fapt. Ceva în el mocnea. Nu era că el ar fi vrut să fie rege; a fost doar că a vrut ca restul lumii să recunoască faptul că el a fost întâiul născut al lui MacGil, că era legitim - la fel de mult ca oricare dintre frații săi vitregi.

Kendrick stătea acolo, ascuțind sabia cu piatra, din nou și din nou, făcând un zgomot ascuțit care tăia prin cameră, și se gândea la toate lucrurile lăsate nespuse tatălui său. Și-ar fi dorit să aibă mai mult timp, să aibă șansa să-i spună cât de recunoscător a fost pentru că l-a crescut ca pe unul de-al lui. Să-i spună că indiferent ce credea lumea, el era tatăl său adevărat, și el fiul său adevărat. Să-i spună cuvintele nespuse niciodată de el: că îl iubea.

Tatăl său a fost luat de lângă el prea curând, și fără avertisment.

Kendrick ascuți sabia mai puternic, apăsând piatra pe ea, pe măsură ce furia se ridica în el. Îl va găsi pe ucigașul tatălui său. Și îl va ucide el însuși. Era hotărât. Mulți suspecți pluteau în

capul lui, și oră după oră medita la unul după altul. Cel la care se gândea cel mai mult, din nefericire, era cel la care îi era cel mai frică să se gândească. Cel mai apropiat de el. Frate lui vitreg mai mic, Gareth.

În interior nu se putea abține să nu se întrebe dacă Gareth nu era cumva în spatele situației. Își amintea acea întâlnire, furia lui Gareth, pentru că se trecea peste el pentru Gwendolyn. Crescut împreună cu el, doar câțiva ani diferență între ei, cunoștea prea bine firea vicleană a lui Gareth; de când îl știa, Gareth l-a invidiat pe Kendrick, pentru că era mai mare și pentru că era întâiul născut. Îl văzuse pe Kendrick ca pe un obstacol. Gareth nu s-ar fi oprit de la nimic pentru a avea domnia.

Kendrick și-a ascuțit sabia în timp ce se gândea și la alți suspecți; erau mulți dușmani pe care îi adunase tatăl său, dușmani ai statului, dușmani învinși în luptă, seniori rivali. Aceștia loveau mai puțin aproape de casă si era mai ușor să se concentreze pe ei. Spera că fusese unul dintre ei. Și îl va analiza pe fiecare. Dar indiferent cât de greu încerca să se gândească la alții, din nou și din nou, se trezea revenind la fratele său vitreg.

Kendrick se lăsă pe spate și privi în jur la ceilalți Cavaleri de Argint, toți îngrijindu-și armele în această zi mohorâtă. Soarele de vară fusese înlocuit cu o ceață bruscă și ploi intermitente. Ziua de după solstițiul de vară aducea întotdeauna o mare schimbare, fusese întotdeauna considerată o zi de întreținere, pregătire pentru noul anotimp. Era de asemenea, ziua în care Legiunea pleca pentru Sută. Kendrick își aminti de noul lui scutier, Thor, plecând, și zâmbi; începuse să-i placă de băiat și aștepta lucruri mari de la el.

Pe măsură ce Kendrick îi studia pe ceilalți Cavaleri de Argint, mulți dintre cei în vârstă, războinici duri, toți stând în jurul mesei, glumind între ei, toți cu arme formidabile, se simțea recunoscător, ca întotdeauna, să fie parte din rândurile lor. Ei l-au acceptat ca pe un adevărat membru - și el și-a câștigat acest drept. La început, când era mai tânăr, era salutat cu precauție; mulți presupunând că era aici doar din cauza tatălui său, sau că el, fiind de viță regală, îi va privi de sus. Dar încet, cu timpul, le-a câștigat respectul; a luptat pentru a ajunge sus, alături de ei la

cele mai grele lupte, iar ei au ajuns să vadă că el era ca ei. În cele din urmă, l-au acceptat ca pe unul de-al lor. Era foarte mândru de asta. Ori de câte ori cineva a încercat să-i arate favoare pentru că era fiul regelui, a insistat întotdeauna să fie tratat ca unul din oamenii de rând. De-a lungul timpului, oamenii au să vadă că era autentic, iar ei au început să-l iubească. De-a lungul a mulți ani, Kendrick știa că devenise membrul cel mai iubit al familiei regale - chiar mai mult decât tatăl său. El era singurul, de fapt, pe care Cavalerii de Argint îl respectau și îl tratau ca pe un soldat adevărat, pe propriile picioare.

Asta însemna pentru Kendrick mai mult decât orice făcuse în această lume. Tot ce își dorise vreodată a fost să fie un războinic adevărat și respectat de Cavalerii de Argint. Privind în jur, a văzut respectul din ochii fraților lui de arme, și putea spune că mulți dintre ei, mai ales cei tineri, începeau să se uite la el ca la un lider. De la moartea tatălui său, mai mult de unul dintre ei a venit la el exprimându-și consternarea că nu a fost ales să fie rege. Simțea că ei l-ar fi vrut ca lider al lor. Dar tatăl său a vrut în mod clar ca Gwen să domnească, și, mai presus de toate, Kendrick trebuia să onoreze dorințele tatălui său. Asta era ce conta cel mai mult pentru el.

Pe de altă parte, era supărat pe Gareth pentru uzurparea tronului și îngrijorat pentru viitorul regatului. Gwen nu a era suficient de puternică pentru a conduce o revoltă a oamenilor. Dacă se ajungea la asta, atunci mai degrabă el va domni peste Gareth, doar de dragul bunăstării Regatului. Când Gwen va fi mai în vârstă și mai capabilă, îi va preda bucuros puterea ei.

"Ce părere ai despre ceremonie?", întrebă Atme, stând alături de el, lustruindu-și mânerul toporului. Atme era un cavaler feroce, cu părul și barba roșu aprins, din colțul de departe de Răsărit al Regatului; Kendrick luptase împreună cu el în multe bătălii. Era un prieten apropiat și de încredere.

"Cum ți se pare faptul că fratele tău mai mic este rege?", adăugă el.

Kendrick se uită la el, îi văzu expresia serioasă, și văzu în spatele lui mai mulți Cavaleri , așteptând răspunsul său. Putea

vedea în ochii lor cât de mult își doreau toți ca el să fie rege și cât erau de temători din cauza venirii la putere a fratelui său. Nimeni nu avea încredere în fratele său. Asta era evident.

Kendrick se gândea cum să răspundă, cât de mult de spună. Era clar din utilizarea Atme a termenului "tînăr", că el vroia să-l facă să vorbească. Ce ar fi vrut să răspundă era: Cred că este o treabă groaznică. Gareth este inapt pentru a conduce. Este un dezastru. Va aduce regatul pe butuci. Tatăl meu nu și- a dorit asta niciodată. Se întoarce în mormânt, și trebuie făcut ceva.

Dar el nu putea spune asta. Nu acestor oameni. Nu acum. I-ar demoraliza, si, eventual, ar provoca o revoltă. Trebuia să se gândească cu atenție la următoarea mișcare, la cea mai bună modalitate de a face față situației. Între timp, trebuia să fie atent cu ce spunea.

"Timpul va spune soarta tuturor lucrurilor", a răspuns el, neangajat.

Bărbații se întoarseră și priviră în altă parte, dând din cap, pretinzând că sunt satisfăcuți. Dar știa că nu erau.

Dintr-o dată, prin ușile sălii s-a auzit un trosnet puternic, și toate capetele s-au întors spre duzina de oșteni din Garda Regelui care au năvălit în sală. Kendrick era surprins de faptul că ei au dat buzna în acest fel, în sala Cavalerilor de Argint, și că îndrăzneau să aibă armele scoase în interiorul aceastei sali. Era ceva ce nu mai văzuse înainte. Cavalerii, războinici întăriți, au reacționat toți , întorcându-se, privind.

Garda regelui se grabi prin camera, o duzină, și, sub ochii lui Kendrick, s-au îndreptat chiar spre el. Ei purtau expresii serioase, și Kendrick se întrebă ce se întâmpla. Putea detecta urgența și la început se întrebă dacă veneau aici cu o cerere de ajutor.

S-au oprit în fața lui și unul dintre ei, unul dintre adjuncții tatălui său, Darloc, un om pe care Kendrick îl recunoscu și care era loial tatălui său de ani de zile, a pășit înainte cu o expresie sumbră.

"Kendrick din Clanul MacGil al Regatului de Apus al Inelului", anunță el într-o voce oficială, gravă, citind de pe un pergament:

"Declar că, în conformitate cu legislația Regelui, ești arestat ca trădător al țării pentru asasinarea regelui MacGil. "

Părul lui Kendrick se ridică, și întreg corpul i se răci.

O suflare indignată se răspândi în întreaga cameră, iar frații săi de arme s-au ridicat încet de pe scaunele lor, tensionați, agitați. O tăcere groasă a acoperit camera pe măsură ce toata lumea privea spre Kendrick pentru a-i vedea reacția.

Kendrick se ridică încet, încercând să respire, să înțeleagă. Se simțea ca și cum viața lui îi fulgera prin fața ochilor într-un singur moment.

Kendrick a studiat fața lui Darloc, ridată și sumbră, și a putut vedea că era serios.

"Darloc" a spus Kendrick calm, forțându-se să-și păstreze calmul, vocea lui rezonând în tăcerea de moarte din sală, "m-ai cunoscut toată viața. Știi că aceste cuvinte pe care le-ai citit nu sunt adevărate. "

Ochiul lui Darloc a zvâcnit.

"Domnul meu," răspunse trist Darloc. "Mă tem că opiniile mele personale nu contează. Sunt doar un slujitor al regelui și eu doar duc la îndeplinire ceea ce mi-a fost poruncit. Te rog să mă ierți. Ai dreptate. Nu aș putea să cred niciodată o asemenea calomnie. Dar convingerile mele sunt subordonate celor ale Regelui. Mă tem că trebuie să îi urmez ordinele. "

Kendrick a privit înapoi spre el și a putut vedea solemnitatea pe fața lui, putea vedea cât era de supărat, câte dubii avea, să fie nevoit să se afle în această poziție. De fapt, îi părea rău pentru el.

Kendrick cu greu putea concepe îndrăzneala: fratele său, acuzându-l de uciderea tatălui lor. Asta putea însemna un singur lucru: Gareth era amenințat, și avea ceva de ascuns. Avea nevoie de un țap ispășitor imediat, indiferent cât de subțire. În mintea lui Kendrick, asta a cristalizat lucrurile: Gareth era asasinul. A făcut ca un foc proaspăt să ardă în Kendrick - nu pentru că îi păsa că va fi el însuși încarcerat, ci pentru că se simțea obligat să-l aducă în fața justiției.

"Îmi pare rău, Kendrick, dar trebuie să te iau în custodie," a spus Darloc și i-a făcut semn unuia dintre oamenii lui.

Când soldatul a făcut un pas înainte, Atme a sărit brusc în picioare și a pășit ca un fulger între bărbat și Kendrick, scoțând sabia.

"Dacă vrei să te atingi de Kendrick, va trebui să treci peste mine," a venit vocea lui gravă.

Dintr-o data camera s-a umplut de sunetul săbiilor scoase, fiecare membru al Cavalerilor de Argint, zeci dintre ei, sărind în picioare și confruntând garda regelui.

Darloc stătea acolo, arătând foarte speriat, și în acel moment trebuie să-și fi dat seama că a greșit venind acolo. Trebuie să fi realizat că regatul era doar la un pas distanță de un război civil în toată regula.

CAPITOLUL DOUZECI ȘI UNU

Gwen stătea pe malul de nisip iar valurile oceanului se spărgeau prea aproape de picioarele ei - valuri uriașe, feroce, lovindu-i picioarele cu suficientă putere pentru a o face să se clatine. Stătea acolo, pierzându-și stabilitatea, în timp ce privea corabia imensă ce naviga în fața ei, cu Thor picioare la cârmă, făcându-i cu mâna. Pe umărul lui Thor stătea Estopheles, care privea înapoi, cu o privire de rău augur care i-a înghețat lui Gwen sângele în vene.

Thor era zambitor, dar cum privea, sabia i-a căzut de la talie și a alunecat în ocean. Ciudat, el părea să nu observe, încă zâmbind și dând din mână, și ea s-a simțit îngrozită pentru el.

Marea, atât de calmă, a devenit dintr-o dată agitată, apele sale transformându-se de la un albastru cristal într-o spumă neagră; sub ochii ei, barca lor a fost zguduită violent, aruncată de valuri de colo colo. Thor încă stătea acolo, zâmbind și făcându-i cu mîna ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea nu putea înțelege ce se întâmpla. În spatele lui cerul, clar doar o clipă înainte, deveni stacojiu, norii părând să spumege furioși. Fulgere au aprins cerul peste tot, și în timp ce privea, un fulger a străpuns vela. În câteva momente, nava lui Thor era în flăcări. Nava, în flăcări, prindea viteză, alunecând mai repede și mai repede, trasă în largul marii de curenții puternici.

"THOR!" Gwen țipă.

Ea a țipat din nou, în timp ce nava a devenit o minge de flăcări și a fost aspirată în cerul roșu închis, dispărând la orizont.

Se uită în jos și un val se sparse în fața ei, până la piept, aruncând-o pe spate. Se întinse să se prindă de ceva - dar nu era nimic. Se simțea trasă în ocean, mai repede și mai repede, curenții înghițind-o, în timp ce un alt val uriaș s-a prăbușit chiar peste fața ei.

Gwen țipă.

Deschise ochii pentru a se vedea în picioare în camera tatălui ei. Era pustiu și înghețat aici, pe timpul noapții, peretele plin de torțe - prea multe torțe, toate aprinse, pâlpâitoare. În cameră stătea o singură persoană, în picioare pe pervazul fereastrei, cu spatele la ea. Simți imediat că era tatăl ei. Purta blănurile sale regale, și, pe capul lui, coroana. Părea mai mare decât fusese vreodată.

"Tată?", întrebă ea, apropiindu-se.

Încet, se întoarse și se uită la ea. Era îngrozită. Fața lui era pe jumătate schelet, ochii bulbucați ieșind din orbite, carnea descompusă. Se uită la ea cu o privire de groază, de disperare, întinzând spre ea o mână.

"De ce nu mă răzbuni?", gemu.

Respirația lui Gwen s-a tăiat, era îngrozită, grăbindu-se spre el.

El a început să se aplece înapoi și ea s-a întins să îl prindă de mână, dar era prea târziu. El a căzut încet, pe spate, pe fereastră.

Gwen țipă fugind înainte, și scoase capul afară pentru a privi. Tatăl ei s-a prăbușit în jos, în întuneric, căzând tot mai jos. Pământul cedă, și el părea să cadă în măruntaiele pământului. Nu l-a auzit niciodată lovind pământul.

Gwen auzi un zgomot puternic, și se întoarse și privi întreaga lui cameră goală. Acolo era coroana lui. Trebuie să-i fi căzut de pe cap, iar acum se rostogolea, pe o parte, pe podea, ceea ce făcea un sunet gol, metalic. Se rostogoli în cercuri, mai tare și mai tare, până când în cele din urmă se opri. Stătea acolo, în centrul pardoselii goale de piatra.

De undeva, cuvintele lui răsunară din nou:

"Răzbună-mă!"

Gwen se trezi brusc, ridicându-se în șezut pe pat, respirând greu. Își frecă ochii și sări din pat, grăbindu-se la fereastră, încercând să scape de coșmarul îngrozitor. Luă apă rece dintr-un castron mic de lângă fereastră, stropindu-si fața de mai multe ori, și privi afară.

Era în zori, și Curtea regelui era liniștită, lumina de la primul soare care răsărea abia începea să se zărească. Se pare că se

trezise prima. Visul a fost groaznic, mai mult ca o viziune, și inima ei bubuia în timp ce și-l amintea. Thor, murind pe acea corabie. Îl simțea ca pe un mesaj, mai degrabă ca și cum ea ar fi văzut viitorul, decât ca pe un vis. Inima ei s-a frânt, simțind cu certitudine că el va fi mort în curând.

Și apoi era imaginea groaznică a tatălui ei, scheletul descompus. Cum o mustra. Imaginile erau atat de reale încât nu se putea duce înapoi la culcare. Măsură camera cu pasul abia știind ce să facă cu sine.

Fără să se gândească, traversă camera și începu să se îmbrace, mult mai devreme decât de obicei. Simțea că trebuie să facă ceva. Orice. Orice îi stătea în putere ca să-l găsească pe ucigașul tatălui ei.

*

În timp ce mergea pe coridoarele goale ale castelului în lumina dimineții, Godfrey era treaz și singur - ambele pentru prima dată în ani de zile - și era un sentiment nefamiliar. El nu-și putea aminti cât timp trecuse de când stătuse o zi întreagă fără băutură, sau singur, fără să fie înconjurat de prietenii săi bețivi. Sentimentele sale de singurătate, de gravitate, erau toate noi pentru el, și și-a dat seama că acest lucru este ceea ce trebuie să simtă oamenii obișnuiți în viețile lor normale. Era groaznic. Plictisitor. Ura asta, și ar fi vrut să fugă înapoi la berărie, la prietenii săi, și să facă totul să dispară. Viața reală nu era pentru el.

Dar, pentru prima dată în viața lui, Godfrey refuză să dea frâu liber impulsurilor sale. El nu știa ce îl copleșise, dar privind cum tatăl său era coborât în pământ i se întâmplase ceva; de la moartea sa, ceva sa agita în el. Era ca un ceaun care fierbe pe foc mic; simțea un sentiment de nemulțumire, de neliniște, pe care nu-l mai avusese înainte. Se simțea inconfortabil în propria-i piele. Pentru prima dată , a reevaluat cine era, cum și-a trăit viața, și cum și-ar putea petrece restul ei, și când s-a uitat, sincer, în oglindă, nu i-a plăcut ce a văzut.

Godfrey și-a privit de asemenea prietenii cu ochi proaspeti, şi nu mai putea suporta vederea feţelor lor. Și, mai ales, nici pe a sa. În această dimineață, pentru prima dată, gustul de bere era

putred pentru el; pentru prima dată de când își putea aminti, avea un cap limpede, o prezență de spirit. Avea nevoie să gândească în mod clar astăzi, să își adune toată inteligența. Pentru că era ceva ce ardea în interiorul lui, ceva ce el nu înțelegea complet, care-l mîna să-l găsească pe ucigașul tatălui său .

Poate că a fost vina lui proprie, care-l împingea, relația lui nerezolvată cu tatăl său; în unele moduri, el vedea acest lucru ca pe șansa lui de a obține în cele din urmă aprobarea tatălui său . Dacă nu putea să o aibă pe când trăia, poate că putea să o obțină după moartea lui. Și dacă el l-ar fi găsit pe ucigașul tatălui său, ar putea, de asemenea, să se exonereze, să exonereze ceea ce a fost până acum viața sa.

Godfrey ardea și din cauza nedreptății situației. Ura ideea că fratele său, Gareth, era pe tron. Gareth a fost întotdeauna un om intrigant, manipulativ, un nenorocit rece, fără nicio dragoste pentru nimeni, decât pentru el însuși. Godfrey a fost înconjurat de tipi dubioși toată viața și putea să recunoască unul de la o milă distanță. Recunoștea în ochii lui Gareth, răul adunându-se și strălucind ca ceva de sub pământ. Acesta era un om care vroia putere; care dorea să-i domine pe alții. Godfrey știa că Gareth era mânjit. Și simțea sigur că avea ceva de-a face cu uciderea tatălui lor.

Godfrey a urcat un alt rând de trepte, a cotit în jos pe un coridor şi s-a simţit pe sine însuşi devenind rece mergând în jos pe ultimul coridor care ducea la camera tatălui său. Mersul prin el adus înapoi amintiri, prea proaspete, ale apropierii de tatălui său; despre a fi chemat de el, pedepsit de el. El a urât mereu să meargă pe această parte finală către camera sa.

Dar acum, ciudat, i-a adus o senzaţie diferită: a fost ca mersul printr-o sală fantomă. El aproape că putea simţi prezenţa tatălui său zăbovind aici cu fiecare pas pe care-l făcea.

Godfrey a ajuns la ultima uşă, şi s-a întors şi a stat înaintea ei. Era o ușă mare, arcuită, de un picior grosime, şi arăta veche de o mie de ani. El s-a întrebat câţi din familia MacGil au folosit această uşă. Era ciudat să o vadă astfel aici, nepăzită. Niciodată

în viaţă Godfrey nu a văzut-o fără paznici înainte. Era ca și cum nimănui nu-i păsa că tatăl său a existat vreodată.

Ușa era închisă. Godfrey s-a întins, a apucat mânerul de fier şi a împins. S-a deschis în interior cu un scârţâit vechi şi el a păşit înăuntru.

Era chiar mai straniu aici, în această cameră goală, care încă mai bâzâia cu vitalitatea tatălui său. Pat era încă făcut, hainele tatălui său încă așezate pe el, mantia lui încă spânzura în colţul îndepărtat, ghetele lângă şemineu. Fereastra era deschisă, brusc o adiere de vară a intrat pe acolo, şi Godfrey a simţit un fior; el l-a simţit pe tatăl său stând acolo, chiar atunci cu el. Briza mișca perdelele agăţat peste patul cu baldachin, şi el nu a putut decât să creadă că tatăl său îi vorbea. Godfrey s-a simţit copleşit de tristeţe.

Godfrey a intrat cameră, simțind un fior, când și-a dat seama că aici a fost ucis tatăl său. El nu ştia ce căutara mai exact, dar a simţit că aici, unde s-a întâmplat, ar fi loc pentru a începe. Poate că era vreun mic indiciu trecut cu vederea, care l-ar putea ajuta să-i vină o idee. El presupunea că cei din consiliu deja au verificat în amănunt această cameră. Dar el vroia să încerce. El *avea nevoie* să încerce, pentru el însuși.

Dar după minute de pigulit nu a văzut niciun indiciu care să-i sară în ochi.

"Godfrey?" a venit o voce feminină.

Godfrey s-a întors, surprins, neasteaptându-se să mai fie cineva aici cu el. El a văzut-o sora lui mai mică, Gwendolyn.

"M-ai speriat," a spus, şi a răsuflat. "Nu am stiut că cineva era aici cu mine."

"Îmi pare rău", a spus ea, pășind înăuntru şi închizând uşa în spatele ei. "Uşa era deschisă. Nici eu nu mă aşteptam să te găsesc aici. "

El și-a îngustat ochii, studiind-o. Ea arăta pierdută, tulburată.

"Ce faci aici?", a întrebat el.

"Aș putea să-ți pun aceeași întrebare," a răspuns ea. "Este prea devreme în zi. Tu trebuie să fi fost atras aici. Ca și mine."

Godfrey s-a uitat în toate direcţiile, în căutarea unor semne că cineva îi privea sau îi asculta. Și-a dat seama cât de paranoic a devenit. Încet, cu precauţie, a dat din cap.

Godfrey a iubit-o întotdeauna pe Gwen. Dintre toţi fraţii lui, ea era singura care a nu-l judeca. El a apreciat întotdeauna cât de sensibilă şi plină de compasiune era. A simţit întotdeauna că, dintre toți membrii familiei sale, ea ar putea fi singura dispusă să creadă în el, să-i dea o a doua șansă. Şi simţea că ei ar putea să-i spună orice fără teamă de represalii.

"Ai dreptate," a răspuns. "Mă simt atras să fiu aici. De fapt, nu prea pot să mă gândesc la altceva."

"Mă simt la fel," a spus ea. "Moartea lui a fost prea bruscă. Şi prea violentă. Îmi este greu să mă relaxez, sa mă bucur de viaţă, până când nu ştiu că l-am prins pe ucigașul lui. Am avut un vis groaznic. Şi m-a condus aici."

Godfrey dădu din cap. El înțelegea.

A privit-o pe Gwendolyn cum mergea prin cameră, observând totul. El a putut vedea angoasa pe faţa ei, şi și-a dat seama cât de dureros trebuie să fie și pentru ea. La urma urmei, ea a fost cea mai apropiată de tatăl lor. Mai aproape decât oricare dintre ei.

"M-am gândit că, probabil, venind aici s-ar putea să găsesc ceva," a spus Godfrey, mergând și el din nou prin cameră, uitându-se prin fiecare colţ, sub pat, la fiecare detaliu. "Dar nu este nimic evident."

Și ea a observat camera, mergând lent.

"Ce sunt aceste pete?" întrebă ea.

El s-a întors şi s-a dus grăbit unde se uita ea. Pe podea, pe piatra întunecată, era conturul vag al unei pete. Au mers spre fereastra, urmându-l, şi cum au intrat în lumina soarelui, el a putut vedea mai clar: o pată de sânge. El a simţit un fior. Petele acopereau podeaua, pereţii, şi și-a dat seama că erau ale tatălui său.

"Trebuie să fi fost o luptă violentă," a spus ea, urmând traseul prin întreaga cameră.

"Îngrozitor", a spus el.

"Nu ştiu exact ceea am sperat să găsesc aici," a spus ea. "Dar cred că, probabil, a fost o pierdere de timp. Nu văd nimic."

"Nici eu," a spus Godfrey.

"Poate că există locuri mai bune unde să ne uităm", a spus ea.

"Unde?"

Ea ridică din umeri. "Oriunde ar fi, nu este aici."

Godfrey a simţit o altă briză rece, şi un fior care nu-l părăsea. Era copleşit de dorinţa de a părăsi această cameră, şi a putut vedea în ochii lui Gwen că și ea simţea acelaşi lucru.

Ca unul, s-au întors şi și s-au îndreptat spre uşă.

Dar cum Godfrey se îndrept spre uşă, brusc ceva i-a atras privirea și l-a făcut să se oprească.

"Așteaptă", a spus el. "Uită-te aici."

Gwen s-a întors şi s-a uitat, urmându-l cum el făcut câțiva pași spre cealaltă parte a camerei, spre șemineu. El s-a întins, şi a atins cu degetele o pata de sânge pe perete.

"Aceasta pată nu este ca celelalte,", a spus el. "Este într-o altă parte a camerei. Şi este mai deschisă la culoare."

Ei au schimbat o privire nedumerită și amândoi au examinat peretele mai îndeaproape.

"Ar putea fi de la arma crimei," a adăugat el. "Poate că el a încercat să o ascundă în perete."

Godfrey a atins pietrele, căutând una desprinsă, dar nu a găsit nimic. Apoi Gwen s-a oprit şi a arătat spre șemineu.

"Acolo", a spus ea.

El s-a uitat, dar nu a văzut nimic.

"Lângă golul şemineului. Vezi? Gaura aceea din perete. Este un jgheab. Jgheabul pentru deşeuri."

"Ce e cu el?" a întrebat el.

"Aceste pete, de la pumnal. Îl înconjoară. Uita-te la plafonul găurii."

S-au așezat jos pe genunchi şi au privit îndeaproape, şi el a fost uimit să realizeze că ea a avut dreptate. Petele duceau chiar la jgheab.

"Pumnalul a venit în acest fel," a dedus ea. "Trebuie să-l fi aruncat în jos pe jgheab."

S-au întors amândoi și s-au uitat unul la altul şi au ştiut unde trebuiau să meargă.

"Camera de deşeuri," a spus el.

*

Godfrey şi Gwendolyn și-au făcut drum în jos pe scara îngustă, de piatră, în spirală a castelului, tot mai adânc şi mai adânc în măruntaiele castelului, mai adânc de fapt decât fusese vreodată Godfrey. Exact când începuse să ameţească, au ajuns la o uşă de fier. El s-a întors spre Gwen.

"Arată a fi camerele servitorilor," a spus el. "Presupun că sala deşeurilor este în spatele acestor uși."

"Încearc-o," a spus ea.

Godfrey s-a întins şi a lovit cu pumnul în uşă, şi după un pic de aşteptare, a auzit paşi. În cele din urmă, uşa s-a deschis. O față lungă și solemnă se uită la ei cu indiferenţă.

"Da?", întrebă bărbatul mai în vârstă, în mod clar servitor de-o viață întreagă.

Godfrey s-a întors spre Gwen, și ea a dat din cap aprobator.

"Aceasta este camera deșeurilor?", întrebă el.

"Da", răspunse omul. "Şi, de asemenea, camera ajutoarelor de la bucătărie. Ce treabă ai aici? "

Înainte ca Godfrey să poată răspunde, omul miji ochii, privindu-i cu recunoaștere bruscă.

"Stai o clipă", adăugă el. "Sunteți copiii regelui MacGil?" Ochii lui s-au luminat de respect. "Sunteți", își răspunse singur. "Ce faceți jos aici?"

"Te rog", spuse Gwen încet, pașind înainte și punând mâna pe încheietura mâinii lui. "Lasă-ne să intrăm."

Omul se dădu înapoi și deschise larg ușa, și ei s-au grăbit să intre.

Godfrey era surprins de această cameră în care nu intrase niciodată, deși era în clădirea în care trăise toată viața lui. Erau în măruntaiele castelului, intr-o camera mare, întunecată, luminată sporadic de torțe , umplută cu vetre de foc, cu mese de lemn pentru curățare și cazane uriașe bolborosind agățate peste vetre. În mod clar în această cameră puteau fi zeci de servitori. Dar în afară acestui om, era goală.

"Ați venit într-un moment ciudat al zilei", a spus bărbatul. "Nu am început încă pregătirile pentru micul dejun. Ceilalți vor sosi în scurt timp. "

"E în regulă," răspunse Godfrey. "Suntem aici pentru un alt motiv."

"Unde este groapa de gunoi?" întrebă Gwen, nepierzând niciun moment.

Omul se uită înapoi, derutat.

"Groapa de gunoi?", repetă el. "Dar de ce ai vrea să știi asta?"

"Te rog, doar arată-ne-o", spuse Godfrey.

Servitorul se holba la ei, cu fața lungă și obrajii trași, apoi în cele din urmă s-a întors și i-a condus prin cameră.

S-au oprit toți în fața unei gropi mari, de piatră, în interiorul căreia era un ceaun imens, unul atât de mare încât era nevoie să fie cărat de cel puțin două persoane, și care arăta de parcă ar putea conține deșeurile întregului castel. Acesta stătea sub un jgheab, care trebuia să fi dus deasupra. Godfrey îl putea mirosi de aici, și se dădu înapoi.

Godfrey păși înainte cu Gwen și examină atent zidul înconjurător. Dar, în ciuda eforturilor lor, nu puteau să vadă nici pete nici nimic ieșit din comun.

Ei se uitară în jos în ceaun, dar era gol.

"Nu veți găsi nimic acolo", a spus servitorul. "Este golit la fiecare oră. La oră fixă. "

Godfrey se întrebă dacă acest lucru fusese o pierdere de timp. Oftă, și el și Gwen schimbară priviri dezamăgite.

"E vorba despre stăpânul meu?" servitorul întrebă în cele din urmă, rupând tăcerea.

"Stăpânul tău?" întrebă Gwen.

"Cel care lipsește?"

"Lipsește?" întrebă Godfrey.

Servitorul dădu din cap.

"A dispărut într-o noapte și nu s-a mai întors la muncă. Există zvonuri despre o crimă. "

Godfrey si Gwen schimbară priviri.

"Spune-ne mai mult", a presat Gwen.

Înainte ca el să poată răspunde, s-a deschis o ușă din spate, de partea cealaltă a camerei, iar un om a cărui înfățișare îl uimi pe Godfrey intră înăuntru. Era scurt şi lat, şi cel mai izbitor, spatele îi era deformat, răsucit şi adus în față. Umbla cu un șchiopătat, și era un efort pentru el să ridice capul. A venit cu greu spre ei.

În cele din urmă omul stătu în faţa lor, uitându-se înainte şi înapoi la Godfrey şi la servitor.

"Este un privilegiu ca să ne onorați cu prezenţa dumneavoastră, seniorii mei," spuse cocoșatul cu o plecăciune.

"Steffen ar şti mult mai mult despre această problemă decât eu," adăugă celălalt servitor, acuzator. În mod clar acest slujitor nu îl plăcea pe Steffen.

Cu asta, servitorul se întoarse și plecă grăbit, traversând camera și dispărând pe o ușă din spate. Steffen îl privi cum pleacă.

Godfrey și Gwen schimbară priviri.

"Steffen, putem vorbi cu tine?" Întrebă Gwen încet, încercând să-l liniștească.

Steffen privi înapoi la ei frângându-și mâinile, aratând foarte nervos.

"Nu știu ce v-a spus, dar ăla e plin de minciuni. Şi bârfe,"spuse Steffen, deja defensiv. "Nu am făcut nimic."

"Noi nu am spus că ai fi făcut" adăugă Godfrey, încearcând de asemenea să-l liniștească. Era clar că Steffen avea ceva de ascuns, și dorea să afle ce era. Simțea că avea ceva de-a face cu moartea tatălui său.

"Vrem să te întrebăm despre tatăl nostru, regele," a spus Gwen. "Despre noaptea în care a murit. Îți amintești ceva neobișnuit din acea noapte? O arma care să cadă în jos pe jgheabul de deşeuri?"

Steffen s-a foit, uitându-se la podea, ocolindu-le privirea.

"Nu ştiu nimic despre niciun pumnal," a spus el.

"Cine a spus ceva de un pumnal?" presă Godfrey.

Steffen se uită înapoi în sus vinovat, și Godfrey știa că l-au prins cu minciuna. Acest om avea cu siguranță ceva de ascuns. Se simțea încurajat.

Steffen nu a zis nimic drept răspuns, ci doar mișca piciorul pe podea, continuând să-și frângă mâinile.

"Nu știu nimic", repetă el. "N-am făcut nimic rău."

Godfrey și Gwen schimbară o privire cunoscătoare. Găsiseră pe cineva important. Cu toate acestea, era clar, de asemenea, că nu le va da nimic mai mult. Godfrey simţi că trebuia să facă ceva pentru a-l face să vorbească.

Godfrey păși înainte, ridică mână, și o puse ferm pe umărul lui Steffen. Steffen se uită în sus, vinovat, ca un elev care a fost prins, și Godfrey se încruntă în jos, înăsprind strânsoarea și ținându-l acolo.

"Știm despre ce s-a întâmplat cu stăpânul tău", a spus el, la cacealma. "Acum, fie poți să ne spui tot ce vrei să știm despre uciderea tatălui nostru, fie putem pune să fii aruncat în temniță pentru a nu mai vedea niciodată lumina zilei. Alegerea este a ta. "

În timp ce stătea acolo, Godfrey simțea puterea tatălui său năvălind peste el, simțea, pentru prima oară, puterea inerentă care curgea în propriul lui sânge, sângele unui lung șir de regi. Pentru prima dată în viața lui, se simți puternic. Încrezător. Merituos. Se simțea ca un MacGil. Și pentru prima dată, simți aprobarea tatălui său.

Steffen trebuie să fi simțit asta. Pentru că în cele din urmă, după o foarte lungă bucată de timp, se opri din foit. Se uită în sus, întâlni ochii lui Godfrey, și dădu din cap în semn de supunere.

"Nu voi merge la închisoare?" întrebă el. "Dacă vă spun?"

"Nu vei merge," răspunse Godfrey . "Atâta timp cât nu ai avut nimic de a face cu moartea tatălui nostru. Acest lucru pot să ți-l promit. "

Steffen și-a lins buzele, gândind, apoi, în cele din urmă, după o vreme, a dat din cap.

"Foarte bine", a spus în cele din urmă. "Vă voi spune totul."

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Thor era așezat în adâncul barcii, aliniat cu ceilalți pe băncile lungi din lemn, cu ambele mâini pe vâsla groasă de lemn, vâslind, cu Krohn stând la picioarele lui. El transpira sub soare, cum făcea de zile întregi și, respirând greu, se întreba când se va termina asta. Călătoria părea fără sfârșit. La început, i-au dus velele, dar apoi vântul a murit brusc, și toți băieții de pe navă au primit sarcina să vâslească.

Thor stătea acolo, undeva în mijlocul bărcii lungi și înguste, Reece în spatele lui și O'Connor în față, și se întrebă cât de mult mai puteau rezista. Nu făcuse niciodată o astfel de muncă grea de atât de mult timp, și fiecare mușchi din corpul său tremura. Umerii lui, încheieturile, antebrațele, bicepșii, spatele, gâtul, și chiar și coapsele - toate se simțeau ca și cum s-ar da bătute. Mâinile îi tremurau, iar palmele erau roase. Câțiva dintre ceilalți din Legiune se prăbușiseră deja epuizați. Insula asta, orice ar fi fost, se simțea ca și cum era pe partea cealaltă a lumii. Se rugă pentru vânt.

Li s-a dat doar o scurtă pauză în timpul nopții, li s-a permis să doarmă doar în schimburi de cincisprezece minute, în timp ce alții le luau locul. Cum stătea acolo în barcă în întunericul noapții, cu Krohn ghemuit lângă el, era cea mai clară şi mai neagră noapte pe care o văzuse, întreaga lume umplută cu stele strălucitoare roşii şi galbene; din fericire, vreme de vară a ținut, şi nu a fost prea rece. Briza umedă a oceanului îl răcorea și adormi în câteva clipe - doar ca să fie trezit câteva minute mai târziu. Se întrebă dacă acest lucru era parte din Sută, dacă acesta era modul lor de a-i frânge.

Începea să se întrebe serios ce altceva li se pregătea, și dacă el putea face față. Stomacul lui mormăia; în ultima noapte a primit carne pastramă, o mică fâşie de carne de vită sărată şi o sticlă mică de rom să o facă să alunece pe gât. I-a dat jumătate din ea lui Krohn, care a mestecat-o dintr-o singură muşcătură, apoi imediat a scheunat pentru mai mult. Thor se simți groaznic

că nu avea mai mult să-i dea. Dar el nu avusese o masă bună de zile întregi, și deja începea să îi fie dor de confortul de acasă.

"Cât de mult va mai continua asta?" auzi Thor un băiat, cu câțiva ani mai în vârstă decât el, întrebându-l pe un altul.

"Destul de mult pentru a ne omorî pe toți", strigă un alt băiat, respirând greu.

"Tu ai mai fost pe insula mai înainte," un băiat strigă la altul, unul mai mare, care stătea acolo și vâslea, sumbru. "Cât mai avem până ajungem? Cât de departe suntem?"

Băiatul mai în vârstă, înalt, plin de mușchi, ridică din umeri.

"Greu de spus", zise el. "Nu am ajuns încă nici măcar la zidul de ploaie."

"Zid de ploaie?" strigă celălalt băiat.

Dar băiatul mai mare, respirând greu, tăcu din nou, iar nava se scufundă înapoi în tăcere. Tot ce putea auzi Thor, fără încetare, era sunetul de vâsle lovind apa.

Thor privi în jos, pentru a mia oară, mijind ochii împotriva strălucirii soarelui, și se minună de culoarea galbenă a apei. Era curată în unele locuri, în special aproape de suprafață, și în timp ce se uita, văzu mai multe creaturi marine exotice înotând alături de barcă, urmărindu-i, ca și cum încearcau să țină pasul. Văzu un șarpe violet, lung, aproape de lungimea bărcii, cu o duzină de capete pe el, distanțate de-a lungul corpului. Cum treceau pe lângă el, capetele sale se extindeau din corp, în sus, în aer, deschizând și închizând dinții foarte ascuțiți . Thor nu-și putea imagina ce făcea. Respira? Încerca să prindă insecte în aer? Sau doar îi amenința?

Thor cu greu își putea imagina ce fel de creaturi ciudate se aflau la destinația lor. Încercă să nu se gândească la asta. Era o altă parte a lumii, și orice era posibil. Oare era o parte a antrenamentului? El avea senzația înfiorătoare că era.

Unul dintre băieți, un băiat înalt, fragil, pe care Thor îl recunoscuse de pe terenul de joc, dintr-o dată se aplecă pe vâsla lui și leșină, la trei metri de el. A alunecat în lateral, apoi a căzut cu o bufnitură pe podeaua de lemn. Era băiatul de la exercițiul cu scuturile, căruia îi fusese teamă să o facă, care a

fost pus să alerge ture suplimentare. Lui Thor îi păruse rău pentru el, atunci; încă îi părea rău.

Fără să se gândească, Thor s-a oprit din vâslit, a sărit de pe scaunul său și s-a grăbit spre el. Era vag conștient că era împotriva regulilor ca el să-și părăsească locul, dar el doar a reacționat, văzând un coleg de Legiune având probleme. Îl întoarse pe spate, privind la fața lui. Fața lui era prea roșie, pielea arsă de soare, și buzele prea uscate și crăpate. Era încă în viață, dar respirația lui era superficială.

"Scoală-te!" i-a cerut Thor, scuturându-l.

Ochii băiatului au clipit.

"Nu pot să mai continuu", a răspuns el slab.

"Scoală-te!" șopti urgent Thor. "Scoală-te repede! Înainte ca ei să te vadă!"

"THORGRIN!" țipă Kolk.

Thor a simțit o lovitură puternică de cizmă în șale, și s-a dus în zbor înainte, cu fața în jos, pe podeaua bărcii. Lemnul îi înțepă fața și palmele când căzu.

"CE CREZI TU CĂ FACI!?"

Thor era indignat, roșu la față de furie, dar s-a abținut să facă ceva pripit. S-a întors şi s-a uitat în sus.

"Se prăbuşise!" protestă Thor . "Doar îl ajutam—"

"NICIODATĂ nu îți părăsești locul! Pentru NICIUN motiv! Nu ne ținem unul pe altul pe palme aici. Dacă el cade, lasă-l să cadă! " țipă Kolk, stând în picioare peste Thor, cu mâinile în șolduri. Thor simți o ură proaspătă pentru acel om. Ce-l enerva mai mult decât lovitura era că țipa la el în fața celorlalți băieți. Îi rănise mândria și Thor jură răzbunare. Uneori, în calitate de comandant, Kolk era prea dur.

Krohn veni alergând lângă el și mârâi spre Kolk.

La vederea lui, Kolk părea să se teamă să se aproapie mai mult. În schimb, el îndreptă un deget tremurător spre scaunul lui.

"Acum treci înapoi acolo!", strigă, "Sau te arunc cu mâna mea de pe această corabie!"

Thor se ridică într-un genunchi, când deodată a zărit peste umărul lui Kolk ceva care l-a făcut să înghețe.

"ATENȚIE!" țipă Thor, arătând.

Kolk s-a răsucit, dar era deja prea târziu. Thor nu a avut de ales: se aruncă înainte și-l prinse pe Kolk, izbindu-l de pământ - și exact la timp.

O fracţiune de secundă mai târziu s-a auzit un boom răsunător, şi o ghiulea veni zburând prin aer, direct spre ei. A zburat peste puntea navei, trecând peste locul unde stătuse Kolk; aproape că i-a zgâriat capul când a lovit puntea. A pârlit balustrada de sus, și s-a auzit sunetul de lemn sfărâmat; în mod miraculos, nu a provocat corăbiei daune grave, iar ghiuleaua a trecut pe lângă și a aterizat în apă cu o jerbă imensă.

Datorită avertismentului lui Thor, toți ceilalți membri ai Legiunii s-au ferit la timp. Ca unul, ei, de pe podea, au ridicat capul și s-au uitat afară.

Acolo, la orizont, vâslind spre ei, era o navă neagră uriașă. Aceasta naviga cu un steag galben, cu emblema a unui scut negru în centru, două coarne proeminente ieșind din el.

"Corabie Imperială!" țipă Kolk.

Acesta se apropia rapid, tunurile ei mari țintind chiar spre ei și era echipată cu cel puțin o sută de soldați. Navele erau inegal potrivite: a lor era mai mare, avea un tun, și era încărcată cu mai mulți soldați. Mai rău, echipajul corăbiei lor era alcătuit din sălbatici - uriași din Imperiu plini de mușchi, cu pielea roșie și coarne ieșind din capetele chele, cu ochi mari galbeni, un mic triunghi drept nas și fălcile imposibil de largi, cu rânduri de dinți foarte ascuțiți, și doi colți mari ieșind în afară la fiecare capăt. Erau creaturi formidabile, și stăteau pe punte, agitând săbii și salivând la vederea navei lor.

"OAMENI LA VÂSLE!" țipă Kolk, recâștigându-și echilibrul.

Băieții au țâșnit în acțiune. Thor abia știa ce se întâmplă, sau ce trebuia să facă, dar băieții mai mari păreau să își intre în roluri.

"ARCAŞI ÎN FAŢĂ!" țipă Kolk. "Pregătiți-vă săgețile! Toți ceilalți aprindeți săgețile! "

Peste tot în jurul lui Thor, băieții mai mari, mai disciplinați, s-au grăbit la marginea navei, pe măsură ce luau arcuri și săgeți de pe rafturile de pe partea laterală a navei. Membrii mai tineri

ai Legiunii au alergat pe partea lor, luând zdrenţe, înmuindu-le în ulei, înfășurându-le pe capetele săgeţilor şi aprinzându-le.

Thor dorea să ajute. A văzut un arcaş îngenunchind, cu nimeni care să-l ajute, si s-a grăbit în acţiune. A fugit lângă el, a cufundat o cârpă în ulei, a legat-o de săgeata lui, și a aprins-o în timp ce el o așeza în coardă. Băiatul a întins imediat arcul și a tras, la fel ca zeci de alții din jurul lui.

Săgețile, în flăcări, au zburat prin aer; majoritatea au căzut prea devreme, sfârâind când au aterizat în mare, în timp ce aproximativ o duzină dintre ele au aterizat pe nava inamică. Dar au aterizat pe punţi, neatingând velele imense de pânză, ratându-și țintele. Sălbaticii, bine pregătiți, s-au năpustit imediat asupra lor și le-au stins. Prima șarjă nu a făcut nicio pagubă.

Imperiul, pe de altă parte, și-a ajustat tunul și a tras din nou.

"JOS!" țipă Kolk.

Thor, cu inima bubuind, a lovit puntea cu fața în jos împreună cu toți celelalți, și l-a tras pe Krohn jos cu el. A venit un alt bum, și o altă ghiulea a zburat pe deasupra navei, deși de data aceasta, cu un zgomot de rupt, a reușit să strice o bucată bună din balustradă, lemnul sfărâmându-se si trimițându-le ca pe niște rachete pe deasupra capului lui Thor.

"ÎNAPOI LA ARCURI!" a țipat Kolk.

Arcașii și-au reluat din nou locurile, și Thor s-a grăbit să-i ajute, să aprindă o săgeată și să o predea unui arcaș, care imediat a pus-o pe coardă și a lăsat-o să zboare. Corabia era mai aproape, și de această dată au avut mai mult noroc. Nava Imperiului, fără frică, s-a apropiat rapid, fără griji că elimină decalajul, abia la cincizeci de metri distanță. Trebuie să se fi gândit că i-ar putea cuceri atât de repede, încât săgețile nu le vor face niciun rău.

Asta a fost marea lor greșeală . De data aceasta, câteva zeci de săgeți arzând au lovit velele; în timp ce sălbaticii stingeau unele dintre ele, destul au făcut ravagii. În câteva momente, velele lor erau în flăcări.

"CULCAT!" a țipat Kolk.

Thor ridică privirea tocmai la timp pentru a vedea sălbaticii stând pe marginea balustradei, ținând sulițe uriașe, și aruncându-le drept spre nava lor.

Thor se aruncă jos, tragându-l pe Krohn, inima lui bubuind, în timp ce sulițele zbârnâiau prin aer peste tot în jurul lui. Le-a auzit perforând lemnul.

Auzi un țipăt, și se întoarse pentru a vedea un băiat mai mare pe care nu îl nu știa țipând, strângîndu-și brațul , perforat de o suliță și pierzând sânge. Thor i-a verificat rapid pe ceilalți și a văzut că, din fericire, niciunul dintre ceilalți nu părea grav rănit, sau mai rău, mort. Cea mai mare parte au reuşit să se adăpostească la timp.

Thor se uită înapoi și văzu corabia Imperiului chiar mai aproape. Acum, poate la treizeci de metri distanță, el putea vedea galbenul din ochii sălbaticilor". Nava lor era cuprinsă de flăcări, dar războinicilor nu părea să le pese. Ei vâsleau de două ori mai repede, preocupați să ajungă la nava Legiunii și, aparent, să o abordeze. Krohn șuieră și mârâi la nava străină.

"SULIȚELE!" strigă Kolk, fugind și apucând și el una. "ARUNCAȚI-LE ÎNAPOI!"

Peste tot în jurul luiThor, băieţii au țâșnit în acţiune, grăbindu-se să apuce sulițele înfipte în lemn. Thor se grăbi apucând și el una, smulgând-o din lemn. Era groasă şi lungă şi era surprinzator de adânc înfiptă; a fost nevoie de toată puterea lui să o smulgă.

Dar a reușit. A alergat la marginea corabiei și și-a analizat ţinta. Alături de el, Reece şi Elden aruncau sulițele şi Thor a privit cum au căzut prea aproape, aterizând în apă. Peste tot în jurul lui sulițele băieţilor căzdeau prea aproape. Foarte puţine au lovit nava, şi cele care au facut-o și-au ratat țintele.

Thor își fixă privirea pe o singură frânghie groasă, sus pe nava inamică, care ținea în loc catargul principal. El a închis ochii şi s-a concentrat, simțind o energie ridicându-se în el, simțind o căldură creascându-i în corp. A încercat să lase forța lui energetică să comande, să îl ghideze, să îl controleze.

Thor făcu câțiva pași înainte, se aplecă înapoi şi aruncă suliţa prin aer.

El a privit-o cum zboară, şi a simţit un puseu de mândrie când și-a dat că se ducea spre țintă.

A fost o lovitură perfectă.

Sulița a sfâșiat coarda principală în jumătate, şi a rupt-o cu un zgomot răsunător. Când a făcut-o, vela în flăcări a început să cadă, apoi a venit prăbușindu-se în jos, aterizând vertical de-a lungul navei şi invăluind întreaga punte în flăcări.

Dintre sălbatici au răsunat țipete, căci mai mulți au luat foc. Câteva momente mai târziu nava lor a început să se balanseze violent, şi apoi s-a întors lateral și s-a răsturnat, cu corpuri sărind în apă.

Membrii Legiunii au strigat, victorioși, şi Thor s-a întrebat dacă cineva a văzut aruncarea sa.

"Bună treabă", a spus cineva, și un băiat pe care nu l-a recunoscut l-a bătut pe spate.

Thor s-a întors și i-a văzut pe alții uitându-se la el cu admirație, și a simțit cum îi crește inima de mândrie. A simțit un sentiment de victorie. El fusese mai întâi lovit de teroare când a văzut nava Imperiului, să-și dea seama că erau într-adevăr pe teritoriu ostil. Dar acum că i-au învins, el simțea că orice era posibil. El a simțit că, dacă ar putea rezista la asta, ar putea rezista la orice.

Chiar atunci, s-a auzit un strigăt: "FLOTA IMPERIALĂ!"

Thor s-a uitat în sus și l-a văzut pe unul dintre membrii Legiunii sus pe catarg, privind și arătând la orizont.

Thor a alergat la balustrada împreună cu ceilalți și a privit în acea direcție. Inima lui a sărit o bătaie: acolo, la orizont, era o întreagă flotă de nave imperiale.

Inima lui Thor bubuia în piept. Nu era niciun mod de a învinge atâtea nave. Și niciun mod de scăpa înapoi la timp în Inel. Erau terminați.

"ZIDUL DE PLOAIE!" a strigat altcineva.

Thor s-a întors în cealaltă direcție și a văzut, la orizont, ceva ce semăna cu un zid de apă. Nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată. Era o zi foarte clară, cer senin peste tot în jurul lor - și totuși, la orizont era un perete drept de ploaie. Nu se mișca, ci doar stătea acolo, ca o cascadă în mijlocul pustietății.

"Ce este asta?" l-a întrebat Thor pe Reece, care stătea alături de ei.

"Este granița cealeilalte părți. A Mării Dragonului. "

"LA VÂSLE! VÂSLIȚI CĂTRE PERETELE DE PLOAIE! " strigă Kolk, frenetic. A fost prima dată când Thor a auzit teamă în glasul lui.

Thor a alergat înapoi la locul lui, vâslind din toate puterile, la fel ca toată lumea din jurul lui. Nava lor a început să se miște rapid, chiar spre perete, și cum au ajuns mai aproape, curentul puternic i-a aspirat spre el ca un vârtej. Thor a privit înapoi și a văzut navele Imperiului apropiindu-se de ei.

"Și ce facem cu navele Imperiului?" a strigat Thor către Reece.

Reece, în fața lui, clătină din cap.

"Ei nu ne vor urma. Nu prin peretele de ploaie. "

"Dar de ce?" întrebă Thor.

"E prea periculos. Ei nu ar risca. Dincolo de acest zid, se află o mare de monștri. "

Thor se uită la apă, și se întrebă.

"Dar dacă este prea periculos pentru ei, ce speranta e acolo pentru noi?"

Reece clătină din cap.

"Este singura cale. Nu avem de ales.

Pe măsură ce se apropiau de peretele de ploaie Thor a auzit mugetul apelor lovindu-se, a simțit picăturile chiar de aici, și s-a uitat înapoi pentru a vedea că navele Imperiului au oprit urmărirea.

Thor s-a simțit ușurat să scape de ele, dar speriat de ceea ce se afla înaintea lor. Krohn a scheunat. Trupul lui Thor a fost murat de apa înghețată, iar lumea lui a devenit o ceață, el s-a prins tare de catarg cu toate puterile, la fel ca toți celeilalți băieți din jurul lui. In câteva momentele era complet ud, apa curgând atât de tare că l-a făcut să alunece în partea cealaltă a corăbiei. El a încercat să se prindă de ceva, dar nu a putut, și-a pierdut aderența și a alunecat de cealaltă parte a punții. Apa i-a umplut ochii, urechile, nasul, si el s-a întins, dând din mâini - pe când încerca să respire, apa îi umplea plămânii - nu putea să nu

se întrebe: dacă aceste ape erau prea periculoase pentru Imperiu, ce fel de creaturi s-ar putea oare afla dincolo?